Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟ ΕΧΟΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ
6,000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ:
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 8.— ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 6

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

Α.Ο.Δ.Ο.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 22 Ὀκτωβρίου 1906 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: **Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ** | ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 150—47

ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΡΕΛΛΗ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

Α'

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ Λονδῖνον—κατά τινα νύκτα τοῦ Ἰουνίου. Εἰς τὸν ἐξώστην ἑνὸς μεγάρου δύο ἄνδρες ἐκάθηντο. Ὁ εἷς ἦτο γέρων· ὁ ἄλλος, παρῆλιξ. Ὁ εἷς ἦτο ὁ σὶρ Φρανσὶς Βέζεῦ, ὁ γνωστὸς δικηγόρος· ὁ ἄλλος ἦτο ὁ Δαυὶδ Ἕλμσλεῦ, εἷς ἑκατομμυριοῦχος, βαρυνθεὶς νὰ ζῇ, λίαν δυστυχής, καὶ ἀποφασισμένος νὰ ὑπάγῃ μεταξὺ τῶν πτωχῶν, μετημφιεσμένος εἰς πτωχόν, πρὸς ζήτησιν εὐτυχίας.

Ὁ Βέζεῦ προσεπάθει νὰ τὸν μετα πείσῃ ἀπὸ μίαν τόσῳ παράλογον ἀπόφασιν, ἀλλ' ὁ Ἕλμσλεῦ ἦτο ἀμετάπειστος.

—Ἐὰν ἀποθάνω αἰφνιδίως, εἶπεν, ἡ περιουσία μου θὰ περιέλθῃ εἰς τὸ Βασιλικὸν ταμεῖον—ἐὰν ὄχι, τότε θὰ λάβετε ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ὁδηγίας πῶς νὰ τὴν διαθέσετε.

Ἔθλιψαν τὰς χεῖρας, καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Β'.

Ὁ Δαυὶδ Ἕλμσλεῦ ἐξεκίνησεν ὡς ὁδοιπόρος εἰς ἀναζήτησιν νέου εἴδους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν—ἀληθινῶν, τιμίων. Ὡδοιπόρει ἤδη μεταξὺ Συμερσέτης καὶ Δεβὼν πρὸς τὴν ἄγουσαν εἰς Κορνουάλην, ὡς ἁπλοῦς ἐργάτης. Ἐνίοτε ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ὕπαιθρον. Εἰς ἓν μικρὸν πανδοχεῖον, φέρον τὴν ἐπιγραφὴ «Ὁ Ἄνθρωπος τῆς Ἀληθείας», μερικοὶ ἀγρόται, λαβόντες οἶκτον πρὸς τὸ γῆρας του καὶ τὴν κατάπτωσίν του—ἦτο κατακουρασμένος—ἔκαμαν ἕνα δέμα ἀπὸ παντοῖα σκεύη καὶ τὰ ἔβαλαν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του. Καὶ τώρα, κατάκοπος καὶ προσβληθεὶς ἀπὸ καρδιακὸν παλμόν, ἐπάλαιεν εἰς τρομερὰν ἀγωνίαν.

Μὲ βιαίαν προσπάθειαν, προσεπάθησε ν' ἀποσείσῃ τὴν κακοδιαθεσίαν, ἀλλ' εἰς σπασμός, τρομερὸς καὶ παρατεταμένος, τὸν συνετάραξε, καὶ κατέπεσεν.

Ὅταν ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του, μία γυνὴ ἐκάθητο γονυπετὴς παρ' αὐτόν.

—Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ κοίτεσθε ἐπάνω εἰς τοὺς λόφους, εἶπε φαιδρῶς ἡ γυνή. Θέλω νὰ σᾶς τηκώσω καὶ νὰ σᾶς πάρω μαζί μου εἰς τὸ σπίτι. Ἡ ἀγροτική μου κατοικία εἶνε ἡ τελευταία καὶ ἡ ψηλότερη εἰς τὸν λόφον.

Ὁ Ἕλμσλεῦ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀγροτικὴν κατοικίαν μετὰ κόπου, καὶ ἡ Μαρία Δίων, ἡ ξεναγός του, ἐπέμεινεν εὐθὺς νὰ τὸν βάλῃ νὰ κατακλιθῇ.

—Διατί λαμβάνετε ὅλην αὐτὴν τὴν ἐνόχλησιν δι' ἕνα ξένον ποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ σᾶς τὸ ξεπληρώσῃ; ἐτραύλισεν ἐκεῖνος.

Ἡ γυνὴ ἐμειδίασε γλυκέως.

—Ἀγαποῦσα τὸν πατέρα μου, καὶ ὅταν ἀπέθανε ἔχασα τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ μοῦ ἦτο ἀγαπητὸν εἰς τὸν κόσμον. Μοῦ ὑπενθυμίζετε ἀκριβῶς ἐκεῖνον.

Τὴν ἐπιοῦσαν «ὁ Γέρω Δαυὶδ», ὡς ὁ Ἕλμσλεῦ ἔγεινε γνωστὸς εἰς τὰ περίξ, ἠσθένησε καὶ κατέκειτο ἐπὶ ἑβδομάδας κλινήρης, προσβεβλημένος δεινῶς ἀπὸ πυρετόν. Ἀπὸ τὸν Ἰούλιον μέχρι τῆς δευτέρας ἑβδομάδος τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ Μαρία Δίων τὸν περιέθαλπε μὲ ἐνδελεχῆ φροντίδα. Ὅταν ἀνέρρωσεν, ἡ Μαρία τὸν ἐδίδαξε νὰ πλέκῃ πανέρια· αὐτὴ δὲ κατεσκεύαζε καὶ ἐπεδιώρθωνε δαντέλλας.

Καὶ οὕτως αἱ ἑβδομάδες παρήρχοντο ἕως ὅτου, μίαν ἡμέραν, ὁ Ἕλμσλεῦ συνήντησε τὸν Ἄγκον Ραίην, ἕνα πτωχὸν δημοσιογράφον, ὅστις, ἀηδιάσας τὸν κόσμον, συνέγραφεν ἐν διήγημα καὶ ἐψευτοζοῦσε ταυτοχρόνως. Εἶχεν ἀκριβῶς εἴκοσι λίρας, αἱ ὁποῖαι ἐννοοῦσε νὰ τοῦ φθάσουν ἐπὶ ἕνα χρόνον καὶ εἶχεν «ἀπολακτίσει τὴν δημοσιογραφίαν», διότι ἦτο «ὑποκριτικὴ κήρυξ τῆς ἀληθείας». Ὁ Ἕλμσλεῦ παρέλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγροτικὴν κατοικίαν, καὶ ὁ Ἄγκος Ραίης, μὲ ὅλον τὸ πῦρ τῆς νεότητος, δὲν ἤργησε νὰ συλλάβῃ ἔρωτα πρὸς τὴν Μαρίαν Δίων.

Γ'.

Καὶ ἡ αἰσθηματικὴ ἱστορία ἠκολούθησε τὸν συνήθη δρόμον· ὁ «γέρω-Δαυὶδ» ἐπέβλεπεν αὐτοὺς τοὺς νέους οἱ ὁποῖοι τὸν ἠγάπων, καὶ τοὺς ὁποίους ἠγάπα. Τέλος ὁ Ραίης ὡμίλησε πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ πρὸς τὴν Μαρίαν ἔρωτός του, καὶ ὁ Ἕλμσλεῦ τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ τῆς κάμῃ πρότασιν.

Μίαν νύκτα οἱ ἀγαπώμενοι νέοι συνηντήθησαν εἰς τὸν Βράχον τοῦ Πύργου τοῦ Γίγαντος, ὅστις ὑπέρκειται τῆς θαλάσσης, καὶ ὁ Ἄγκος Ραίης, μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν κατὰ τὸν πλέον ἀλλόκοτον τρόπον, ὤθησε τὴν ἄκραν τῆς ῥάβδου του εἰς τὸ ἔδαφος μὲ ὅλως ἀγρίαν ζέσιν. Ἡ Μαρία τὸν ἐκύτταξε κ' ἐμειδίασε.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ ὑπανδρευθῶ.

— Ἀλήθεια; Καὶ ἡ λέξις ἐξεστομίσθη λίαν χαριέντως. Ἐλπίζω ὅτι θὰ εὑρήκατε καμμίαν ἡ ὁποία νὰ σᾶς ἀγαπᾷ μὲ ὅλην της τὴν καρδιά.

Ἀπέστρεψε τὴν κεφαλήν της, καὶ ὁ ΙΑ' Ἔγκο εἶδεν, ἢ τοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδε, τὰ λαμπρὰ δάκρυα πλημμυροῦντα ὑπὸ τοὺς σαρκασμούς της καὶ πίπτοντα βραδέως. Χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀναβολήν, ὥρμησε πρὸς τὴν εἱμαρμένην του, ἀποκτῶν τόλμην.

— Νά, Μαρία, εἶπε, καί, βαίνων πρὸς τὸ μέρος της, ἔδραξε τὴν χεῖρα της εἰς τὴν ἰδικήν του. Αὐτὴν τὴν καμμίαν τολμῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι τὴν εὑρῆκα. Ναί, τὸ νομίζω. Νομίζω ὅτι μία τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά, μὲ ἀνταγαπᾷ. Ἂν ἐπλανήθην, τότε χάνω τὸν κόσμον ὅλον. Εἰπέ μου! Ἐπλανήθην;

— Πῶς νὰ τὸ ἠξεύρω; ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν. Ὁ καιρὸς τῆς ἀγάπης ἐπέρασε δι' ἐμέ.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐκεῖνος ἔσυρεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Γέρω Δαυίδ.

—Λοιπόν, ὡραῖα, εἶπε, μὲ φωνὴν ὀλίγον τρομώδη. Τὰ ἐκανονίσατε ἀναμεταξύ σας;

— Ναί, τὰ ἐκανονίσαμε, Δαυίδ, ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ Ἄγκος. Δός μας τὴν εὐχήν σου.

Δ'.

Τρεῖς μετέπειτα ἡμέρας ὁ «Γέρω Δαυὶδ» ἀπῆλθε προτοῦ ἡ Μαρία σηκωθῇ πρὸς ἕνα συμβολαιογράφον τοῦ Ἐξετέρ, καὶ συνέταξε τὴν διαθήκην του, ἀφίνων ὅλην του τὴν περιουσίαν εἰς τὴν Μαρία Δίων. Τότε ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς τὴν κατοικίαν, καὶ ὅταν ἤρχιζε νὰ διακρίνῃ μακρόθεν τὸν ἀγροτικὸν οἰκίσκον ἠσθάνθη ὅτι ὁ παλαιὸς καρδιόπονος τῷ ἐπανήρχετο. Ἐκάθησε χαμαὶ καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Αἴφνης εἷς ἦχος τὸν ἐθορύβησε, καὶ ἡ Μαρία εὑρίσκετο εἰς τὸ πλευρόν του, ἐπιπλήττουσα ἐλαφρὰ αὐτὸν ὅτι τὴν ἐγκατέλειψεν.

Τὸν ἐβοήθησε νὰ ὑπάγῃ ἕως εἰς τὸ οἴκημα καὶ ἐκεῖ ἐξέφρασε οὗτος τὴν διάθεσιν νὰ ὑπάγῃ νὰ κατακλιθῇ.

Ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἐπὶ τέλους—εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μαίρης.

— Προσεύχου δι' ἐμέ, ἱκέτευσεν ὁ Ἐμσλεῦ...Μὴ κραυγάζεις φιλτάτη· φίλησέ με.

Ἐκείνη τὸν ἠσπάσθη.

— Τὸν μόνον θησαυρόν, ἐψιθύρισεν ὁ γέρων ἀσθενῶς, τὸν θησαυρὸν τοῦ οὐρανοῦ—τὴν ἀγάπην!... ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ διότι μοῦ τὴν ἔδωκες, Μαρία. Ὑγίαινε, φιλτάτη μου.

—Ὄχι «ὑγίαινε», Δαυὶδ, ἐκραύγασεν ἐκείνη.

— Ναί, ὑγίαινε, εἶπεν ὁ ἑτοιμοθάνατος· καὶ κατέβαλεν ὑστάτην ἀσθενῆ προσπάθειαν ὅπως ἀκουμβήσῃ τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ στήθους της. «Ἡ καρδία σου θάλπει, —ἄ! τόσον θάλπει, Μαίρη — καὶ ὁ Χάρος εἶνε ψυχρὸς—ψυχρός!»

Μίαν ἔτι στιγμὴν καὶ ἡ πανσέληνος, διαχύνουσα τὸ φῶς της διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ἐφώτισε τὴν ἤρεμον μορφὴν ἑνὸς νεκροῦ.

Ε'.

Μόνον ὅταν ὁ Μαρία Δίων, κατ' ἐντολὴν τοῦ «Γέρω-Δαυὶδ», ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Φραντύ, Βέζεῦ, ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν.

Σχεδὸν κατεπτοημένη, ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἄγκον Ραίην νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὰ νέα της καὶ ὁ Ἄγκος ἐδήλωσεν ὅτι «οὐδέποτε θὰ ἔζῃ μὲ τὰ πλούτη της ὡς ἐπαίτης μὲ τὰ ἐλέη μιᾶς βασιλίσσης.» Τὴν ἐνηγκαλίσθη ἅπαξ ἔτι, καὶ ἐξῆλθεν.

Πολὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡ Μαίρη ἀπέμεινεν ἐμβρόντητος καὶ ἀκίνητος. Μεθ' ὃ ἔγραψε πρὸς τὸν Ἄγκον μίαν ἐπιστολὴν καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ κοιμητήριον.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν τάφον τοῦ «Γέρω Δαϋὶδ», ἡ Μαίρη ἐδοκίμασε νὰ προσευχηθῇ, ἀλλὰ κάτι τὴν ἐτρόμαζε, καὶ ὥρμησεν ἔξω ἀπὸ τὸ κοιμητήριον τρέχουσα ἐπὶ τῶν λόφων πρὸς τοὺς βράχους, οἵτινες ἐπικρέμανται τῆς θαλάσσης.

Ὁ Ραίης πυρέσσων καὶ ἄθλιος, ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἀγροτικὸν οἴκημα καὶ νὰ τὴν καληνυκτίσῃ ἅπαξ ἔτι.

Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ εὗρε τὴν δι' αὐτὸν προωρισμένην ἐπιστολὴν μὲ τὸ γράψιμον τῆς Μαίρης. Ἐκληροδότει αὕτη τὰ πάντα εἰς αὐτὸν ἐν περιπτώσει «ἀπευκταίου», τὸ ὁποῖον ἐνδεχόμενον νὰ τῆς συνέβαινε. Καὶ ἦτο ἐπίσης προφανὲς ὅτι ἐπῆγεν αὕτη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ «ἀπευκταίου».

Φρικώδης ὑπόνοια διῆλθεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἄγκου, καὶ τὸν κατέλαβε πανικός. Ἔδραμε διὰ τοῦ λόφου, ἐπήδησε τὸν χείμαρρον, ἀνερριχήθη ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Πύργου τοῦ Γίγαντος, καὶ διέκρινε μίαν σκοτεινὴν μορφὴν κύπτουσαν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ βραχώδους δώματος τοῦ ἐπικρεμαμένου τῆς θαλάσσης. Διωλίσθησε μέχρις αὐτῆς.

Ἡ Μαίρη ἵστατο μετέωρος ἐπὶ τῆς ἐσχάτης ἄκρας τῆς βραχώδους ἀκτῆς—μίαν ἔτι μόλις στιγμὴν—καί, μὲ ταχεῖαν καὶ ἰσχυρὰν περίπτυξιν καὶ μὲ κραυγὴν περιπαθῆ, ὁ Ἄγκος Ραίης τὴν ἔδραξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Μαίρη! Μαίρη, ἀγάπη μου! Σύζυγός μου! Αὐτὸ μόνον, Μαίρη! Αὐτὸ μόνον!

ΡΟΥΔΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΖΟΥΓΓΛΑΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΜΟΟΥΓΚΛΗ

Ἡ ἀφύπνισις τοῦ γέρω Λύκου

Ἦτο ἡ ἑβδόμη ὥρα μιᾶς ἑσπέρας πολὺ θερμῆς, ἐπὶ τῶν λόφων τῆς Σεόνης, ὅταν ὁ μπάρμπα Λύκος ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν καθημερινόν του ὕπνον, ἐξύσθηκε, ἐχασμουρήθη καὶ ἐτάνυσε τὰ πόδια του τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο διὰ νὰ διαλύσῃ τὴν τεμπελιὰ τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἀκόμη εἰς τὰ ἄκρα των. Ἡ κυρὰ Λύκαινα ἦτο ἐξαπλωμένη, μὲ τὸ χονδρό της στακτερὸν ρύγχος πεσμένον ἀνάμεσα εἰς τὰ τέσσαρα μικρά της, τὰ ὁποῖα ἀναποδογύριζον καὶ ἐκραύγαζον, καὶ ἡ σελήνη ἔλαμπεν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ σπηλαίου ὅπου ἔζων ὅλοι των.

—Ἄουγκρ! εἶπεν ὁ γέρω Λύκος, καιρὸς νὰ ξαναβγοῦμε κυνήγι.

Ταβάκης ὁ Πινακογλύφτης

Καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος, ὅταν μία μικρὰ σκιὰ μὲ οὐρὰν φουντωτὴν ἔφραξε τὸ ἄνοιγμα καὶ ὐλάκτησε.

— Καλὴ τύχη, ὦ ἀρχηγὲ τῶν λύκων! Καλὴ τύχη καὶ γερὰ ἄσπρα δόντια στὰ εὐγενικὰ παιδιά.. Ἄμποτε ποτέ τους νὰ μὴ ξεχνοῦνε εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἐκείνους ποῦ πεινοῦν.

Ἦτο τὸ τσακάλι—Ταβάκης ὁ Πινακογλύφτης—καὶ οἱ λύκοι τῆς Ἰνδίας περιφρονοῦν τὸν Ταβάκην, διότι τριγυρίζει προκαλῶν ἔριδας, σπερμολογῶν ἱστορίας καὶ τρώγων κουρέλλια καὶ παληόπετσα μέσα εἰς τὰ σκουπίδια εἰς τὰ πρόθυρα τῶν χωρίων. Ἀλλὰ καὶ τὸν φοβοῦνται, διότι ὁ Ταβάκης, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὴν δζούγλαν (1), εἶνε ἐπιρρεπὴς εἰς τὴν λύσσαν, καὶ τότε λησμονεῖ ὅτι ἐφοβήθη ποτέ του κανένα καὶ τρέχει μέσα ἀπὸ τὰ δάση, δαγκάνων πᾶν ὅ,τι εὑρίσκει εἰς τὸν δρόμον του. Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ τίγρις τρέπεται εἰς φυγὴν καὶ κρύπτεται ὅταν ὁ μικρὸς Ταβάκης προσβάλλεται ἀπὸ λύσσαν, διότι ἡ λύσσα εἶνε τὸ πλέον ἐπαίσχυντον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ καταλάβῃ ἓν θηρίον. Ἡμεῖς τὴν λέγομεν ὑδροφοβίαν, ἀλλ' αὐτὰ τὴν λέγουν *ντιουανί*—τρέλλαν καὶ τρέπονται εἰς φυγήν.

—Ἔμβα λοιπόν, καὶ ψάξε, εἶπεν ὁ γέρω Λύκος μὲ τραχὺν τόνον· ἀλλὰ δὲν ἔχει τίποτε ἐδῶ νὰ φάγῃς.

— Δι' ἕνα Λύκον, ὄχι βέβαια, εἶπεν ὁ Ταβάκης· ἀλλὰ δι' ἕνα τόσον μικρὸν ὑποκείμενον ὡς ἐγὼ ἕνα ξερὸ κόκκαλο μὲ φθάνει νὰ γευματίσω πλουσιοπάροχα. Καὶ τί εἴμεθα ἡμεῖς οἱ *γκίντουρ-λόγκ* (τὰ τσακάλια) διὰ νὰ διαλέγουμε καὶ νὰ ἔχουμε ἀξιώσεις;

Ἐλοξοδρόμησε πρὸς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, εὗρεν ἐκεῖ ἕνα κόκκαλον δορκάδος, ὅπου ἐναπελείφθη ὀλίγον κρέας, ἐκάθησε καὶ ἐρροκάνισε τὴν ἄκραν του μετὰ χαρᾶς.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλὸν γεῦμα!

(1) Δζούγγλα=βαλτότοπος, εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

εἶπε λείχων τὰ χείλη. Τί ὤμορφα ποῦ εἶνε, τὰ εὐγενικὰ παιδιά! Τί μεγάλα μάτια! Καὶ τόσο μικρά, μ' ὅλα ταῦτα! Ἔπρεπε νὰ τὸ στοχασθοῦν, ἀλήθεια, ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν βασιλιάδων εἶνε ἄνδρες ἀφ' ὅτου γεννηθοῦν.

Ὁ Ταβακῆς τὸ ἤξευρε καλλίτερα ἀπὸ τὸν καθένα ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε χειρότερον διὰ τοὺς γονεῖς ἀπὸ τὸ νὰ ἐπαινῇ κανεὶς τὰ παιδία ἐμπροστά των· ἐτέρπετο βλέπων τὴν προφανῆ στενοχωρίαν τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς Λύκου.

Τί εἶπε τὸ τσακάλι πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν Σὲρ Χάν.

Ὁ Ταβακῆς ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον διασκεδάζων ἀπολαυστικῶς μὲ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμεν· ὕστερον ὑπέλαβε κακεντρεχῶς.

— Ὁ Σὲρ Χάν, ὁ Μεγάλος, ἄλλαξε τόπο κυνηγιοῦ. Θὰ κυνηγήσῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς λόφους, μὲ τὸ νέο φεγγάρι, μοῦ εἶπε.

Ὁ Σὲρ Χὰν ἦτο ἡ τίγρις ἡ κατοικοῦσα πλησίον τοῦ ποταμοῦ, Βαιγκούγκα, εἴκοσι μίλλια μακρύτερα.

— Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα, ἤρχισεν ὁ μπάρμπα Λύκος μὲ θυμόν. Κατὰ τὸν Νόμον τῆς Ζζούγγλας, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀλλάξῃ τόπον διαμονῆς χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ προσηκόντως. Θὰ τρομάξῃ ὅλο τὸ κυνῆγι ἐδῶ καὶ δέκα μίλλια εἰς τὴν περιοχήν, καὶ ἐγώ . . . ἐγὼ ἔχω νὰ κυνηγῶ διὰ δύο εἰς αὐτὰ τὰ χρόνια.

— Ἡ μητέρα του κάτι ἤξευρε ποῦ τὸν ὠνόμασε Λουγκρῆ (Κουτσὸν) εἶπεν ἡσύχως ἡ κυρὰ Λύκαινα· εἶνε κουτσὸς ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ γεννήθηκε· δι' αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσε ποτέ του νὰ σκοτώνῃ ἄλλο τι ἀπὸ ζῶα τῆς βοσκῆς. Τώρα, οἱ χωριάτες τοῦ Βαιγκούγκα εἶνε ἐρεθισμένοι ἐναντίον του, καὶ μᾶς ἔρχεται ἐδῶ διὰ νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς ἰδικούς μας. Θὰ ψάχνουν εἰς τὴν Ζζούγγλα διὰ νὰ τὸν ἀναζητοῦν . . . θὰ εὑρίσκεται μακρυά, ἀλλὰ ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιά μας, θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ τρέχουμε ὅταν θὰ βάλουν φωτιὰ στὰ χορτάρια. Ἀλήθεια, ὁ Σὲρ Χὰν μᾶς καθυποχρέωσε!

— Νὰ τοῦ ἐκφράσω τὰ εὐχαριστήριά σας; εἶπεν ὁ Ταβακῆς.

—Οὔστ! ὑλάκτησεν ἀποτόμως ὁ μπάρμπα Λύκος. Πήγαινε νὰ κυνηγήσῃς μαζὶ μὲ τὸν ἀφεντικό σου. Ἀρκετὸ κακὸ ἔκαμες γιὰ μιὰ νύκτα.

— Πηγαίνω, εἶπεν ὁ Ταβακῆς ἡσύχως. Ἀκοῦτε τὸν Σὲρ Χάν, κάτω εἰς τὰς λόχμας. Ἠμποροῦσα ν' ἀπαλλαγῶ τῆς ἀποστολῆς μου.

Ὁ νόμος τῆς Ζζούγγλας

Ὁ μπάρμπα Λύκος ἠκροάσθη.

Κάτω, εἰς τὴν κοιλάδα τὴν καταβαίνουσαν πρὸς ἕνα μικρὸν ποταμόν, ἤκουσε τὸν τραχύν, ἐξηρεθισμένον, στρυφνὸν καὶ μελῳδικὸν θρῆνον τίγρεως, ἡ ὁποία δὲν ἔβαλε τίποτε εἰς τὸ στόμα της καὶ τὴν ὁποίαν ὀλίγον τὴν μέλει ἐὰν ὅλη ἡ Ζζούγγλα τὸ μάθῃ.

— Τὸν βλάκα! εἶπεν ὁ μπάρμπα Λύκος, ν' ἀρχίζῃ μιὰ δουλειὰ τῆς νύχτας μὲ ἕνα τέτοιον πάταγο! Μήπως θαρρεῖ πῶς τὰ ζαρκάδια μας εἶνε σὰν τὰ παχειὰ μοσχάρια τοῦ Βαιγκούγκα;

— Σούτ! Οὔτε βῶδι οὔτε ζαρκάδι κυνηγᾷ ἀπόψε, εἶπεν ἡ κυρὰ Λύκαινα, κυνηγᾷ ἄνθρωπο.

Ὁ θρῆνος μετράπη εἰς εἶδός τι βομβοῦντος ρόγχου, ὅστις ἐφαίνετο προερχόμενος ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς περιοχῆς. Ἦτο ὁ θόρυβος, ὅστις παραπλανᾷ τοὺς ξυλοκόπους καὶ τοὺς ἀστέγους νομάδας καὶ τοὺς κάμνει νὰ τρέχουν ἐνίοτε εἰς αὐτὸ τὸ στόμα τῆς τίγρεως.

— Ἄνθρωπο!—εἶπεν ὁ μπάρμπα Λύκος δεικνύων ὅλους του τοὺς λευκοὺς ὀδόντας.—Φάοχ! Λείψανε τὰ ἔντομα καὶ οἱ βάτραχοι ἀπὸ τὴς στέρνες διὰ νὰ κυνηγᾷ ἄνθρωπο, καὶ μάλιστα εἰς τὰ μέρη τὰ δικά μας;

Ὁ νόμος τῆς Ζζούγγλας, ὅστις οὐδὲν θεσπίζει ἄνευ λόγου, ἀπαγορεύει εἰς πᾶν θηρίον νὰ τρώγῃ τὸν ἄνθρωπον, ἐκτὸς ὅταν φονεύῃ διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὰ τέκνα του πῶς φονεύουν, καὶ τότε ὀφείλει νὰ κυνηγᾷ εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς φάρας του ἢ τῆς φυλῆς του. Ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ πράγματος εἶνε τὸ ὅτι ὁ φόνος τοῦ ἀνθρώπου σημαίνει, ἐνωρὶς ἢ ἀργά, εἰσβολὴν ἀνθρώπων λευκῶν ὡπλισμένων μὲ τουφέκια καὶ ἱππευόντων ἐλέφαντας καὶ ἀνθρώπων μελαψῶν, κατὰ ἑκατοντάδας ἐφωδιασμένων μὲ γόγγον, μὲ ροκέτας καὶ πυρσούς. Τότε οἱ πάντες ὑποφέρουν εἰς τὴν Ζζούγγλαν... Τὰ ζῶα προβάλλουν ὡς αἰτίαν τὸ ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ πλέον ἀδύνατον καὶ τὸ πλέον ἄοπλον τῶν ἐμψύχων ὄντων, εἶνε ἀνάξιον κυνηγοῦ νὰ τὸν ἐγγίσῃ. Λέγουν ἀκόμη—καὶ εἶνε ἀληθές—ὅτι οἱ τρώγοντες ἀνθρώπους προσβάλλονται ἀπὸ ψώραν καὶ χάνουν τοὺς ὀδόντας των.

Ὁ ρόγχος ἐπετάθη καὶ ἀπέληξεν εἰς τὸ «Ἄαρχ!» τὸ πλατύστομον τίγρεως, ἥτις ἑτοιμάζετο νὰ ἐφορμήσῃ.

Τότε ἠκούσθη ὠρυγὴ—μία ὠρυγὴ ἀλλόκοτος, ἀναξία τίγρεως—τὴν ὁποίαν ἐξέβαλεν ὁ Σὲρ Χάν.

Εἷς ἄνθρωπος μέσα εἰς τοὺς λύκους

— Ἠστόχησε τὸ κτύπημά του, εἶπεν ἡ κυρὰ Λύκαινα. Τί τρέχει;

Ὁ μπάρμπα Λύκος ἔδραμεν ὀλίγα βήματα πέραν τῆς εἰσόδου, ἤκουσε τὸν Σὲρ Χὰν ψιθυρίζοντα καὶ βρυχόμενον ἀγρίως καὶ ἐνταυτῷ σφαδάζοντα μέσα εἰς τὰ χαμόκλαδα.

— Ὁ βλάκας ἐστοχάσθηκε νὰ πηδήσῃ σὲ καμμία φωτιὰ ξυλοκόπου καὶ τοῦ ἐκάησαν τὰ πόδια! εἶπεν ὁ μπάρμπα Λύκος μορμουρίζων. Ὁ Ταβακῆς εἶνε μαζί του.

— Κάτι ἀνεβαίνει στὸν λόφο, εἶπεν ἡ κυρὰ Λύκαινα τείνουσα ἐν ὠτίον. Ἔσο ἕτοιμος.

Ἠκούσθη ἐλαφρὸς θροῦς θάμνων εἰς τὴν λόχμην. Ὁ μπάρμπα Λύκος συνεσπειρώθη, ἕτοιμος νὰ πηδήσῃ. Τότε, ἂν ἤσθε ἐκεῖ, θὰ ἐβλέπετε κάτι καταπληκτικώτατον—τὸν λύκον σταματισμένον εἰς τὸ μέσον τοῦ πηδήματός του. Ἐπῆρε φόραν χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ τί σημαδεύει, ὕστερον ἐδοκίμασε νὰ συγκρατηθῇ. Ἐκ τούτου προῆλθε πήδημα τεσσάρων ἢ πέντε ποδῶν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν ἀέρα, ὁπόθεν ἐπανέπεσε σχεδὸν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγκαταλίπῃ.

— Ἕνας ἄνθρωπος! ἐμούγκρισεν. Ἕνα μωρὸ ἀνθρώπου. Κύτταξε!

Τῷ ὄντι, πρὸ αὐτοῦ στηριζόμενον εἰς ἕνα χαμηλὸν κλάδον, ἵστατο ἐν νήπιον μελαψόν, ὀλόγυμνον, τὸ ὁποῖον μόλις ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ, τὸ πλέον ἥσυχον καὶ παχουλὸν μικρὸν πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἦλθέ ποτε τὴν νύκτα εἰς τὸ σπήλαιον ἑνὸς λύκου. Ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ θεωρήσῃ τὸν μπάρμπα Λύκον κατὰ πρόσωπον καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Εἶνε μωρὸ ἀνθρώπου; εἶπεν ἡ κυρὰ Λύκαινα. Ποτέ μου δὲν ἔχω ἰδῇ μωρό. Φέρε το ἐδῶ.

Εἷς λύκος, συνηθισμένος νὰ κουβαλῇ τὰ ἰδικά του μικρά, ἠμπορεῖ κάλλιστα, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ πάρῃ εἰς τὸ στόμα του ἓν αὐγὸν χωρὶς νὰ τὸ σπάσῃ. Ἂν καὶ αἱ σιαγόνες τοῦ μπάρμπα Λύκου ἐπανεκλείσθησαν ὁλοτελῶς εἰς τὴν πλάτην τοῦ βρέφους, οὔτε ἕνα δόντι δὲν εἶχε τσουγγρανίσῃ τὸ δέρμα του, ὅταν τὸ ἀπέθηκεν εἰς τὸ μέσον τῶν νεογνῶν του.

— Τί χαριτωμένο! Τί γυμνὸ ποῦ εἶναι!... Καὶ τί γεννᾶο! εἶπε μὲ πραότητα ἡ κυρὰ Λύκαινα.

Τὸ βρέφος συνωθεῖτο, μεταξὺ τῶν σκύμνων, εἰς τὸ θάλπος τοῦ χλιαροῦ κόλπου.

— Ἄ! ἄ! παίρνει τὴν τροφή του μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα . . . Λοιπόν, εἶνε μωρὸ ἀνθρώπου. Βρέθηκε ποτὲ λύκαινα ποῦ νὰ ἠμπόρεσε νὰ καυχηθῇ ὅτι εἶχε ἕνα μωρὸ ἀνθρώπου ἀνάμεσα εἰς τὰ μικρά της;

— Ἄκουσα κάποτε νὰ λέγουν διὰ κάτι παρόμοιον, ἀλλ' ὄχι εἰς τὴν φάρα μας οὔτε εἰς τὴν ἐποχή μας, εἶπεν ὁ μπάρμπα Λύκος. Δὲν ἔχει οὔτε μία τρίχα, καὶ ἠμποροῦσα νὰ τὸ σκοτώσω μόνο νὰ τὸ πατοῦσα μὲ τὸ πόδι. Ἀλλά, ἰδέτε, μὲ κυττάζει καὶ δὲν φοβᾶται!

Ἡ πανσέληνος ἐσβέννυτο εἰς τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου, διότι ἡ χονδρὰ τετράγωνος κεφαλὴ καὶ οἱ ἰσχυροὶ ὦμοι τοῦ Σὲρ Χὰν ἔφραττον τὴν εἴσοδόν του καὶ ἐπειρῶντο νὰ εἰσδύσουν. Ὁ Ταβακῆς, ὀπίσω του, ἐπίπιζεν.

— Αὐθέντα μου, Αὐθέντα μου, ἐδῶ ἐμβῆκε!

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Σὲρ Χάν.

— Ὁ Σὲρ Χὰν μᾶς κάμνει μεγάλην τιμήν, — εἶπεν ὁ μπάρμπα Λύκος μὲ ὄμματα δυσμενῆ.—Τί θέλει ὁ Σὲρ Χάν;

— Τὸ λάφυρό μου. Ἕνα μωρὸ ἀνθρώπου ἐπῆρε αὐτὸν τὸν δρόμο. Οἱ γονεῖς του ἔχουνε φύγῃ. Δόσατέ μου το!

Ὁ Σὲρ Χὰν εἶχε πηδήσῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν κατασκηνωμένοι οἱ ξυλοκόποι, καθὼς τὸ εἶχε εἰπῇ ὁ μπάρμπα Λύκος, καὶ τὸ καῦμα τῶν ποδῶν του τὸν καθίστα μανιώδη. Ἀλλ' ὁ μπάρμπα Λύκος ἤξευρεν ὅτι τὸ ἄνοιγμα τοῦ σπηλαίου ἦτο πολὺ στενὸν διὰ μίαν τίγριν. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔστεκεν, οἱ ὦμοι καὶ οἱ πόδες τοῦ Σὲρ Χὰν ἦσαν σφιγμένοι ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν χώρου, ὅπως τὰ μέλη ἑνὸς ἀνθρώπου ὅστις θὰ ἐδοκίμαζε νὰ πολεμήσῃ μέσα εἰς ἕνα βαρέλι.

— Οἱ Λύκοι εἶνε λαὸς ἐλεύθερος, εἶπεν ὁ μπάρμπα Λύκος. Λαμβάνουν διαταγὰς μόνον ἀπὸ τὸ ἀνώτερον Συμβούλιον τῆς φάρας, καὶ ὄχι ἀπὸ κανένα κυνηγὸν βωδιῶν μὲ ἀραδωτὸν κορμί. Τὸ μωρὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε δικό μας . . . διὰ νὰ τὸ σκοτώσωμεν ἂν μᾶς ἔρθῃ διάθεσις.

— Διάθεσις, ξεδιάθεσις... Τί λόγια εἶν' αὐτά; Μὰ τὸν ταῦρον ποῦ ἐσκότωσα, θὰ μ' ἀφήσετε νὰ περιμένω, μὲ τὴν μύτη χωμένη μέσα στὸ σκυλόσπιτό σας, ὅταν πρόκειται διὰ πρᾶγμα ποῦ μοῦ ὀφείλεται μὲ ὅλο μου τὸ δίκηο; Ἐγὼ σᾶς μιλῶ, ὁ Σὲρ Χάν.

Ὁ βρυχηθμὸς τῆς τίγρεως ἐπλήρωσε τὸ σπήλαιον διὰ τοῦ βροντώδους ἤχου του. Ἡ κυρὰ Λύκαινα ἔσεισε τὰ μικρὰ ἀπὸ τὸν κόλπον της καὶ ὥρμησε, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς δύο πρασίνας σελήνας μέσα εἰς τὰ σκότη, προσηλωμένους ἐπὶ τῶν ἀκτινοβολούντων ὀφθαλμῶν τοῦ Σὲρ Χάν.

— Καὶ ἐγὼ ἡ Ρακσὰ (ὁ Δαίμων) σοῦ ἀποκρίνομαι. Τὸ μικρὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε δικό μου, Λαγκρῆ, τὸ ἐξουσιάζω. Δὲν θὰ σκοτωθῇ καθόλου. Θὰ ζήσῃ διὰ νὰ τρέχῃ μαζὶ μὲ τὴν φάρα, καὶ νὰ κυνηγᾷ μαζὶ μὲ τὴν φάρα· καί, λάβε τὰ μέτρα σου, ἐσὺ ποῦ κυνηγᾷς τὰ ὁλόγυμνα μικρά, ποῦ τρώγεις βατράχους, ποῦ σκοτώνεις ψάρια! θὰ σὲ κυνηγήσῃ, ἐσένα!... Τώρα, πήγαινε καλήνυχτα σου, εἰδεμή, μὰ τὸν Σαχμοὺρ ποῦ ἐσκότωσα—διότι ἐγὼ δὲν τρέφομαι μὲ ψοφίμια,—θὰ ξαναγυρίσῃς στὴν μητέρα σου, ζῶο καμμένο τῆς Ζζούγγλας, πειὸ κουτσὸς παρὰ ὅσο ἤσουν ὅταν γεννήθηκες. Πήγαινε!

Ὁ μπάρμπα Λύκος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔκπληκτος. Δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον τὸν καιρὸν ὅπου εἶχε κατακτήσει τὴν κυρὰ Λύκαιναν, εἰς νόμιμον ἀγῶνα ἐναντίον πέντε ἄλλων λύκων, καθ' ὃν χρόνον, κατὰ τὰς ἐκστρατείας τῆς φάρας, ὄχι ἀπὸ ἁπλῆν φιλοφροσύνην τὴν ἀπεκάλουν Δαίμονα. Ὁ Σὲρ Χὰν ἠδύνατο ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν μπάρμπα Λύκον, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὴν κυρὰ Λύκαιναν, διότι ἤξευρεν, ὅτι εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὑρίσκετο εἶχεν ἐκείνη ὅλην τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἐδάφους καὶ ὅτι θὰ ἐπολέμει μέχρι θανάτου. Διὸ ὠπισθοχώρησεν ἔξω τοῦ ἀνοίγματος βρυχώμενος· καὶ ὅταν εὑρέθη εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἐλεύθερος, ἀνέκραξε.

— Κάθε σκυλὶ γαυγίζει στὴν δική του αὐλή! Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ εἰπῇ ἡ φάρα, πῶς θὰ τῆς φανῇ αὐτὴ ἡ ἀνατροφὴ ἑνὸς μωροῦ. Τὸ μικρό μοῦ ἀνήκει, καὶ εἰς τὰ δόντια μου θ' ἀπολήξῃ, ὦ κλέπται μὲ τὴς φουντωτὲς οὐρές!

Ἡ κυρὰ λύκαινα ἀφέθη νὰ ἐπαναπέσῃ, πνευστιῶσα, μεταξὺ τῶν σκύμνων της, καὶ ὁ μπάρμπα λύκος τῆς εἶπε σοβαρῶς.

— Ὁ Σὲρ Χὰν ἔχει δίκηο· τὸ μικρὸ πρέπει νὰ τὸ παρουσιάσουμε εἰς τὴν φάρα. Θέλεις ἀκόμη νὰ τὸ κρατήσῃς, γρηά;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἂν θέλω!... Ἤρθε ὁλόγυμνο, τὴν νύκτα, μόνο καὶ ψόφιο τῆς πείνας, καὶ οὔτε κἂν ἐφοβεῖτο. Κύτταξέ το πῶς ἔχει παραμερίσει ἕνα ἀπὸ τὰ μικρά μας στὸ πλάγι. Καὶ ἐκεῖνος ὁ κουτσὸς ὁ μπόγιας θὰ τὸ σκότωνε καὶ θὰ τῶστριβε ὕστερα πρὸς τὸν Βαγκούγκα, ἐνῷ οἱ χωριάτες τοῦ τόπου θὰ προσέτρεχον, ἀνάμεσα στὰ λημέρια μας, νὰ μᾶς κάμουν θραῦσι διὰ νὰ ἐκδικηθοῦν.

Ἂν θέλω νὰ τὸ κρατήσω; Βέβαια, θὰ τὸ κρατήσω. Κοιμήσου αὐτοῦ βαθρακάκι... Ὦ σύ, Μπουγκλῆ, διότι Μπουγκλῆ τὸ Βαθράκι θὰ σὲ ὀνομάσω, θὰ ἔρθῃ καιρὸς ποῦ θὰ κυνηγήσῃς τὸν Σὲρ Χὰν ὅπως σὲ κυνηγοῦσε ἐσένα!

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΥΧΗΡΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΤΥΧΑ

ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Τὸ δακτυλίδι τοῦ Κάϊζερ. — Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἔχει ἕνα δακτυλίδι τὸ ὁποῖον πάντοτε φορεῖ καὶ τὸ θεωρεῖ ὡς τὸ ἰδιαίτερόν του φυλακτόν, μολονότι εἰς ὀλίγους τὸ πρᾶγμα εἶνε γνωστόν.

Μία ἀλλόκοτος, πλὴν περίεργος ἱστορία θρυλλεῖται περὶ αὐτοῦ τοῦ δακτυλιδίου. Λέγεται ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἐκλέκτορος Ἰωάννου τοῦ Βρανδεμβούργου εἷς βάτραχος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ τοῦ μεγιστᾶνος μίαν νύκτα καὶ ἐτοποθέτησε μίαν μικρὰν πέτραν ἐπὶ τῆς κλίνης του! Τὸ ζῷον τότε ἐξηφανίσθη, καὶ κατόπιν ἡ πέτρα, ἡ ὁποία οὐδεμίαν εἶχεν ἀξίαν, ἀπεθησαυρίσθη ὡς ἓν τῶν τιμαλφεστάτων κτημάτων τοῦ οἴκου Χοενζόλλερν. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου ἐδέθη εἰς ἓν δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε πάντοτε κοσμεῖ τὸν δάκτυλον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας.

⁂

Ὁ μακαρίτης Ἐμίρης τοῦ Ἀργανιστὰν ἦτο ἄλλος κυρίαρχος τρέφων δεισιδαίμονα πίστιν εἰς ἓν δακτυλίδι. Ἐφόρει πάντοτε τὸ ἰσχυρὸν τοῦτο φυλακτὸν κατὰ τῶν σκευωριῶν τῶν ἐχθρῶν του· καὶ μολονότι πλειστάκις διεδόθη περὶ αὐτοῦ ἡ φήμη ὅτι ἐθανατώθη, τὸ δακτυλίδι τοῦτο, κατὰ τὴν ἰδίαν δοξασίαν, τὸν ἔκαμε νὰ ζήσῃ πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον θὰ ἔζη χωρὶς αὐτό.

⁂

Ὁ Μέγας Ναπολέων ἦτο μοιρολάτρης περισσότερον καὶ ἀπὸ Τοῦρκον, πλήν, κατὰ παράδοξον ἀντίφασιν, ἐφόρει ζεῦγος δακτυλιδίων εἰς τὰ ὁποῖα ἀπέδιδε μυστηριώδεις δυνάμεις. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἀμφότερα τὰ δακτυλίδια ταῦτα περιῆλθον εἰς τὴν κατοχὴν Ναπολέοντος τοῦ Γ', ὅστις τὰ ἐφόρει διαρκῶς μέχρι τελευτῆς του. Ἐγένετο λόγος τότε νὰ ἐξαχθοῦν ἀπὸ τὸν δάκτυλόν του, ἀλλά, ἄγνωστον διὰ τίνα λόγον ὁ υἱός του, ὁ μακαρίτης Αὐτοκρατορικὸς Πρίγκηψ, ἠρνήθη νὰ τὰ δεχθῇ.

Τὰ δακτυλίδια ὅθεν ἐτάφησαν μαζὶ μὲ τὸ λείψανον τοῦ ἀποθανόντος Αὐτοκράτορος, ἂν καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρίγκηπος δὲν προῆλθεν ἔκ τινος συστάσεως τῶν αὐλικῶν. Ἀπ' ἐναντίας, οὗτοι ἠναντιοῦντο εἰς τὸ τοιοῦτο καὶ ἐξέφραζον τὴν γνώμην ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόκρουσιν τῶν δακτυλιδίων θὰ ὑπέκυπτεν εἰς πρόωρον τελευτήν.

Εἰκοσιεπτὰ περίπου ἔτη μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκρατορικὸς Πρίγκηψ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς Ζουλοὺ εὐθὺς μετὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου ὅπως ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς χώρας, τῆς ὁποίας ἦταν ὑπέρμαχοι οἱ γονεῖς του.

⁂

Ρωμαντικωτάτη εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ περιφήμου Ἀγγλικοῦ δακτυλιδίου τῆς Στέψεως. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἦτο τοῦτο ἀρχικῶς ἓν κοινὸν βασιλικὸν δακτυλίδι τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἀπὸ Ἐδουάρδον τὸν Ἐξομολογητὴν εἰς ἕνα παρήλικα ἐπαίτην εἰς τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἐζήτει ἐλεημοσύνην ὅπως τὸν συντρέξουν διὰ νὰ ταξειδεύσῃ εἰς Ἱεροσόλυμα.

Κατὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ ἐπαίτου εἰς τὴν Ἁγίαν Πολιν ἡ ἱστορία τοῦ δακτυλιδίου περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θείου, ὅστις ηὐλόγησε τὸ δακτυλίδι καὶ διέταξε τὸν προσκυνητὴν νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν μονάρχην του. Τοῦτο καὶ ἔπραξε διὰ τῆς μεσολαβήσεως δύο Ἄγγλων προσκυνητῶν οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφον ἀπὸ τὴν εἰς Ἱεροσόλυμα ἐπίσκεψιν των. Τὸ δακτυλίδι ἔκτοτε ἐπιμελῶς φυλάττεται εἰς τὴν λειψανοθήκην τοῦ Ἐξομολογητοῦ εἰς Οὐεστμίνστερ· καὶ ἡ ἱστορία ἔχει ζωγραφηθῇ ἐπὶ μιᾶς ὑέλου, ἥτις ἐτοποθετήθη εἰς ἓν παράθυρον τῆς νοτίας πτέρυγος τοῦ Μοναστηρίου τούτου.

— Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, λέγει ὁ χωριάτης.

— Ὄχι ὄὲν θὰ μὲ ἀκολουθήσετε, λέγει ἡ ἡρωΐς, ψυχραίμως.

— Διατί νὰ μὴ σᾶς ἀκολουθήσω; παρεπονέθη ὁ χωριάτης, τὸν ὁποῖον κατεπτόησεν ἡ ψυχραιμία της.

— Διότι δὲν σκοπεύω νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, ἀπήντησεν ἐκείνη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΩΡΙΔΗΣ

Ἤ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
ΤΟΥ 1770

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΥΠΟ
ΓΑΣΠΑΡ ΔΕ ΛΑΣΤΙΚ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν τῷ λιμένι τῆς Τεργέστης, ἦσαν ἠγκυροβολημένα τρία πλοῖα, ὡπλισμένα καὶ ἐφωδιασμένα μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαιοῦντα δι' ἐκστρατείαν τόσον τολμηρὰν καὶ ἐπικίνδυνον, οἵα ἀνετέθη εἰς τὸν Λάμπρον. Ἦσαν ἡ «Μαρία», 24 πυροβόλων, τὴν διοίκησιν τῆς ὁποίας ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Πασχάλην Καούμην, ὁ «Ἀχιλλεύς», 18 πυροβόλων, διοικούμενος ὑπὸ τοῦ Ζυγούρη, καὶ ἡ «Ἀθηνᾶ τῆς Ἄρκτου» σκάφος ἀμερικανικὸν 26 πυροβόλων ἐφ' οὗ ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς ἀρχηγίας παραλαβὼν ὡς ἐπιτελάρχην, τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν ὁποῖον δὲν ἠννόει ν' ἀποχωρισθῇ.

Ὁ μικρὸς οὗτος στόλος ἦτο βεβαίως γελοῖος ἀπέναντι τῶν κολοσσῶν τῆς Τουρκίας, ἀλλ' ἡ γενναιότης, τὸ θάρρος, ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ αὐτοθυσία τοῦ ἀρχηγοῦ, τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν πληρωμάτων ἀνεπλήρουν τὴν ἔλλειψιν τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ μεγέθους.

Ἐπιθεωρήσαντες τὰ πλοῖα, συμπληρώσαντες τὰς ἐλλείψεις, ἐνθαρρύναντες τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τὰ πληρώματα, ἀνεπέτασαν τὰ ἱστία καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Πατρίδος, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος. Ἡ ἐμφάνισίς των καὶ ἡ σύλληψις ἐμπορικῶν τινων πλοίων τουρκικῶν, ἐνέσπειρον τὸν τρόμον, καὶ ἡ θάλασσα ἔμεινεν ἐλευθέρα εἰς τὸν ἐμπορικὸν ἑλληνικὸν στόλον, περιπλέοντα ὑπὸ σημαίαν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Ὁρμητήρια τοῦ Λάμπρου, ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ Τριὸς πρὸς τὸ νότιον ἄκρον τῆς Πάρου καὶ ὁ εὐρὺς λιμὴν τῆς Μήλου. Περιέπλεε δὲ τὰς ἀκτὰς τῆς Κρήτης καὶ τὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι συναντήσεως πλοίων ἐχθρικῶν.

Ἐνῷ ἐλλιμενίζετο ἐν τῷ ὅρμῳ τῆς Σύρου, ἓν πλοιάριον ἐκ Μυκώνου, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Λάμπρον ὅτι πλοῖα τουρκικὰ εἶχον φανῇ πέραν τῆς Ἄνδρου· ἀμέσως ἀποφασίζει τὸν ἀπόπλουν, διατάττει τὴν «Μαρίαν» καὶ τὸν «Ἀχιλλέα» νὰ πλεύσωσι πρὸς βορρᾶν τῆς Τήνου ἐνῷ αὐτὸς ἐλάμβανε τὴν πρὸς νότον διεύθυνσιν, μὲ ὁδηγίας νὰ συναντηθῶσι πέραν τῆς Ἄνδρου εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου.

Τὴν ἐπιοῦσαν λίαν πρωΐ, ἀνεγνωρίσθησαν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος· λέμβοι ἁλιεύουσαι ἐκεῖ, ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδὲν τουρκικὸν πλοῖον εἶχε φανῇ εἰς τὰ ὕδατα ἐκεῖνα. Ἡ «Μαρία» καὶ ὁ «Ἀχιλλεύς» διετάχθησαν τότε νὰ ἀνοιχθῶσι μέχρι τῆς Ἰκαρίας καὶ νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸν Τριὸν τῆς Πάρου, ὅπου ἡ «Ἀθηνᾶ» θὰ προσωρμίζετο, πλέουσα καὶ ἐπισκοποῦσα τὴν μεταξὺ Ζέας καὶ Στερεᾶς θάλασσαν.

Τοῦ καιροῦ βοηθοῦντος ἡ «Ἀθηνᾶ» ἔφθασε πρώτη εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος. Ἐκεῖ ἔμαθεν ὅτι τὴν προτεραίαν τρία πλοῖα τουρκικὰ εἶχον διέλθει ἐκεῖθεν, διευθυνόμενα πρὸς τὴν Κρήτην. Ὁ Λάμπρος διέταξεν ἀμέσως νὰ ἄρωσι τὴν ἄγκυραν, παραγγείλας εἰς τοὺς ἐκεῖ κατοίκους νὰ εἰδοποιήσωσι τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ πλοῖα περὶ τῆς πορείας του, ἅμα ἤθελον ἐμφανισθῇ. Ἡ «Ἀθηνᾶ» ἔπλεε πλησίστιος, μεταξὺ Ἴου καὶ Ἀμοργοῦ, ὅτε ὁ σκοπὸς ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν τριῶν πλοίων διευθυνομένων κατ' ἐπάνω των.

Ὁ Λάμπρος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος συσκεφθέντες ἀπεφάσισαν νὰ προσποιηθῶσιν ὅτι ἀπέφευγον τὴν συνάντησίν των, καὶ νὰ τὰ παρασύρωσι μέχρι Πάρου, ὅπου ἤλπιζον ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ φθάσουν ἡ «Μαρία» καὶ ὁ «Ἀχιλλεύς». Οἱ Τοῦρκοι πράγματι εἶχον παρατηρήσει τὴν «Ἀθηνᾶ» καὶ ἔσπευδον νὰ τὴν καταλάβωσι. Δι' εὐστόχου κυβερνήσεως τῶν πλοίων, κατώρθωσαν νὰ θέσωσι τὴν «Ἀθηνᾶ» ἐντὸς τριῶν πυρῶν καὶ ἐπέταξαν τὴν παράδοσίν της. Ἀλλ' ὁ Λάμπρος δὲν ἐννόει νὰ ὑποταχθῇ ἄνευ ἀγῶνος· διέταξε τοὺς πυροβολιστὰς νὰ ὦσιν εἰς τὰς θέσεις των μὲ τὰς δᾶδας ἀναμμένας, τοὺς ναύτας εἰς τὰ ἄρμενα καὶ τὸν πηδαλιοῦχον εἰς τὸ τιμόνι καὶ νὰ προσέχωσι εἰς τὰ διατάγματα. Ἐπισκοπήσας δὲ τὰς δυνάμεις ἑκάστου ἐχθρικοῦ πλοίου, διηύθυνεν ἀμέσως τὴν πορείαν τῆς «Ἀθηνᾶς» κατὰ τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ ἅμα ἐπλησίασεν ἐντὸς βολῆς πυροβόλου, ἀνοίγει κατ' αὐτοῦ πῦρ τρομερόν, μεθ' ὅλων τῶν πυροβόλων του.

Πυκνὸς καπνὸς ἐκάλυψεν ἀμφότερα τὰ πλοῖα, ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ σκότους καὶ τῶν πυροβολισμῶν δὲν διέκοψαν τὸν δρόμον των καὶ αἴφνης εὑρέθησαν τόσον πλησίον, ὥστε ἡ στεντόρειος φωνὴ τοῦ Λάμπρου ἠκούσθη· «παιδιά, ἔφοδον!» κατὰ δὲ τὴν τότε ἔκφρασιν «Ἀσάλτο παιδιά! μᾶς ἔφαγαν τὰ σκυλιά!» Πάντες ὁρμῶσιν ἐπὶ τοῦ τουρκικοῦ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον ἤδη ρίψει τὰς ἁρπάγας· ἐπὶ τοῦ καταστρώματος συνάπτεται μάχη φρικτή, οἱ Ὀσμανλῖδαι ἀμύνονται γενναίως... ἤδη ἀπέκρουσαν τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰσορμοῦν ἐπὶ τῆς «Ἀθηνᾶς»· τὰ πυροβόλα σιγῶσι, ἡ κλαγγὴ μόνη τῶν ὅπλων ἀκούεται· ἐκ τῶν λοιπῶν τουρκικῶν τουρκικῶν πλοίων φθάνουσιν ἐπικουρίαι, μάχονται λυσσωδῶς, ἑκάστου ὑπερασπιζομένου ἀπελπιστικῶς τὴν ζωήν του... Τὸ πλήρωμα τῆς «Ἀθηνᾶς» ἐδεκατίσθη, καὶ πλεῖστοι πληγωμένοι κεῖνται ἐκπνέοντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος... Τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν πλησιάζει νὰ καταδαμάσῃ τοὺς ἐπιζῶντας ἔτι ἥρωας.. Αἴφνης ἀκούεται κανονιοβολισμός... Ἡ «Μαρία» καὶ ὁ «Ἀχιλλεὺς» ἐφάνησαν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν... Οἱ Ἕλληνες ἐνθαρρύνονται... ἀμύνονται γενναίως... ἡ «Μαρία» καὶ ὁ «Ἀχιλλεὺς» ἐπιτίθενται κατὰ τῶν δύο ἄλλων τουρκικῶν, τὰ κυριεύουν ἄνευ ἀντιστάσεως, διότι τὰ πληρώματά των ἐμάχοντο ἐπὶ τῆς «Ἀθηνᾶς»...

Ὁ «Ἀχιλλεὺς» σπεύδει κατόπιν εἰς τῆς ναυαρχίδος, καὶ ἀμέσως ἡ πάλη λαμβάνει ἄλλην τροπήν, οἱ Τοῦρκοι ἀπώλεσαν τὸ θάρρος των, ἔβλεπον ἤδη ἑαυτοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἑλλήνων, ἡ ρωσσικὴ σημαία ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων πλοίων καὶ ὁ «Ἀχιλλεὺς» εὑρίσκετο εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον μεταφέρει τὴν μάχην, ἡ ἀντίστασις ἦτο ματαία καὶ ἀνωφελής... ἀπελπίσθησαν καὶ παρεδόθησαν. Ὁ Κωνσταντῖνος καίτοι πληγωμένος δὲν ἔπαυσε πολεμῶν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Λάμπρου καὶ τότε μόνον ἐσκέφθη νὰ περιποιηθῇ τὴν πληγήν του ἥτις δὲν ἦτο καὶ τόσον σπουδαία, ὅτε ἠλευθέρωσαν τὸ πλοῖον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἔλαβον εἰς τὴν κυριότητά των τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα.

Ἐπὶ τῶν τουρκικῶν πλοίων ἦσαν καὶ πλεῖστοι ναῦται χριστιανοὶ τοὺς ὁποίους κατέταξεν εἰς τὰ πληρώματά του, τοὺς δὲ Τούρκους ἐδέσμευσαν καὶ ἔκλεισαν ἐντὸς τοῦ κύτους. Ρυμουλκῶν δὲ τὰ τουρκικὰ πλοῖα, ὁ Λάμπρος ἔπλευσε πρὸς τὸν Τριόν, ὅπου ἠγκυροβόλησε. Ἐκεῖ ἐπεθεώρησεν ἕκαστον πλοῖον, ἐπεσκεύασε πάντα τὰ βεβλαμμένα μέρη, διώρισε κυβερνήτας, διωργάνωσε τὰ πληρώματα, ἐφωδιάσθη δι' ὅλων τῶν χρειωδῶν διὰ νέαν καὶ σπουδαιοτέραν ἐκστρατείαν. Ἐπειδὴ δὲ διέβλεπεν ὅτι οἱ διασωθέντες Τοῦρκοι θὰ τῷ ἦσαν ὄχι μόνον ἐπιζήμιοι, ἐντὸς τῶν πλοίων, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνοι, ἀπεφασίσθη ἐν συμβουλίῳ ν' ἀπαλλαχθῶσι ὅσον τάχος καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ν' ἀποβιβάσωσιν ἄλλους μὲν εἰς Νάξον, ἄλλους δὲ εἰς Θήραν καί τινας εἰς Ἀμοργὸν καὶ Πόρον ὅπερ καὶ ἐπραγματοποίησαν ἀμέσως. Ἡ τύχη ὅμως τῶν ἀθλίων ἐκείνων αἰχμαλώτων, ὑπῆρξεν ὀδυνηρά, οἱ γαιοκτήμονες οἱ παραλαβόντες αὐτοὺς διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων των ἐφέρθησαν πρὸς αὐτοὺς ἀπανθρώπως, πλεῖστοι ὑπέκυψαν εἰς τὰς πληγάς των, εἰς τὰς κακουχίας, καὶ ἄλλοι ἐγένοντο θύματα θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ.

Ὁ Λάμπρος ἔχων εἰς τὰς διαταγάς του ἓξ πλοῖα καλῶς ἐφωδιασμένα καὶ καταλλήλως ὡπλισμένα, ἐπεχείρησε νέας ἐκδρομάς, περιήρχετο τὰς θαλάσσας κατάσχων πᾶν τουρκικὸν πλοῖον, παραλαμβάνων τὰ ἐμπορεύματα τὰ ὁποῖα ἐπώλει εἰς τοὺς διαφόρους τῆς Μεσογείου λιμένας, Σμύρνης, Θεσσαλονίκης, Τεργέστης καὶ αὐτῆς τῆς Μασσαλίας. Τὰ δὲ πλοῖα ἐβύθιζον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ τὰ πληρώματα αὐτῶν πολλάκις παρηκολούθουν τὴν τύχην τῶν σκαφῶν. Τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Συρίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς ὑπέστησαν λεηλασίας, ἐμπρησμούς, φόνους καὶ καταστροφάς, διὰ τῶν ὁποίων κατερειπώθησαν, αἱ πόλεις καὶ τὰ χωρία, οἱ πληθυσμοὶ εἰσεχώρουν εἰς τὰ μεσόγεια ἐγκαταλείποντες τὰς περιουσίας των εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐκδρομέων.

Ἓξ τουρκικὰ πλοῖα διετάχθησαν νὰ ἐξέλθωσιν εἰς καταδίωξιν τοῦ Λάμπρου, ἀλλὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του ἦσαν τοιαῦτα καὶ ἐνέπνευσαν τοσοῦτον τρόμον εἰς τοὺς Ὀσμανλῖδας, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀλλὰ περιωρίζοντο εἰς μικρὰς κατασκοπεύσεις παρὰ τὰς ἀκτὰς σπεύδοντες νὰ καταφεύγουν ἐντὸς κόλπου ἢ λιμένος, ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἐμφανίσει ἐχθρικοῦ πλοίου, ἰδίως δὲ ἐλλιμενίζοντο ἐντὸς κόλπου τινὸς τῆς Συρίας ὅπου ὑπέθετον ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ τολμήσουν νὰ τοὺς προσβάλωσι.

Οἱ πρόσκοποι τῶν Ἑλλήνων ἀντιληφθέντες τὴν τοιαύτην τακτικὴν τῶν Τούρκων, ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν Λάμπρον, ὅστις ἀμέσως συνέλαβε τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὠφεληθῇ τῆς πρώτης εὐκαιρίας νὰ προσβάλλῃ καὶ εἰ δυνατὸν νὰ κυριεύσῃ τὸν στόλον ἐκεῖνον. Διατάσσει τὴν συγκέντρωσιν τῶν πλοίων του καὶ πλέει πρὸς τὰ παράλια τῆς Συρίας, φθάσας δὲ ἐκεῖ, μανθάνει ὅτι τὰ τουρκικὰ πλοῖα εἶχον καταφύγει ἐντὸς τινος κόλπου καὶ ἀμέσως τὰ ἐπολιόρκησε καὶ ἐξαπέστειλε τὸν Κωνσταντῖνον ὡς κήρυκα πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Τούρκων, εἰς τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ εἴπῃ νὰ παραδώσῃ τὸν στόλον, ἄλλως θὰ τὸν ἐπυρπόλει μετὰ μίαν ὥραν. Οἱ Τοῦρκοι ἔκπληκτοι ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐμφανίσεως τῶν Ἑλλήνων, ἐγκατέλειψαν τὰ πλοῖά των καὶ ἐπέβησαν εἰς τὴν ξηράν.

Ὁ Λάμπρος, βλέπων τὸν ἐχθρὸν ἐπὶ τῆς παραλίας, διέταξε τὴν «Μαρίαν» νὰ εἰσπλεύσῃ καὶ νὰ τὸν κανονοβολήσῃ. Ἡ «Μαρία» ἅμα ἔφθασεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόλπου, ἤνοιξε πῦρ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς, ὥστε ἐπροξένησε μεγάλην θραῦσιν εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ διασκορπισθῇ τῆδε κακεῖσε.

Ὁ Λάμπρος ὑπωπτεύθη παγίδα, ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, βλέπων ὅμως ὅτι οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ ὅτι οὐδεμία κανονιὰ ἐτραβήχθη ἀπὸ τὴν ξηράν, οὔτε ἀπὸ τὸν στόλον, ἀπεφάσισε νὰ τὸν καταλάβῃ. Ὁ Κωνσταντῖνος διετάχθη νὰ μεταβῇ ἐπὶ κεφαλῆς πεντήκοντα ἀνδρῶν ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς «Ἀθηνᾶς» καὶ ἰσαρίθμων ἐξ ἑκάστου τῶν μεγάλων πλοίων.

Οἱ ἄθλιοι Τοῦρκοι δὲν εἶχον κἂν τὴν τόλμην νὰ πυρπολήσωσι τὸν στόλον των, τοιοῦτος πανικὸς τοὺς εἶχε καταλάβει, ὥστε ἐνήργουν ὡς ἀπονενοημένοι.

Ὁ Λάμπρος, ἄνευ κόπου μεγάλου καὶ ἄνευ θυσιῶν, ἐγένετο κύριος τῶν ἓξ πλοίων καλῶς ἐφωδιασμένων, διώρισε κυβερνήτας αὐτῶν, διωργάνωσε τὰ πληρώματά των καὶ ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος. Μὲ τὴν ἰσχυρὰν μοῖραν τῶν δώδεκα πλοίων, ἦτο εἰς θέσιν ὄχι μόνον νὰ πλέῃ ἀσφαλῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ πολεμᾷ ἐπιτυχῶς. Ἡ ἱκανότης, ἡ τόλμη καὶ ἡ ἐκ γενετῆς πεῖρα τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν, θεωρούντων τὴν θάλασσαν ὡς ἴδιον αὐτῶν στοιχεῖον, κατέστησαν τὸν στόλον ἐκεῖνον φοβερὸν καὶ ἀπόλυτον κύριον τῆς θαλάσσης.

Ἐν τοσούτῳ τὸ Διβάνιον περιῆλθεν εἰς ἀδυναμίαν, αἱ πανταχόθεν τοῦ τουρκικοῦ Κράτους κραυγαί, οἱ γογγυσμοί, αἱ ἐλλείψεις τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν προϊόντων, ὁ λιμὸς ὁ καταμαστίζων διαφόρους πόλεις, συνεκίνησε τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν καὶ ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ἀπεφάσισαν νὰ μεταχειρισθῶσι πρῶτον τὰ κολακευτικὰ μέσα ὅπως ἀναγκάσωσι τὸν Λάμπρον νὰ ὑποταχθῇ καὶ παύσῃ τὰς ἐχθροπραξίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπεφόρτισε τὸν Στέφανον Μαυρογένην, μέγαν διερμηνέα, νὰ διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην μὲ τὸν Λάμπρον. Ὁ Μαυρογένης, συνεπείᾳ διαταγῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ στόλου, ἔπεμψεν ἕνα ἐκ τῶν ἐμπίστων του, Ἕλληνα τὴν καταγωγήν, νὰ ἀνταμώσῃ τὸν Λάμπρον καὶ νὰ τῷ κάμῃ τὰς δεούσας προτροπὰς καὶ προσφορὰς ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ ἀπεσταλμένος κατώρθωσε νὰ ἀνταμώσῃ τὸν Λάμπρον εἰς Μιτυλήνην καὶ ἐν ἰδιαιτέρᾳ συνεντεύξει τῷ ἐπρότεινε τοὺς ἑξῆς ὅρους τῆς συνθήκης διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θάλασσαν καὶ παραδώσῃ τὸν στόλον του εἰς τὴν Τουρκίαν. 1ον Τὴν ἡγεμονίαν μιᾶς τῶν Σποράδων νήσων, κατ' ἐκλογήν του. 2ον Σημαντικὸν χρηματικὸν ποσὸν καὶ 3ον Τὴν ἐλευθερίαν νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ πάντας τοὺς ἄνδρας του.

Ὁ Λάμπρος εἰς ἀπάντησιν ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν Κωνσταντῖνον καὶ τῷ λέγει, ἅμα τῇ παρουσιάσει του.

— Ἐλθέ, Κωνσταντῖνε, ν' ἀκούσῃς τί μοὶ προτείνει ὁ ἄνθρωπος οὗτος καὶ νὰ μᾶς εἴπῃς, τί πρέπει νὰ πάθῃ ὁ ἀπεσταλμένος τοιούτων προδοτικῶν προτάσεων. Μοὶ προσφέρει τὴν ἡγεμονίαν μιᾶς τῶν Σποράδων καὶ χρήματα ὅσα θέλω, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐγκαταλείψω τὸ βασίλειόν μου τῆς θαλάσσης καὶ νὰ γίνω ὑποτελὴς τοῦ Σουλτάνου. Τί λέγεις, φίλε μου, σύ, εἰς αὐτά;

— Λέγω, καπετάνιο, νὰ περιφρονήσῃς τὸν προδότην καὶ νὰ μηνύσῃς εἰς τὸν Σουλτάνον του, ὅτι ταχέως θὰ τῷ προσφέρῃς σύ, τὴν ἐκλογὴν τῆς φυλακῆς του, ἅμα ἐν θριάμβῳ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— Ἤκουσες λοιπὸν τὴν ἀπάντησιν, τουρκολάτρα; εἶπε εἰς τὸν Μαυρογένην, ὅπου σ' ἔστειλεν ἐδῶ, νὰ μοῦ παραδώσῃ οἰκειοθελῶς τὸν τουρκικὸν στόλον, ἂν θέλῃ νὰ τὸν διορίσω ναύαρχον τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου.... Πήγαινε, ἐλεύθερος καὶ εἰδοποίησε τοὺς ἀφεντάδες σου, ὅτι δὲν θ' ἀργήσουν ν' ἀκούσουν καὶ νὰ μάθουν τί ἀξίζουν τὰ παληκάρια μου καὶ τὰ κανόνια μου... Πήγαινε... φύγε ἀπ' ἐμπρός μου!

Ἀναχωρήσαντος τοῦ ἀπεσταλμένου, οἱ δύο φίλοι συνεσκέφθησαν ἐπὶ πολὺ καὶ ἰδόντες τὴν ἀνάγκην μονίμου καὶ ἀσφαλοῦς θέσεως ὡς κέντρου τῶν ἐνεργειῶν των καὶ ὁρμητηρίου τῶν ἐκδρομῶν των, ἀπεφάσισαν νὰ καταλάβωσι καὶ νὰ ὀχυρώσωσι λιμένα τινὰ κατάλληλον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ὡς τοιοῦτον δὲ ἐξέλεξαν μετὰ ἐμβριθῆ σκέψιν τὸ Καστελόρριζον.

Τὸ Καστελόρριζον εἶνε νῆσος χωριζομένη ἀπὸ τὴν ξηράν, διὰ πορθμοῦ στενοῦ, εἶνε γῆ ἄγονος, ἀλλ' ὁ λαμπρὸς αὐτῆς κόλπος, ἀποτελῶν λιμένα εὐρὺν καὶ ἀσφαλέστατον, εἶχεν ἑφελκύσει τοὺς ναυτιλλομένους καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ μικραὶ ἀποθῆκαι μετεβλήθησαν εἰς οἰκίας εὐρυχώρους· βιομήχανοι, ἔμποροι, μεταπράτται, ἐγκατεστάθησαν ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκείνου καὶ ἀνεφύη μία πόλις εὔπορος καὶ κέντρον ἐμπορικόν. Τὰ τοιαῦτα πλεονεκτήματα ἐνίσχυσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Λάμπρου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου νὰ τὸ καταλάβωσιν.

Ἐν τούτοις ἐπικουρία σπουδαία ἀνδρῶν προσῆλθεν εἰς τὸν Λάμπρον, ἐπικουρία ἀνδρῶν γενναίων καὶ δεδοκιμασμένων εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὰς κακουχίας καὶ τὸ μῖσος πρὸς τοὺς Τούρκους, ὁ Ἀνδροῦτσος, τὸ τέκνον τῆς Λεβαδείας, μὲ πεντακοσίους συντρόφους του.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΠΟΣΗΝ ΖΑΧΑΡΙΝ ΤΡΩΓΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ ζάχαρις εἶνε ἕνα ζωτικὸν στοιχεῖον τροφῆς εἰς Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικήν. Τρώγεται μὲ τὰ παντοειδῆ γλυκύσματα, καὶ πίνεται κατὰ μεγάλας ποσότητας, μιγνυομένη μὲ τὰ μεταλλικὰ ὕδατα καὶ μὲ τὸν ζῦθον.

Ὅση καὶ ἂν εἶνε ἡ κατανάλωσις τοῦ ζύθου—καὶ λέγεται ὅτι ἀκριβῶς τώρα εἶνε εἰς τὴν παρακμήν της—τὸ ποσὸν ζαχάρεως τοῦ ὁποίου γίνεται χρῆσις εἰς τὸν ζῦθον ὁλονὲν αὐξάνεται. Τὸ 1883, λέγει κάποιος ὅστις διηρεύνησεν αὐτὸ τὸ σημαντικὸν ζήτημα, ἐτίθεντο εἰς τὸν πίθον 4 3|4 λίτραι ζαχάρεως. Τὸ 1897 τὸ ποσὸν ηὐξήθη εἰς 8 καὶ 9 λίτρας.

Σημειωτέον ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ πίνουν ὀλιγώτερον ζῦθον ἀλλὰ τρώγουν περισσοτέραν ζάχαριν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ πᾶν ἄλλο ἔθνος. Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Τουρκία καταναλίσκουν συγκριτικῶς ὀλίγην ζάχαριν.

Ὁ φίλος τοῦ ταξειδιώτου. (Εἰς ἓν ξενοδοχεῖον πλησίον τοῦ σταθμοῦ). Πῆρε τὸ τραῖνο ὁ κ. Δ.. ;

— Ναὶ εἶπε μυκτηριστικῶς ὁ ξενοδόχος, ἀλλ' αὐτὸ ἦτανε ὅλο καὶ ὅλο ποῦ πῆρε· τὰ πράμματά του τοῦ τὰ πῆρα ἐγώ.

Εἰς τὸ δάσος τὸ γυμνόν,
ἓν ἀπέμεινε καὶ μόνον
ξηρὸν φύλλον εἰς τὸν κλῶνον,
φύλλον ἓν καὶ ἓν πτηνόν.

Ἔρως εἷς μοὶ ἀπομένει,
οὗ τὸ ᾆσμα μὲ φαιδρύνει,
ἀλλ' ἡ λαῖλαψ μυκωμένη
ν' ἀκουσθῇ δὲν τὸ ἀφίνει.

Πτηνὸν ἔφυγε καὶ ἔρως,
ἐπειδὴ εἶνε χειμών . . .
Ἐλθὲ ψάλε, μὲ τὸ θέρος,
εἰς τὸ μνῆμα μου, πτηνόν.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν).

—Νὰ μὴ κολακεύῃς κανένα, οὔτε νὰ περιμένῃς ἀπὸ κανένα νὰ σὲ κολακεύσῃ, τερπνὴ θέσις, χρυσοῦς αἰών, κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἡ πλέον φυσική.

— Ὁ δοῦλος ἔχει ἕνα μόνον κύριον· ὁ φιλόδοξος ἔχει τόσους ὅσοι δύνανται νὰ φανοῦν χρήσιμοι εἰς τὴν τύχην του.

— Ἡ ἐπιδοκιμασία ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶνε φειδωλοὶ ἐπαίνων, μᾶς εἶνε διπλασίως πολύτιμος.

Ἀστεῖον ἀνέκδοτον τοῦ Μὰρκ Τουαίν.

Ὁ Σ. Λ. Κλέμενς, (ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μὰρκ Τουαὶν) διηγεῖται μίαν ἀστείαν ἱστορίαν διὰ μίαν διάλεξιν τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ καὶ ἥτις ἐματαιώθη. Εἷς ὅστις ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἐγκρατείας προσεκλήθη τὴν τελευταίαν στιγμὴν διὰ νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ. Τὸ ἀκροατήριον μὴ γνωρίζον τὸν Τουαὶν ἐξ ὄψεως, ἐξεδήλωσε τὴν εὐθυμίαν του τόσον θορυβωδῶς μόλις ὁ ἀντικαταστάτης του ἐνεφανίσθη, ὥστε δὲν ἀντελήφθησαν τὴν διασάφησιν. Ἐπειδὴ ἐπερίμενον νὰ διασκεδάσουν, ὑπεδέχθησαν τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀτυχοῦς ὁμιλητοῦ μὲ γέλωτας εὐθὺς ὡς ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ. «Ἡ ἀκρασία ἔλεγεν, εἶνε ἡ κατάρα αὐτῆς τῆς χώρας». Τὸ ἀκροατήριον ἐξεδήλωσε τόσην θυμηδίαν, ὥστε ὁ ἀτυχὴς ἄνθρωπος τὰ ἔχασε καὶ ἐκύτταξεν ἐπάνω του νὰ ἰδῇ ποῖον τὸ αἴτιον τὸ προκαλοῦν τοὺς γέλωτας. «Τὸ ροῦμι φονεύει περισσότερον ἀπὸ τὰς ἐπιδημίας», ἐξηκολούθησε, καὶ οἱ γέλωτες ἐπετάθησαν. «Πρέπει νὰ συντρίψωμεν τὸν ὄφιν». Τὸ ἀκροατήριον αὐτὴν τὴν φορὰν συνεκλονήθη ἐκ τῶν γελώτων, καὶ ἐπὶ τέλους ὁ κατηγανακτημένος ἀντικαταστάτης ὥρμησεν ἔξω τῆς αἰθούσης, σείων τοὺς γρόνθους του πρὸς τὸ πλῆθος.

Ἓν λείψανον τῆς λατρείας τοῦ ἡλίου.

Εἰς μίαν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γουατεμάλας, ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως μία στρογγύλη, λεία πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε σκαλισμένη μία ἀπεικόνισις τοῦ ἡλίου. Πλησίον τῆς πέτρας ὑπάρχουν τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ, ὅστις ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἡλίου. Πλὴν τῆς ἀξιοπεριέργου ταύτης πέτρας καὶ ἄλλα τεκμήρια λατρείας παναρχαίας ἀνευρέθησαν, καὶ ὅλα μαρτυροῦσιν ὅτι ὁπόταν ὁ ἀρχαῖος αὐτὸς ναὸς ἤκμαζεν ὁ ἥλιος ἐλατρεύετο ὡς Θεός. Ἡ ἐπὶ τῆς πέτρας ἀπεικόνισις, καίτοι κακότεχνος, δεικνύει ἐπιμελῆ ἐπεξεργασίαν, καὶ τὸ εὕρημα εἶνε ἀναμφιβόλως ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, τόσον ὑπὸ θρησκευτικὴν ὅσον καὶ ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν.

Ἡ Δαμασκός, ἡ ἀρχαιοτάτη πόλις ἥτις ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, ἐπλουτίσθη τώρα μὲ ἠλεκτρικὸν σιδηροδρομικὸν σύστημα, καὶ αἱ ἀρχαῖαι ὁδοί της φωτίζονται μὲ ἠλεκτρικὸν φῶς.

Τῆς Λαβραδὸρ ὁ ἐγκληματικὸς ἀπολογισμὸς σημειοῖ ἕνα μόνον φόνον εἰς διάστημα 50 ἐτῶν, ἀλλὰ πολλοὶ λέγουν ὅτι τὸ νὰ ζῇ τις εἰς Λαβραδὸρ εἶνε εἶδος αὐτοκτονίας.

Ἐκ τῶν 2,560 Βασιλέων καὶ Αὐτοκρατόρων τοὺς ὁποίους ὁ κόσμος ἔχει ἰδῆ, 922 ἀπέθανον ἀπὸ βίαιον θάνατον, δολοφονηθέντες, καρατομηθέντες, φονευθέντες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἢ ἐξ ἀπευκταίου, ἢ αὐτοκτονήσαντες.

— Μπαμπᾶ, εἶπεν ὁ μικρός, πρέπει ὁ δάσκαλος νὰ μὲ δέρνῃ γιὰ ὅ,τι δὲν ἔκαμα;

— Βέβαια ὄχι, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ γεννήτωρ.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ μικρός, μὲ ἔδειρε σήμερα ὅταν δὲν ἔκαμα τὴν πρόσθεσί μου.

Ὁ δικαστής.—Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ σὲ ξαναϊδῶ ἐδῶ πάλιν.

Ὁ παλαιὸς κατηγορούμενος.—Νὰ μὴ μὲ ξαναϊδῆτε ἐδῶ; Πῶς μήπως θὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴν θέσιν σας;

Αἱ μωρόσοφοι ἐρωταποκρίσεις.

— Πότε ἔχει κανεὶς νὰ κρατῇ τὴν ὑπόσχεσίν του;

— Ὅταν κανένας δὲν θέλει νὰ τὴν πάρῃ

ΛΑΪΚΑ

Πρακτικὴ γεωργία

(Διὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον)

Δημιουργία ἐσπεριδοειδῶν

Τὰ ἐσπεριδοειδῆ, λεμονέα, πορτοκαλλέα κλπ. προσβαλλόμενα ὑπό τινος κρυπτογάμου μικροβίου, νοσοῦσι ραγδαίως, καὶ ἡ νόσος γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα κομμίωσις μελιττούρα τὰ ἐξαντλεῖ καὶ μετά τινων ἐτῶν ἀντοχὴν ἀποξηραίνονται. Ὡς διὰ τὴν φθίσιν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ μὲν μέχρι τοῦδε ὑπεδείχθησαν, ἀλλ' ἀλυσιτελῆ φάρμακα, οὕτω καὶ διὰ τὰ ἐσπεριδοειδῆ πάντα τὰ γεωργικὰ φάρμακα δὲν ἀνέκοψαν τὴν πρόοδον τῆς νόσου, ἥτις προσβάλλει μὲν καὶ ἄλλα ὀπωροφόρα δένδρα, ὡς τὴν ροδακινέαν, κερασέαν, βερυκοκῆν ἀλλὰ πολὺ ἀσθενέστερον, διότι τὸ εἶδος τῶν δένδρων ἔχει μείζονα ἀντοχήν. Ὅπως δὲ ἐν τῇ ἀνθρωποπαραγῇ ἡ ὑγιεινὴ ἐπιδιώκει τὴν σύζευξιν γονέων ἀνόσων οὕτω καὶ ἐν τῇ δημιουργίᾳ τῶν ἐσπεριδοειδῶν ἡ γεωπονία εὗρε τὸν 99 τοῖς ο)ο ἄνοσον γενήτορα τούτων μόνον εἰς τὰ σπέρματα τῶν νεραντσεῶν, καὶ διὰ νὰ δημιουργήσῃ τις νεραντσέας ὀφείλει α') νὰ προπαρασκευάσῃ τὸ σπορεῖον κατὰ τὰς ὁδηγίας τὰς δοθείσας διὰ τὰ σπορεῖα μηλεῶν καὶ ἀχλαδεῶν· β') κατὰ μῆνα Μάρτιον νὰ συλλέξῃ τὰ σπέρματα (κοινῶς κουκούτσια), καὶ νὰ σπείρῃ ταῦτα ἀμέσως ὅπως καὶ τοὺς σπόρους ἀχλαδέας κλπ. τηρῶν μέχρι καὶ τῆς ἐκ τοῦ σπορείου μεταφυτεύσεως τὰς αὐτὰς περὶ ἐκείνων ὁδηγίας, ἀλλὰ προνοῶν πάντοτε νὰ προφυλάξῃ τὰ νεόφυτα ἐπὶ ἕνα μῆνα μετὰ τὴν βλάστησιν ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς ἡλιοπληξίας, ὅστις ἀποσοβεῖται, ἐὰν τὸ σπορεῖον ἐπικαλύπτωμεν διὰ κλάδων οἱωνδήποτε ἀπὸ τῆς ὥρας 9 π. μ. μέχρι τῆς 5 μ. μ. ἢ ἐὰν τὸ σπορεῖον εἶνε φορητὸν ἐπὶ κιβωτίων ἢ ἀνθοδοχείων, τὸ τοποθετοῦμεν ὑπὸ σκιάν· γ')τὰς νεραντσέας μεταφυτεύομεν πρὸ τοῦ χειμῶνος ἢ μετὰ τὴν πάροδον τούτου, διότι οἱ παγετοὶ ἐπιδρῶσιν ὀλεθριώτατα, ὥστε ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου δεκαημέρου τοῦ Μαρτίου δύναταί τις νὰ φυτεύσῃ ἐσπεριδοειδῆ ἐν γένει προτιμῶν τὴν καιὰ τὸ ἔαρ μεταφύτευσιν, διότι ὁ χρόνος τῶν παγετῶν ἔχει παρέλθει δ') νὰ ἐξευγενίσῃ τὰ νεόφυτα δι' ἐγκεντρισμοῦ κατὰ τὸ 4ον ἢ 5ον ἔτος καὶ εἰς ὕψος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους τοὐλάχιστον μετρ. 1,20—1,30 οὐδέποτε δὲ χαμηλώτερον ἢ ὑψηλότερον, τὸ μὲν πρῶτον διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς κινδύνους τῆς κομμιάσεως, τὸ δὲ δεύτερον διὰ νὰ μὴ ἀναπτυχθῇ ἢ ὅπως λέγουσιν οἱ δενδροκόμοι σχηματίσῃ ὑπὲρ τὸ δέον τὴν κόμην του ὅπερ εἶνε ἐπιβλαβὲς καὶ μάλιστα εἰς τοποθεσίας προσβαλλομένας ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων· καὶ ε') *νὰ προσέξῃ πολύ, πάρα-πολύ, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐμβολιασμοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ νὰ ληφθῶσιν ἐκ πράγματι ὑγιοῦς καὶ μὴ προσβεβλημένου ὑπὸ τῆς νόσου κομμιάσεως δένδρου· καὶ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ἐμβολιασμοῦ νὰ ἀπολυμανθῶσιν εἰς διάλυσιν φαινικοῦ ὀξέος, διότι ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως ἀμφοτέρων τούτων τῶν συνθηκῶν ἀσφαλῶς θὰ μεταδοθῇ ἡ νόσος.*

Τὰ ἐσπεριδοειδῆ καρποφοροῦσι τὸ τρίτον ἢ τὸ τέταρτον ἔτος ἀπὸ τοῦ ἐγκεντρισμοῦ καὶπλὴν τῶν εὐχύμων καρπῶν τοὺς ὁποίους μᾶς παρέχουσι καὶ χρησιμοποιοῦμεν νωποὺς ἢ κατασκευάζοντες τὰ ποικιλώνυμα σακχαρόπηκτα καὶ τὰ ἀρωματικὰ ἢ αἰθέρια ἔλαια διὰ τῆς ἀποστάξεως τῶν ἀνθέων καὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν καρπῶν, ἔχουσι προσέτι ἀναμφισβήτητον τὴν ὑπεροχὴν ἐπὶ πάντων τῶνὁπωροφόρων δένδρων διότι εἶνε ἀειθαλῆ, διότι ἔχουσι βαθὺ πράσινον φύλλωμα, διότι τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων κατὰ Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον πράγματι ἀρωματίζει τὴν ἀτμοσφαίραν, ἣν ἀναπνέομεν οἱ κατ' ἀγρούς; πεδινοὺς διαβιοῦντες καὶ ὅπου θεραπεύονται τὰ ἐσπεριδοειδῆ, δι' ἃ εὑρίσκω, ὅτι ὁ μυθικὸς Περσεύς, ἐπιτάξας τὸν Ἡρακλέα νὰ ἐκτελέσῃ τόσους ἄθλους, πρέπει νὰ μακαρίζεται, μόνον διὰ τὴν εἰσαγωγὴν—καλλιέργειαι τῶν ἐσπεριδοειῶν ἐν Ἑλλάδι, διότι ὁ περὶ τῶν μήλων τῶν ἐσπερίδων μῦθος, τοιαύτην τινα περικλείει ἐν τῇ πρακτικῇ ἔννοιαν.

Ξυλόκαστρον **Ι. Π. Σταματούλης**

Ο ΚΥΡ ΜΑΡΤΙΝΟΣ
Ο ΒΑΡΕΛΑΣ

(Διήγημα τοῦ Ὄφμαν)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ὁ κὺρ Μαρτῖνος, λαμβάνων τὸν πτωχὸν Φρειδερῖκον ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν ἔρριψεν ἔξω τοῦ ἐργαστηρίου, καὶ ὅταν ἀπεμακρύνετο ἤκουσε τὰς χλευαστικὰς κραυγὰς τῶν νέων ἐργατῶν. Ὁ γερω-Βαλεντῖνος συνῆψε τὰς χεῖρας, καὶ εἶπε μὲ ὕφος συλλογισμένον: «Καλὰ τὸ εἶχα παρατηρήσει, ὅτι ὁ πτωχὸς νέος εἶχε στὸ κεφαλί του κάτι καλλίτερο ἀπὸ τὰ βαρέλια μας.» Ἡ Μάρθα ἔκλαυσε καὶ τὰ παιδιά της ἐστέναξαν ὅτι δὲν ἔβλεπον πλέον τὸν Φρειδερῖκον, ὅστις ἔπαιζε φαιδρῶς μαζί των καὶ ἔφερεν εἰς αὐτὰ διάφορα ζαχαρωτά.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὅσον ἠρεθισμένος ὁ κὺρ Μαρτῖνος καὶ ἂν ἦτο κατὰ τοῦ Ρεϊνόλδου καὶ τοῦ Φρειδερίκου, ὤφειλε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὅλη ἡ χαρὰ καὶ αἱ τέρψεις ἐφυγαδεύθησαν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον μαζὶ μὲ ἐκείνους. Οἱ νέοι μαθητευόμενοι ἀνησυχίας μόνον καὶ λύπην τοῦ ἐπροξένουν. Ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐνασχολῆται μὲ ὅλα τὰ καθήκοντα τῆς ἐργασίας των, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ἐργασίαν τῆς προκοπῆς. Ἀπηυδημένος ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς φροντίδας, ἀνέκραζε συχνάκις. «Ἀ! Ρεϊνόλδε! ἀ! Φρειδερῖκε! διατί μ' ἐγελάσατε, διατί δὲν θελήσατε νὰ μείνετε βαρελάδες» Ἐνίοτε ἡ θλῖψις του ἦτο τοσαύτη, ὥστε τὸν ἠμπόδιζε νὰ ἐργασθῇ.

Μίαν ἑσπέραν, ἐκάθητο εἰς τὸ σπίτι του, διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶ τοιαύτης δυσθύμου καταστάσεως, ὁπόταν ὁ Ἰάκωβος Παουμγάρτνερ καὶ ὁ κὺρ Ἰωάννης Χόλτζνερ εἰσῆλθον αἰφνιδίως. Ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ τοῦ κάμουν λόγον διὰ τὸν Φρειδερῖκον, καὶ τῷ ὄντι ὁ Παουμγάρτνερ δὲν ἤργησε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ νέου, καὶ ὁ Χόλτζνερ τοῦ ἔπλεξεν ἐγκώμια· εἶπεν ὅτι ὁ Φρειδερῖκος θὰ γίνῃ ὄχι μόνον ἕνας ἐξαίρετος χρυσοχόος, ἀλλὰ καὶ διάσημος σκαλιστής

Ὁ Παουμγάρτνερ ἐπέπληξε τότε ζωηρῶς τὸν κὺρ Μαρτῖνον διὰ τὸν σκληρὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε φερθῆ πρὸς τὸν πτωχὸν ἐργάτην, καὶ ἀμφότεροι παρεκάλεσαν τὸν γηραιὸν βαρελοποιὸν νὰ μὴ ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς τὸν Φρειδερῖκον, ἐν ᾗ περιπτώσει ἐκείνη τὸν ἠγάπα.

Ὁ κὺρ Μαρτῖνος τοὺς ἀφῆκε νὰ ὁμιλήσουν, ὕστερον εἶπε γαμογελῶν.

—Ἀγαπητοί μου κύριοι, μὲ πολλὴν ζέσιν ἀναλαμβάνετε τὴν ὑπεράσπισιν ἑνὸς νέου ποὺ μὲ ἐγέλασε ἐλεεινά. Τὸν συγχωρῶ, ἔστω· ἀλλὰ ὅσον διὰ τὴν Ρόζα, νὰ μὴ γίνεται πλέον λόγος δι' αὐτήν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ Ρόζα εἰσῆλθε, μὲ τὴν ὄψιν ὠχράν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς ἐκ τῶν δακρύων, καὶ ἀπέθηκεν ἐν σιγῇ ποτήρια καὶ οἶνον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Πρέπει λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ Χόλτζνερ, νὰ ὑποχωρήσῃς πρὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Φρειδερίκου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπον του διὰ πάντα. Ἔκαμε εἰς ἐμὲ ἕνα ὡραῖον ἔργον, τὸ ὁποῖον σᾶς ζητεῖ, φίλτατε μάστορη, τὴν ἄδειαν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Ρόζαν σας.

Εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ Χόλτζνερ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ θυλακίον του ἓν μικρὸν ἀργυροῦν κύπελλον καλλιτεχνικῶς σκαλισμένον, καὶ τὸ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν κὺρ Μαρτῖνον ὁ ὁποῖος ὑπερηγάπα τὰ τοιαῦτα ἀθύρματα, καὶ ὅστις τὸ περιειργάσθη καταλεπτῶς μὲ προσοχήν. Οὐδὲν ὡραιότερον αὐτοῦ τοῦ κυπέλλου. Ἐλαφραὶ στεφάναι ἀμπέλου καὶ ῥόδων τὸ περιέζωνον, καὶ ἐκ μέσου τῶν καλύκων τῶν ῥόδων προέκυπτον θελκτικαὶ κεφαλαὶ ἀγγέλων. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δοχείου ἦτο κεχρυσωμένον καὶ στολισμένον μὲ μορφὰς Χερουβίμ. Ὅταν ἔχυνον οἶνον εἰς αὐτὸ τὸ κύπελλον, ἔλεγες ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ μικροὶ ἄγγελοι ἔπαιζον ἐντὸς τοῦ ποτοῦ.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Μαρτῖνος, εἶνε ἔξοχη ἐργασία, καὶ θὰ τὸ φυλάξω, ἂν ὁ Φρειδερῖκος θέλει νὰ λάβῃ δύο φορὲς τὴν ἀξίαν του σὲ νομίσματα χρυσᾶ.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἡ θύρα ἠνοίχθη ἐλαφρῶς καὶ ὁ Φρειδερῖκος ἐπεφάνη, μὲ τὸ πρόσωπον θανασίμως ὠχρόν.

Μόλις ἡ Ρόζα τὸν εἶδεν ἀνέκραζεν·

— Ὦ ἀγαπητέ μου Φρειδερῖκε!

Καὶ ἔτρεξε νὰ ριφθῇ ἠμιθανὴς εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ κὺρ Μαρτῖνος τοὺς ἐθεώρησεν ἀμφοτέρους ἔκπληκτος, ὕστερον ἐθεώρησεν ἐκ νέου τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κυπέλλου, ὕστερον ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ἠχηράν.

— Ρόζα, Ρόζα, ἀγαπᾷς τὸν Φρειδερῖκον;

— Ὦ! ἐψιθύρισεν ἡ Ρόζα, δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ κρύψω περισσότερον. Τὸν ἀγαπῶ ὡσὰν τὸν ἑαυτόν μου. Ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου νὰ συντρίβεται ὅταν τὸν ἀπεπέμψατε.

— Λοιπόν, Φρειδερῖκε, εἶπεν ὁ κὺρ Μαρτῖνος, ἀγκάλιασε τὴν ἀραβωνιαστικιά σου.

Ὁ Παουμγάρτνερ καὶ ὁ Χόλτζνερ ἀλληλοεκυττάζοντο μὲ ἔκπληξιν· ἀλλ' ὁ Μαρτῖνος, ἀναλαβὼν τὸ κύπελλον, τοὺς εἶπεν.

— Ὦ Θεέ! ὅλα ὅσα ἡ μάμμη εἶχε προφητεύσῃ ἐξεπληρώθησαν. Θὰ φέρῃ ἕνα λαμπρὸ σπιτάκι, ὅπου ὡραῖοι ἄγγελοι θὰ τραγουδοῦν μέσα εἰς κύματα μοσχάτα. Νὰ τὸ σπίτι, νὰ οἱ ἄγγελοι, νὰ ὁ ἀραβωνιαστικός. Καλά! καλά! ἀγαπητοί μου κύριοι, ὅλα θὰ πᾶνε δεξιά, ἔχουμε τὸν γαμπρό μας.

Ὅστις ἔτυχε νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ κακὸν ὄνειρον εἰς μίαν νύκτα σκοτεινὴν καὶ ἀπαισίαν, καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ αἴφνης ἐν μέσῳ τῶν εὐωδιαζόντων ἀνθέων, τῆς καθαρᾶς ἐαρινῆς αὔρας, ἐκεῖνος μόνος δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν συγκίνησιν τοῦ Φρειδερίκου. Ἀνίκανος νὰ ὁμιλήσῃ, ἐκράτει τὴν Ρόζαν εἰς τὰς ἀγκάλας του· ὕστερον τέλος ἀνέκραξεν·

— Ὦ ἀγαπητέ μου μάστορη, εἶνε δυνατόν; Μοῦ δίδετε λοιπὸν τὴν χεῖρα τῆς Ρόζας, καὶ ἠμπορῶ νὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὴν τέχνην μου;

— Ναί, ναί, βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Μαρτῖνος· δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά, ἀφοῦ πραγματοποιεῖς ἐκεῖνα ποὺ ἐπροφήτευσεν ἡ μάμμη. Τὸ ἀριστούργημά σου ἂς μείνῃ στὴν πάντα.

— Ὄχι, μάστορή μου, θὰ φτιάσω ἕνα ἄλλο ἕνα τελευταῖο βαρέλι μὲ τὴν καρδιά μου, καὶ κατόπιν θὰ ξαναπιάσω τὴν τέχνην μου ὡς σκαλιστοῦ.

—Ἀ! παλληκάρι μου, εἶπεν ὁ Μαρτῖνος, ἐνῷ ἡ χαρὰ ἀπήστραπτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, φτιάσε λοιπὸν τὸ ἀριστούργημά σου, καὶ ὕστερα κάνουμε τοὺς γάμους.

Ὁ Φρειδερῖκος ἐξεπλήρωσεν ἀκεραίως τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἀπετελείωσε τὴν διπλῆν βαρέλαν του, καὶ ὅλοι οἱ τεχνῖται ἐδήλωσαν ὅτι δυσκόλως θὰ εὕρισκέ τις ἕνα ὡραιότερον ἔργον. Ὁ κὺρ Μαρτῖνος ηὐλόγει τὸν Θεὸν ὅτι τῷ ἔδωσεν ἕνα τοιοῦτον γαμβρόν.

Ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου ἔφθασεν. Ὁ πῖθος τοῦ Φρειδερίκου, γεμάτος οἶνον ἐκλεκτὸν καὶ ἐστεμμένος μὲ ἄνθη, ἦτο εἰς τὸν διάδρομον τῆς οἰκίας. Οἱ προϊστάμενοι τοῦ σωματείου τῶν βαρελοποιῶν, ἔχοντες τὸν Παουμγάρτνερ ἐπὶ κεφαλῆς, συνηθροίσθηαν ἐκεῖ μὲ τὰς συζύγους των· ὕστερον ἦλθε τὸ σωματεῖον τῶν χρυσοχόων. Ἡ γαμήλιος συνοδεία ἦτο ἕτοιμος νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Σεβάλδου, ὅπου τὸ νεαρὸν ζεῦγος θὰ ἐλάμβανε τὴν εὐλογίαν τῶν γάμων, ὁπόταν ἠκούσθησαν ἦχοι σαλπίγγων καὶ χρεμετισμοὶ ἵππων σταματώντων εἰς τὴν θύραν τοῦ κὺρ Μαρτίρου. Ὁ βαρελᾶς ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ εἶδεν τὸν Ἔρρῖκον δὲ Σπαγγεμβέργην μὲ στολὴν ἐορταστικήν, καὶ ὀλίγα βήματα ὀπίσω του ἕνα νέον ἔφιππον, φέροντα ξίφος λαμπρὸν εἰς τὴν ζώνην του, καὶ πηλήκιον στολισμένον μελλοφείον καὶ μὲ πολυτίμους λίθους. Πλησίον τοῦ νεαροῦ ἱππέως ἦτο μία γυνὴ θαυμασίου κάλλους, ἐνδεδυμένη μὲ τὴν αὐτὴν πολυτέλειαν, καὶ ἱππεύουσα εἰς παλεφρὲν λευκὸν ὡς ἡ χιών. Ἀκόλουθοι καὶ θεράποντες, μὲ μεγάλην οἰκοστολήν, τοὺς ἐπεριστοίχιζεν. Ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων ἔπαυσε ν' ἀκούεται, καὶ ὁ Σπαγγεμβέργης ἐκραύγασεν.

—Αἴ! αἴ! κὺρ Μαρτῖνε, δὲν ἔρχομαι οὔτε διὰ τὸ κρασί σου, οὔτε διὰ τὰ δουκάτα σου, ἀλλὰ διὰ τοὺς γάμους τῆς Ρόζας. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἔλθω μέσα;

Ὁ κὺρ Μαρτῖνος, ἐνθυμούμενος τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐκστομήσει, ἐθορυβήθη ὀλίγον, καὶ ἔτρεξε νὰ δεξιωθῇ τὸν γηραιὸν εὐπατρίδην.

Ὁ Σπαγγεμβέργης ἀφίππευσε, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὑποκλινόμενος. Ἡ νεαρὰ κυρία τὸν παρηκολούθησε μετὰ τοῦ ἱππότου. Μόλις ὁ κὺρ Μαρτῖνος παρετήρησεν αὐτὸν τὸν ὡραῖον ἱππέα, συνῆψε τὰς χεῖρας, καὶ ἀνέκραξεν.

— Ὦ Θεέ μου! Ὁ Ἀλβέρτος!

— Ναί, φίλτατε μάστορη, εἶπεν οὗτος, εἶμαι ὁ μαθητευόμενός σας Ἀλβέρτος. Συγχωρήσατέ με ποὺ σᾶς ἐπλήγωσα· ὤφειλα νὰ σᾶς σκοτώσω, ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐτακτοποιήθησαν διαφορετικά.

Ὁ κὺρ Μαρτῖνος, λίαν τεταραγμένος, ἀπεκρίθη ὅτι καλλίτερα ποὺ τὴν ἐγλύτωσε, καὶ ὅτι οὔτε κἂν ἐνεθυμεῖτο πλέον τὸ ἐλαφρὸν πληγωμά του. Ὅταν ἡ εὐγενὴς ὁμήγυρις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅλοι ἐξεπλάγησαν βλέποντες πόσον ἡ νεαρὰ κυρία ὡμοίαζε μὲ τὴν Ρόζαν. Ὁ ἱππότης ἐπλησίασε πρὸς τὴν μνηστήν, καὶ τῆς εἶπε.

— Ἐπιτρέψατε, θελκτικὴ Ρόζα, νὰ παρευρεθῇ ὁ Ἀλβέρτος εἰς τοὺς γάμους σας, καὶ συγχωρήσατε ἕνα ἐυέξαπτον ἐργάτην ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνῃ πρόξενος μεγάλης συμφορᾶς.

Ὁ γέρων Σπαγγεμβέργης ἔλαβε τότε τὸν λόγον, καὶ εἶπεν.

— Πρέπει νὰ θέσω τέρμα εἰς τὴν ἔκπληξίν σας. Ἰδοὺ ὁ υἱός μου Ἀλβέρτος καὶ ἰδοὺ ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ὀνομάζεται Ρόζα. Ἐνθυμεῖσθε, κὺρ Μαρτῖνε, τὴν βραδυὰ ποὺ σᾶς ἐρώτησα ἂν θέλετε νὰ δώσετε τὴν Ρόζα σας εἰς τὸν υἱόν μου; Ἦτο τότε τρομερὰ ἐρωτευμένος μαζί της καὶ μὲ ἔπεισε νὰ ἔλθω διὰ νὰ σᾶς κάμω αὐτὴν τὴν πρότασιν. Ὅταν τοῦ ἐδιηγήθην μὲ ποῖον τρόπον μοῦ ἀπαντήσατε, ἦλθε εἰς ἐσᾶς ὡς μαθητευόμενος διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν εὔνοιαν τῆς κόρης σας, καὶ ἴσως διὰ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ. Τὸν ἐθεραπεύσατε μὲ τὰ κτυπήματα ποὺ τοῦ ἐδώκατε, σᾶς εἶμαι εὐγνώμων. Εὗρῆκα μίαν εὐγενῆ κόρην, ἡ ὁποία εἶνε βέβαια ἡ Ρόζα τῆς καρδίας του.

Ἡ νεαρὰ κυρία ἔκαμεν εὔχαριν ὑπόκλισιν εἰς τὴν νύμφην, καὶ τῇ εἶπε προσφέρουσα εἰς αὐτὴν ὡς γαμήλιον δῶρον ἓν περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν.

—Ἰδέτε, φιλτάτη Ρόζα, ἰδοὺ ἡ ἀνθοδέσμη τὴν ὁποίαν ἐδώκατε εἰς τὸν Ἀλβέρτον μου ὡς ἔπαθλον τῆς νίκης του· τὴν ἐφύλαξεν ὡς πρᾶγμα τιμαλφές· ἀλλ' ὅταν σᾶς ἔγινεν ἄπιστος, μοῦ τὴν ἔκαμε δῶρον. Δὲν θὰ τὸν κατακρίνετε.

—Ἀ! κυρία, τί λέγετε; ἀπηντησεν ἡ Ρόζα· ὁ εὐγενὴς Ἀλβέρτος ἠμποροῦσε ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ μίαν πτωχὴν κόρην ὡς ἐμέ; Σεῖς μόνη ὀφείλετε ν' ἀγαπηθῆτε ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἴσως διότι φέρω τὸ ὄνομά σας ἐδείκνυεν ἐνδιαφέρον πρός με ἐνῷ ἐνδομύχως ἐσκέπτετο εἰς σᾶς.

Ἐκ δευτέρου ἡ γαμήλιος συνοδεία ἡτοιμάζετο νὰ ἐκκινήσῃ, ὁπόταν εἶδαν προσεοχόμενον ἕνα νεανίαν μὲ βελουδίνην περιβολήν, κατὰ τὸ ἰταλικὸν σύστημα, καὶ φέροντα τιμητικὰς ἀλύσεις εἰς τὸ στῆθος του.

— Ὦ Ρεϊνόλδε, φίλτατέ μου Ρεϊνόλδε! ἀνέκραξεν ὁ Φρειδερῖκος ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νεανίου. Ταυτοχρόνως ὁ κὺρ Μαρτῖνος καὶ ἡ νύμφη ἐξέβαλλον ἐπιφώνησιν χαρᾶς.

— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα, ἀνέκραξεν ὁ Ρεϊνόλδος θλίβων τὸν σύντροφόν του ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὅτι ὅλα θὰ διορθωθοῦν κατ' εὐχήν; Ἔρχομαι νὰ ἑορτάσω τοὺς γάμους σου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ προσφέρω τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισα διὰ σέ.

Αὐτὰ λέγων, διέταξε δύο θεράποντας νὰ φέρουν ἕνα μεγάλον πίνακα μὲ πλαίσιον χρυσοῦν, ὅστις παρίστανε τὸν κὺρ Μαρτῖνον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, μὲ τοὺς ἐργάτας του Ρεϊνόλδον, Φρειδερῖκον, Ἀλβέρτον, ἐργαζομένους εἰς τὸν μεγάλον πίθον καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ρόζα ἤρχετο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ. Ὅλοι κατεπλάγησαν διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ διὰ τὸν λαμπρὸν χρωματισμὸν αὐτοῦ τοῦ ἔργου.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Φρειδερῖκος γαμογελῶν, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀριστούργημά σου. Τὸ ἰδικόν μου εὑρίσκεται εἰς τὸν διάδρομον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ φιλοτεχνήσω ἄλλο διαφορετικόν.

— Τὰ ἠξεύρω ὅλα, ἀπεκρίθη ὁ Ρεϊνόλδος, καὶ σὲ εὐτυχίζω. Μεῖνε πιστὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμά σου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους, παρέχει περισσοτέραν οἰκιακὴν εὐδαιμονίαν ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου.

Κατὰ τὸ γεῦμα τῶν γάμων, ὁ Φρειδερῖκος ἐκάθητο μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης Ρόζας καὶ ἀπέναντί του ἦτο ὁ κὺρ Μαρτῖνος μεταξὺ τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τοῦ Ρεϊνόλδου.

Ὁ Παουμγάρτνερ ἐπλήρωσε μέχρι στεφάνης τὸ ποτῆρι τοῦ Φρειδερίκου, καὶ τὸ ἐκένωσεν εἰς ὑγείαν τοῦ κὺρ Μαρτίνου καὶ τῶν ἀξιοτίμων συντρόφων του. Τὸ ποτῆρι ἔκαμε τὸν γῦρον τῆς τραπέζης, καὶ ὁ γέρων Σπαγγεμβέργης καὶ ὅλοι οἱ προϊστάμενοι βαρελοποιοὶ ἔκαμναν φαιδρὰς προπόσεις ὑπὲρ τοῦ κὺρ Μαρτίνου, τῆς κόρης του καὶ τῶν ἀρχαίων του ἐργατῶν.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΑΥΤΟΔΗΜΙΟΥΡΓΗΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ περίοδος ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους μέχρι τοῦ πέμπτου εἶνε ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἡ πλέον κρίσιμος τῆς ζωῆς μας. Ἂν ἡ καλὴ ἀρχὴ δὲν ἔγινε κατ' αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα, δύσκολον εἶνε κατὰ τὰ μετέπειτα ἔτη ν' ἀναπληρώσωμεν τὰς ἐλλείψεις. Ἡ μνήμη μας, ἡ φαντασία μας, ἡ φιλεργία μας, ἡ ὑγεία μας καὶ διάφοροι ἄλλοι παράγοντες ἐπιτυχίας ἐν τῷ βίῳ ἤρτηνται ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειαν ἡ ὁποία κατεβλήθη δι' ἡμᾶς κατὰ τὰ πρῶτα πέντε ἔτη τῆς ὑπάρξεώς μας. Τοῦτο ἐξαρτᾶται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς μητρός.

Μεγάλη πλάνη εἶνε ἡ ἰδέα μας τὴν ὁποίαν ἔχομεν διὰ τὸν «αὐτοδημιούργητον ἄνθρωπον». Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν εἶνε αὐτοδημιούργητος. Οὐδέποτε ὑπῆρξεν αὐτοδημιούργητος ἀνὴρ ἢ γυνή. Ὅλοι χρήζομεν πολλῆς χειραχωγίας ἐκ μέρους ἄλλων προσώπων· καὶ τὸ πρώτιστον τῶν προσώπων τούτων εἶνε ἡ μήτηρ.

Ὁ ἄνθρωπος καθ' ἑαυτὸν εἶνε ἀβοήθητος ὅσον καὶ ἡ πέτρα. Ὅ,τι χρειαζόμεθα, καὶ ὀφείλομεν νὰ τὸ ἔχωμεν, ἢ ἄλλως νὰ τὸ χάσωμεν, εἶνε βοήθεια, ἐνίσχυσις, συμβουλή, προστασία, κάτι τὸ ὁποῖον νὰ τὸν ὑπεγείρῃ. Εἰς μερικὰ πρόσωπα, ὡς τοιαύτη ἐνίσχυσις χρησιμεύει ἡ σύζυγος· εἰς ἄλλα, τὸ τέκνον, ἢ μᾶλλον ἡ πρὸς τὸ τέκνον συοργή. Ἀλλ' ὅταν δυνηθῶμεν ν' ἀντλήσωμεν αὐτὰ ὅλα κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ζωῆς μας εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητρός μας, ἔχομεν ἔκτοτε κερδίσει μίαν ἀνυπολογίστως μεγάλην κινητήριον δύναμιν ἐπὶ τὰ πρόσω.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Τὸ μεγαλήτερον γραμματόσημον τὸ ὁποῖον ποτὲ ἐξεδόθη ἔχει μέγεθος 4 δακτ. ἐπὶ 2, καὶ εἶνε τὸ παλαιὸν γραμματόσημον τῶν 5 σέντς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς διὰ πακέτα ἐφημερίδων.

Τὸ εἰκοσιπεντάλεπτον γραμματόσημον τοῦ Μεκλεμβούργου—Σχουερίνου τὸ ἐκδοθὲν τὸ 1856, εἶνε τὸ μικρότερον ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων γραμματοσήμων. Εἶνε κατὰ τὸ μέγεθος μικρότερον τοῦ ἑνὸς τετάρτου τοῦ συνήθους Ἑλληνικοῦ γραμματοσήμου τοῦ 1 λεπτοῦ.

Ὑπάρχουν 13,000 διάφορα εἴδη γραμματοσήμων ἐκδοθέντων εἰς τὰς διαφόρους χώρας τοῦ κόσμου. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουν κατασκευασθῆ μόνον διὰ τοὺς συλλέκτας ἀπὸ χώρας ἐπιδιωκούσας κέρδος.

— Πῶς ἤθελα νὰ ξέρω ἂν τὸ ξέρει ὁ Πέτρος πῶς ἔχω χρήματα.

— Σοῦ ἔκαμε πρότασιν γάμου;

— Μοῦ ἔκαμε.

— Τότε τὸ ξέρει.

Προσεχῶς

Εἰς τὸ „Α.Ο.Δ.Ο."

Τὸ θαυμάσιον οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα

τοῦ Νικολάου Γόγολ

Ο ΤΑΡΑΣΙΟΣ ΒΟΥΛΒΑΣ

Η ΟΙ ΚΟΖΑΚΟΙ

ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

(Ὁ Σὶρ Ἰωνάθαν Ἄρκερ λαβὼν παραγγελίαν πρὸς ἀγορὰν οἰκίας εἰς Λονδῖνον Τρανσυλβανοῦ μεγιστᾶνος Δράκουλα ὀνομαζομένου καὶ προσκληθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πύργον του, πηγαίνει ἐκεῖ.)

Μετὰ πολλὰς αὐτόθι περιπετείας ἀνακαλύπτει, ὅτι ὁ Δράκουλας ἦτο βρυκόλαξ, ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ τάφου τον νύκτα καὶ πίνων ἀνθρώπινον αἷμα καὶ ὅτι ἐπειδὴ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος οἱ χωρικοὶ εἶχον λάβει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ νὰ τὸν ἐξορκίζουν ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου θὰ εὕρισκε ἀφθονώτερα θύματα, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἡ ἀγορὰ τῆς οἰκίας εἰς τὰ πέριξ τοῦ Λονδίνου. Τέλος ὁ Δράκουλας κρυφθεὶς ἐντὸς κιβωτίου πλήρους χώματος ἐπιβαίνει πλοίου διὰ τὴν Ἀγγλίαν, τρώγει δὲ ὅλους τοὺς ναύτας τοῦ πλοίου κατὰ τὸν πλοῦν καὶ ἐν σχήματι μεγάλου κυνὸς πηδᾷ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἶχεν ὁδηγήσει μόνος του τὸ πλοῖον.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἡ Μίνα, ἡ μνηστὴ τοῦ Ἰωνάθαν καὶ ἡ φίλη της Λουκία ἧς ὁ Δράκουλας ἐν σχήματι ὀρνέου ἢ νυκτερίδος ἐβύζαινε τὸ αἷμα κάθε βράδυ ἕως οὗ ἐθανάτωσεν αὐτήν.

Ἕνας διάσημος Ὁλλανδὸς ἐπιστήμων ὁ Βὰν Ἕλσιγγ βαθὺς γνώστης ὅλων τῶν ἐξορκισμῶν καὶ μαγειῶν μετὰ τοῦ φρενολόγου Σουὰρδ μὴ κατορθώσαντες νὰ τὴν σώσουν ἀρχίζουν δεινὸν καὶ φρικαλέον ἀγῶνα πρὸς τὸν βρυκόλακα, τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξιν ἐπὶ τέλους εἶχον ὑποπτευθῇ.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἔχει συγγραφῇ κατὰ πρωτότυπον ἀληθῶς τρόπον. Ὁ συγγραφεὺς ἐφαντάσθη συρραπτόμενον τοῦτο ἀπὸ διάφορα φύλλα ἡμερολογίων, ἐπιστολῶν καὶ ἀνταποκρίσεων ἐφημερίδων σχετιζόμενα πρὸς ἄλληλα καὶ ἀποτελοῦντα τὸ ὅλον.

Ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ ἀληθινά, τότε ὅλα παύουν τὰ μικρὰ στίγματα πράγματα τοῦ λαιμοῦ ἐξαλείφονται κ' ἐκεῖνα ἐπανέρχονται εἰς τὰ παιγνίδια των ἀδαῆ ὅλως τοῦ τί συνέβη. Ἀλλὰ τὸ πλέον εὐλογημένον ἀπ' ὅλα, ὅταν αὐτὴ ἡ νῦν ζώνεκρος φθάσῃ ν' ἀναπαυθῇ ὡς ἀληθὴς νεκρά, τότε ἡ ψυχὴ τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος τὴν ὁποίαν ἀγαπῶμεν, θὰ γείνῃ ἐλευθέρα. Ἀντὶ νὰ ἐργάζεται ἀνομίαν τὴν νύκτα καὶ νὰ γίνεται ἐπὶ μᾶλλον ἄπληστος ἐν τῇ ἀφομοιώσει τούτου τὴν ἡμέραν, θὰ λάβῃ τὴν θέσιν της μὲ τὰς ἄλλας ἁγνὰς ψυχὰς πλησίον τῶν ἀγγέλων. Ὅθεν, φίλε μου, θὰ εἶνε μακαρία δι' αὐτὴν ἡ χεὶρ ἥτις θὰ καταφέρῃ τὸ κτύπημα τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. Εἰς τοῦτο ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος· ἀλλὰ δὲν εἶνε κανεὶς μεταξύ μας, ὅστις νὰ ἔχῃ καλλίτερον δικαίωμα;

Δὲν θὰ εἶνε χαρὰ νὰ τὸ ἀναλογίζεταί τις μετέπειτα εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, ὅταν ὁ ὕπνος λείπει:

«Ἡ χείρ μου τὴν ἔστειλεν εἰς τὸν οὐρανόν· ἡ χεὶρ ἐκείνου ὅστις πλειότερον τὴν ἀγαποῦσε· ἡ χεὶρ τὴν ὁποίαν ἡ ἰδία μεταξὺ ἄλλων θὰ ἐξέλεγεν, ἐὰν ἀπέκειτο εἰς αὐτὴν νὰ ἐκλέξῃ;» Εἰπέτε μοι ἂν ὑπάρχῃ ἕνας τοιοῦτος μεταξύ μας;

Ὅλοι ἀποβλέψαμεν εἰς τὸν Ἀρθοῦρον. Εἶδεν, ὅπως ὅλοι μας, τὴν ἄκραν εὐμένειαν, ἥτις ὑπηγόρευεν ὥστε αὐτοῦ ἡ χεὶρ νὰ εἶνε ἡ μέλλουσα ν' ἀποδώσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν Λουκίαν, ὡς ἁγίαν καὶ ὄχι ὡς ἀνοσίας μνήμης. Προέβη ἐμπρὸς καὶ εἶπεν ἀνδρείως, καί τοι ἔτρεμεν ἡ χείρ του, ἐνῷ ἡ ὄψις του ἦτο χιονώδους ὠχρότητος.

— Ἀληθινέ μου φίλε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας μου σ' εὐχαριστῶ.

Εἰπέ μοι τί πρέπει νὰ κάμω καὶ δὲν θὰ λιποψυχήσω.

Ὁ Βὰν Ἕλσιγκ τοῦ ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς τὸν ὦμον καὶ εἶπεν:

—Ἀνδρεῖε νέε! Μιᾶς στιγμῆς θάρρος· καὶ τελειώνει. Αὐτὴ ἡ φοῦρκα πρέπει νὰ διαπερασθῇ διὰ τοῦ σώματός της. Θα εἶνε φοβερὰ δοκιμασία· μὴ πλανᾶσαι ὡς πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ θὰ διαρκέσῃ μόνον ἐπὶ βραχὺ καὶ εἶτα θὰ χαρῇς ἐπὶ μᾶλλον ὅσῳ μεγάλος ἦτο ὁ πόνος σου· ἀπ' αὐτὸν τὸν κατηφῆ τύμβον θὰ ἐξέλθῃς ὡς νὰ πατῇς εἰς τὰ σύννεφα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λιποψυχήσῃς, ἀφοῦ ἅπαξ ἀρχίσῃς. Μόνον σκέψου ὅτι ἡμεῖς οἱ ἀληθινοὶ φίλοι σου, εἴμεθα ὁλόγυρά σου καὶ ὅτι δὲν παύομεν νὰ παρακαλοῦμεν διὰ σέ.

—Ἐξακολούθει, εἶπεν ἐκθύμως ὁ Ἀρθοῦρος. Εἰπέ μου τί θὰ κάμω.

—Λάβε αὐτὸ τὸ παλούκι εἰς τὴν ἀριστεράν σου χεῖρα, ἕτοιμος νὰ βάλλῃς τὴν αἰχμὴν ἐπάνω τῆς καρδίας καὶ τὴν σφύραν εἰς τὴν δεξιάν. Εἶτα, ὅταν ἀρχίσωμεν τὴν προσευχήν μας, διὰ τὴν νεκρὰν— ἐγὼ θὰ τὴν διαβάζω, ἔχω τὸ βιβλίον ἐδῶ καὶ οἱ ἄλλοι θὰ ἀκολουθοῦν—κτύπησε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὥστε νὰ ἀποκατασταθῇ καλῶς ἡ ψυχὴ τῆς νεκρᾶς, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶμεν καὶ ἡ ζώνεκρος νὰ παρέλθῃ.

Ὁ Ἀρθοῦρος ἔλαβε τὸν σκόλοπα καὶ τὴν σφύραν, καὶ ἀφοῦ ἅπαξ τὸ πνεῦμά του ἀπεφάσισε τὴν πρᾶξιν, αἱ χεῖρες του πλέον δὲν ἔτρεμον οὔτε παρεξέκλινον. Ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ἤνοιξε τὴν σύνοψίν του καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων δέησιν, ὁ δὲ Κουΐνσυ κι' ἐγὼ ἠκολουθοῦμεν ὅσον ἠδυνάμεθα. Ὁ Ἀρθοῦρος ἔθεσεν τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ καθὼς ἐκύτταξα εἶδα τὸ ἔγκαυμά της ἐπὶ τῆς λευκῆς σαρκός. Εἶτα ἐκτύπησε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του. Τὸ ὂν τὸ ἐντὸς τοῦ φερέτρου ἐρρικνώθη· καὶ βδελυρὸν ῥεῦμα αἱματοειδοῦς ρευστοῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ ἐρυθρὰ χείλη. Τὸ σῶμα ἐσείσθη καὶ ἐρρυτιδώθη καὶ ἐστρεβλώθη εἰς ἀγρίας συστροφάς, οἱ αἰχμηροὶ λευκοὶ ὀδόντες ἔτριζαν μέχρις οὗ ἐκόπησαν τὰ χείλη, καὶ τὸ στόμα ἐγέμισεν ἀπὸ ἀφρὸν κατακόκκινον. Ἐφαίνετο ὡς ἄγαλμα τοῦ Θὼρ καθὼς ὁ ἀτρόμητος βραχίων του ἀνυψοῦτο καὶ ἔπιπτε, ἐλαύνων βαθύτερον καὶ βαθύτερον τὸν ἐλεήμονα σκόλοπα, ἐνῷ τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς τρυπηθείσης καρδίας ἐπλημμύρει περὶ αὐτόν.

Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἀκίνητον, καὶ ὑψηλὸν χρέος ἐφαίνετο νὰ αὐγάζῃ δι' αὐτοῦ· τὸ θέαμα τοῦτο μᾶς ἔδωκε θάρρος, ὥστε αἱ φωναί μας ἐν τῇ προσευχῇ ἐφαίνοντο νὰ κωδωνίζωσιν ἀνὰ τὸ χθαμαλὸν θόλον.

Καὶ τότε ἡ ρίκνωσις καὶ ἡ φρικίασις τοῦ σώματος ἠλαττώθη καὶ οἱ ὀδόντες ἔπαυσαν νὰ τρίζουν καὶ τὸ πρόσωπον νὰ συσπᾶται. Τέλος κατέστη ἀκίνητον. Τρομερὸν ἔργον συνετελέσθη.

Ἡ σφῦρα ἔπεσεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀρθούρου. Ἐκλονίσθη καὶ θὰ ἔπιπτεν ἐὰν ἡμεῖς δὲν τὸν ἐπιάναμε. Μεγάλοι θρόμβοι ἱδρῶτος ἔβρεχον τὸ μέτωπόν του καὶ ἡ πνοή του διακεκομμένη ἤσθμαινε. Ἡ δοκιμασία ὑπῆρξε τῳόντι φοβερὰ δι' αὐτὸν καὶ ἂν δὲν ἐβιάζετο εἰς τὸν ἆθλον ἀπὸ λόγους πλέον ἢ ἀνθρωπίνους, ποτὲ δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν διέλθῃ.

Ἐπὶ ὀλίγα λεπτὰ εἴμεθα ἀπησχολημένοι μὲ αὐτόν, ὥστε δὲν ἐκυττάζαμεν πρὸς τὸ φέρετρον. Ὅταν ὅμως ἐνεβλέψαμεν εἰς αὐτό, ψιθυρισμὸς αἰφνιδίας ἐκπλήξεως διῆλθεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον μεταξύ μας. Ἐκυττάζαμεν τόσον ἀπλήστως, ὥστε ὁ Ἀρθοῦρος, ὅστις εἶχε καθίσει κάτω εἰς τὸ ἔδαφος, ἠγέρθη κ' ἐκύτταξε· καὶ τότε εὐφρόσυνος, παράδοξος λάμψις ἐπέλαμψε τὴν ὄψιν του, καὶ διεσκέδασε παντάπασι τὴν συνέχουσαν αὐτὸν σκοτόμαιναν τῆς φρίκης.

Ἐντὸς τῆς λάρνακος ἔκειτο ὄχι πλέον ἀκάθαρτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μᾶς εἶχε τόσον τρομάξει καὶ μᾶς εἶχε βιάσει νὰ τὸ μισῶμεν εἰς βαθμὸν ὥστε τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς του νὰ δωθῇ ὡς προνόμιον εἰς τὸν μόνον ἔχοντα τὸν ἰσχυρότερον τίτλον πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ἡ Λουκία ὅπως τὴν εἴχομεν ἰδῆ εἰς τὴν ζωήν της, μὲ τὴν ὄψιν τῆς ἀπαραμίλλου γλυκύτητος καὶ ἁγνότητος. Ναὶ μὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ, καθὼς τὰ εἴχομεν ἰδῆ ἐν τῇ ζωῇ τὰ ἴχνη τῆς λύπης καὶ τοῦ πόνου καὶ τῆς φθορᾶς· πλὴν ταῦτα ἦσαν προσφιλῆ εἰς ἡμᾶς, διότι ἐνέφαινον τὴν ἀλήθειαν τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς δεινοπαθείας τὴν ὁποίαν ἐγνωρίζαμεν.

⁂

Διὰ μιᾶς ὅλοι ᾐσθάνθημεν, ὅτι ἡ ἱερὰ γαλήνη ἥτις ἐπεκάθητο ὡς ἡλίου ἀκτὶς ἐπὶ τῆς φθινούσης ὄψεως καὶ τῆς μορφῆς ἦτο μόνον ἐπίγειον δεῖγμα καὶ τὸ σύμβολον τῆς γαλήνης τῆς μελλούσης νὰ βασιλεύῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ἐλθὼν ἔψαυσε μὲ τὴν χεῖράν του τὸν ὦμον τοῦ Ἀρθούρου καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, Ἀρθοῦρε, φίλε μου, ἀγαπητὲ νέε, δὲν εἶμαι συγχωρημένος;

Ἡ ἀντίδρασις εἰς τὴν τρομερὰν ἔντασιν τῶν νεύρων ἐπῆλθε καθὼς ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντες εἰς τὴν ἰδικήν του καὶ ὑψώσας αὐτὴν εἰς τὰ χείλη του τὴν ἔθλιψη καὶ εἶπε:

— Συγχωρημένος! Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ, διότι ἀπέδωκες τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀγαπημένης μου καὶ εἰς ἐμὲ τὴν εἰρήνην.

Ἔβαλε τὰς χεῖράς του περὶ τοὺς ὤμους τοῦ Καθηγητοῦ καὶ ἀκουμβήσας τὴν κεφαλήν του εἰς τὸ στῆθος ἐκείνου ἔκλαυσεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλῶς, ἐνῷ ἡμεῖς ἱστάμεθα ἀκίνητοι. Ὅταν ἐσήκωσε τὴν κεφαλήν του ὁ Βὰν Ἕλσιγγ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, παιδί μου, ἠμπορεῖς νὰ τὴν ἀσπασθῇς. Φίλησε τὰ νεκρὰ χείλη της, ἂν θέλῃς ἐπειδὴ ἡ ἰδία ἂν ἀπέκειτο εἰς αὐτήν, θὰ σ' ἐξέλεγε. Διότι δὲν εἶνε μορφάζων διάβολος τώρα· δὲν εἶνε πλέον ἀκάθαρτον πνεῦμα δι' ὅλην τὴν αἰωνιότητα. Δὲν εἶνε πλέον ζώνεκρος τοῦ διαβόλου· εἶνε ἀληθὴς νεκρὰ τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ εἶνε μετ' Αὐτοῦ!

Ὁ Ἀρθοῦρος ἔκυψε καὶ τὴν ἠσπάσθη καὶ εἶτα ἀπεπέμψαμεν αὐτὸν καὶ τὸν Κουΐνσυ ἔξω τοῦ τάφου. Ὁ καθηγητὴς κ' ἐγὼ ἐκόψαμεν διὰ τοῦ πρίονος τὴν κορυφὴν τοῦ σκόλοπος, ἀφήσαντες τὴν αἰχμὴν τούτου ἐντὸς τοῦ σώματος. Εἶτα ἀπεκόψαμεν τὴν κεφαλὴν τῆς νεκρᾶς κ' ἐγεμίσαμεν τὸ στόμα μὲ σκόροδα. Ἐστερεώσαμεν τὴν μολυβδίνην σωρόν, ἐκαρφώσαμεν τὸ κάλυμμα καὶ συλλέξαντες τὰ ἐργαλεῖά μας, ἐξήλθομεν. Ἀφοῦ ἐκλείδωσε τὴν θύραν, ὁ καθηγητὴς ἔδωκε τὸ κλειδίον εἰς τὸν Ἀρθοῦρον.

Ἔξω ὁ ἀὴρ ἦτο τερπνός, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, καὶ τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν κ' ἐφαίνετο ὡς ἐὰν ἡ φύσις ὅλη ἦτο χορδισμένη πρὸς διάφορον τόνον. Ὑπῆρχε φαιδρότης καὶ εὐθυμία καὶ εἰρήνη παντοῦ, ἐπειδὴ ἤμεθα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι σύμφωνοι περὶ ἑνὸς πράγματος, καὶ ἤμεθα χαρωποί, καίτοι ἡ χαρά μας ἦτο συγκερασμένη. Πρὶν ἀπέλθωμεν, ὁ Βὰν Ἕλσιγγ εἶπε·

— Τώρα, φίλοι, ἓν βῆμα τοῦ ἔργου μας ἔχει γείνει, τὸ μόνον ἀλγεινότατον δι' ὅλους μας. Ἀλλὰ μέγας ἆθλος μᾶς μένει νὰ εὕρωμεν τὸν αἴτιον ὅλης αὐτῆς τῆς λύπης μας καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσωμεν. Ἔχω νύξεις τὰς ὁποίας δυνάμεθα ν' ἀκολουθήσωμεν· ἀλλ' εἶνε μακρὸν ἔργον καὶ δύσκολον καὶ ἐνέχει κινδύνους καὶ πόνους. Ὅλοι σας δὲν θὰ μὲ βοηθήσετε; Ἐμάθομεν νὰ πιστεύωμεν ὅλοι μας, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δὲν βλέπομεν τὸ καθῆκόν μας; Ναί! δὲν ὑποσχόμεθα νὰ ἐξακολουθήσωμεν μέχρι τέλους;

Ἕκαστος ἡμῶν ἔλαβε τὴν χεῖράν του, καὶ ἡ ὑπόσχεσις ἐδόθη. Εἶτα εἶπεν ὁ καθηγητής, καθὼς ἐξεκινήσαμεν.

— Μετὰ δύο νύκτας ἀπὸ σήμερον θὰ μ' ἐνταμώσητε καὶ νὰ δειπνήσωμεν ὁμοῦ εἰς τὰς ἑπτά, εἰς τοῦ φίλου Ἰωάννου. Θὰ φιλοξενῶ δύο ἄλλους, δύο τοὺς ὁποίους γνωρίζετε ἀκόμη· καὶ θὰ εἶμ' ἕτοιμος διὰ νὰ σᾶς ὑποδείξω τὸ ἔργον μας καὶ ν' ἀναπτύξετε τὰ σχέδιά μας. Φίλε Ἰωάννη, ἔρχεσαι μαζῆ μου οἴκαδε, ἐπειδὴ ἔχω πολλὰ περὶ τῶν ὁποίων νὰ σὲ συμβουλευθῶ καὶ δύνασαι νὰ μὲ βοηθήσῃς.

Ἀπόψε ἀναχωρῶ δι' Ἀμστελόδαμον, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψω αὔριον τὸ βράδυ. Καὶ τότε ἀρχίζει τὸ μεγάλο κυνήγι μας. Ἀλλὰ πρῶτον θὰ ἔχω πολλὰ νὰ εἴπω, ὥστε νὰ γνωρίζετε τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν καὶ τί νὰ φοβώμεθα. Ἀκολούθως ἡ ὑπόσχεσίς μας ἀμοιβαίως θ' ἀνανεωθῇ, διότι εἶνε ἕνας τρομερὸς ἆθλος ἐνώπιόν μας καὶ ἀφοῦ ἅπαξ ἐπεχειρήσαμεν τὸ ἔργον δὲν πρέπει πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν.

⁂

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Βέρκλεϋ, ὁ Βὰν Ἕλσιγγ εὗρεν ἓν τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπερίμενε.

«Ἔρχομαι μὲ τραῖνον Ἰωνάθαν εἰς Οὐΐτμπυ. Σοβαρὰ νέα. Ὁ καθηγητὴς κατευχαριστήθη».

Μίνα Ἄρκερ

— Ἆ! αὐτὴ ἡ θαυμασία κυρία Μίνα, εἶπε· εἶνε μαργαρίτης μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Ἔρχεται, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω. Πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπίτι σου, φίλε Ἰωάννη. Πρέπει νὰ τὴν προϋπαντήσῃς εἰς τὸν σταθμόν. Τηλεγράφησέ της καθ' ὁδόν, ὥστε νὰ εἶνε παρεσκευασμένη. Ἀφοῦ ἐστάλη τὸ τηλεγράφημα, ἔπιεν ἕνα κύπελλον τσάϊ· ἐπάνω εἰς αὐτὸ μοῦ εἶπε περὶ ἑνὸς ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἐτήρει ὁ Ἰωνάθαν Ἄρκερ ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ μοῦ ἔδωκεν ἀντίγραφον τούτου διὰ πολυγράφου, ὅπως καὶ τοῦ ἡμερολογίου τῆς κυρίας Ἄρκερ ἐν Οὐΐτμπυ.

— Πάρετα, εἶπε καὶ μελετῆσέ τα καλά. Ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ εἶσαι ἐγκρατὴς ὅλων τῶν γεγονότων καὶ τότε δυνάμεθα καλλίτερα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἐξέτασίν μας. Φύλαξέ τα ἀσφαλῶς, ἐπειδὴ ὑπάρχει θησαυρὸς μέσα των. Θὰ χρειασθῇς ὅλην τὴν πίστιν σου, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν αὐτόπτης τῶν συμβάντων τῆς σήμερον. Ὅ,τι ἐκτίθεται ἐδῶ (πάλιν ἐπέθηκε τὴν χεῖρα βαρέως καὶ σοβαρῶς ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῶν ἐγγράφων) δυνατὸν νὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους διὰ σᾶς καὶ δι' ἐμὲ καὶ πολλοὺς ἄλλους, ἢ δυνατὸν νὰ σημαίνῃ τὸν ἐπιθανάτιον κώδωνα διὰ τοὺς ζωνέκρους τοὺς πλανωμένους ἐπὶ τῆς γῆς. Διάβασέ τα ὅλα, σὲ παρακαλῶ, καὶ μὲ εὐρὺ πνεῦμα καὶ ἂν δύνασαι μὲ κανένα τρόπον νὰ προσθέσῃς τι εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν ἐκτιθεμένην ἐδῶ, πρόσθεσέ το, διότι εἶνε σπουδαιότατον ἔχεις τηρήσει ἡμερολόγιον ὅλων αὐτῶν τῶν παραδόξων πραγμάτων· δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί! τότε θὰ τὰ διεξέλθωμεν ὅλα ὁμοῦ ὅταν συναντηθῶμεν.

Ἀκολούθως ἡτοιμάσθη διὰ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἐπορεύθη ἐφ' ἁμάξης εἰς τὴν ὁδὸν Λίβερπουλ. Ἐγὼ διηυθύνθην εἰς Πάδδιγκτων, ὅπου ἔφθασα περὶ τὰ 15 λεπτὰ πρὶν ἔλθῃ τὸ τραῖνο.

Τὸ πλῆθος πολύμικτον ἔφευγεν ἐν σπουδῇ καὶ ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ μήπως χάσω τὴν περιμενομένην ἐπιβάτιδα, ὅταν μία γλυκεῖα τὴν ὄψιν εὐπρεπεστάτη νέα προέβη πρὸς ἐμὲ καὶ μετὰ γοργὸν βλέμμα εἶπε:

—Ὁ δόκτωρ Σουὰρ δὲν εἶσθε;

— Καὶ σεῖς ἡ κυρία Ἄρκερ; ἀπήντησα ἐγὼ παραυτα.

Μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

—Σᾶς ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς ἀτυχοῦς ἀγαπητῆς Λουκίας· ἀλλά . . . .

— Διεκόπη αἰφνιδίως καὶ ταχὺ ἐρύθημα ἐκάλυψε τὴν ὄψιν της.

Τὸ ἐρύθημα, τὸ ὁποῖον ἠγέρθη καὶ εἰς τὰς ἰδικάς μου παρειὰς μᾶς ἔκαμε καὶ τοὺς δύο ν' ἀναθαρρήσωμεν ἐπειδὴ ἦτο σιωπηλὴ ἀπάντησις εἰς τὸ ἰδικόν της.

Ἔλαβον τὴν ἀποσκευήν της, ἐγκλείουσαν καὶ ἕνα πολυγράφον καὶ μετέβημεν διὰ τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου εἰς Φέντσορες Στρήτ, ἀφοῦ ἔστειλα ἓν τηλεγράφημα εἰς τὴν οἰκονόμον μου νὰ ἑτοιμάσῃ πάραυτα ἓν δωμάτιον καὶ ἕνα κοιτῶνα διὰ τὴν κυρίαν Ἄρκερ.

Μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν. Αὐτὴ ἐγνώριζεν ὡς εἰκός, ὅτι ἡ οἰκία ἦτο κλινικὴ φρενοβλαβῶν, ἀλλ' ὅμως εἶδα ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ μικρὰν φρικίασιν, ὅταν εἰσήλθωμεν.

Μοῦ εἶπεν ὅτι, ἐὰν ἔχω καιρόν, νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, ἐπειδὴ εἶχε πολλὰ νὰ εἴπῃ. Ὅθεν ἰδοὺ τελειώνω ἐδῶ τὰς παρούσας σημειώσεις μου ἐπὶ τοῦ φωνογράφου ἐνῷ τὴν περιμένω. Μέχρι τοῦδε δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ κυττάξω τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ἄφισεν εἰς χεῖράς μου καίτοι εὑρίσκονται ἀνοικτὰ ἐνώπιόν μου. Πρέπει νὰ εὕρω μέσον νὰ τὴν ψυχαγωγήσω μὲ κανὲν πρᾶγμα, μέχρις οὗ λάβω εὐκαιρίαν νὰ τ' ἀναγνώσκω. Αὐτὴ δὲν γνωρίζει πόσον πολύτιμος εἶνε ὁ καιρὸς οὔτε ποῖον ἔργον ἔχομεν ἐν χερσίν. Πρέπει νὰ προσέξω μήπως τὴν τρομάξω. Ἰδοὺ ἔρχεται!

❧

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Ἄρκερ.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ δόκτορος Σουὰρδ ἐστάθην, διότι μοῦ ἐφάνη ὅτι τὸν ἤκουα νὰ συνομιλῇ μὲ κάποιον. Ἐπειδὴ ὅμως μοῦ εἶχεν εἰπεῖ νὰ κάμω σύντομα, ἔκρουσα εἰς τὴν θύραν καὶ ἅμα εἶπεν «ὁρίστε!» εἰσῆλθα.

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξίν μου, δὲν ἦτο κανεὶς μαζί του.

— Ἐλπίζω, ὅτι δὲν σᾶς ἔκαμα νὰ περιμένετε, εἶπα· ἀλλ' ἐστάθην εἰς τὴν θύραν, ἐπειδὴ σᾶς ἤκουσα νὰ ὁμιλῆτε καὶ ἐνόμισα ὅτι ἦτο κάποιος μαζί σας.

— Ὦ, ἀπήντησε μειδιῶν, ἐφήρμοζα τὸ ἡμερολόγιόν μου.

— Τὸ ἡμερολόγιόν σας; τὸν ἠρώτησα ἔκπληκτος.

— Μάλιστα, εἶπε, τὸ ὑπαγορεύω εἰς τὸν φωνογράφον μου.

Καὶ λέγων, ἐπέθετε τὴν χεῖράν του εἰς μίαν λεπτοκαμωμένην μηχανὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνώπιόν του. Ἡ περιέργειά μου ἐξήχθη πρὸς τοῦτο καὶ ἀνέκραξα:

— Πῶς αὐτὸ ἐκτελεῖ καὶ στενογραφίαν! Μπορῶ νὰ τὸ ἀκούσω νὰ λέγῃ τίποτε;

— Βέβαια, ἀπήντησε μετὰ φαιδρότητος κ' ἐστάθη νὰ τὸ βάλῃ εἰς κίνησιν νὰ ὁμιλήσῃ. Εἶτα ἐσταμάτησε καὶ ἡ ὄψις του ἔλαβεν ἦθος τεταραγμένου.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἤρχισε ἀδεξίως, ὅτι ἐγὼ μόνον φυλάττω τὸ ἡμερολόγιόν μου μ' αὐτό· κ' ἐπειδὴ τοῦτο πραγματεύεται ἐξ ὁλοκλήρου, σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου, διὰ τοὺς ἀσθενεῖς μου, θὰ εἶνε ἴσως δυσάρεστον.... δηλαδή, θέλω νὰ 'πῶ...

Διεκόπη κ' ἐγὼ ἐπροσπάθησα νὰ τὸν βοηθήσω νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς ἀμηχανίας του.

— Σεῖς ἐσκέπτεσθε τὴν ἀκριβὴν Λουκίαν μέχρι τέλους. Ἂς ἀκούσω πῶς ἀπέθανε διὰ πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ μάθω περὶ αὐτῆς θὰ εἶμαι πολὺ εὐγνώμων. Ἦτο πολύ, πολὺ προσφιλὴς εἰς ἐμέ.

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξίν μου ἀπήντησε μὲ βλέμμα φρίκης εἰς τὴν ὄψιν του.

— Νὰ σᾶς εἴπω διὰ τὸν θάνατόν της; Ὄχι, δι' ὅλον τὸν κόσμον!

— Διατί ὄχι; ἠρώτησα, ἐπειδὴ ἓν σοβαρόν, τρομερὸν αἴσθημα μοῦ ἐπήρχετο.

Πάλιν ἐκεῖνος ἐστάθη καὶ εἶδα, ὅτι ἐπάσχιζε νὰ εὕρῃ μίαν δικαιολογίαν· Τέλος ἐψέλλισε:

— Βλέπετε, δὲν ξεύρω πῶς νὰ σιάσω ἓν ἰδιαίτερον μέρος τοῦ ἡμερολογίου.

Ἐνῷ οὕτως ὡμίλει, μία ἰδέα τοῦ ἐπῆλθε καὶ εἶπε μετ' ἀσυνειδήτου ἁπλότητος, μὲ διαφορετικὴν φωνὴν καὶ μὲ ἀφέλειαν παιδίου.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθέστερον στὴν τιμήν μου! Ἐντίμως σᾶς λέγω!

Ἐγὼ ἀκουσίως ἐμειδίασα, ἐκεῖνος δὲ ἐμόρφασε:

— Ἐνησχολήθην πολὺ εἰς αὐτὸ ἐπὶ μῆνας, εἶπε, ἀλλὰ μολονότι ἐφύλαττα καθημερινῶς τὸ ἡμερολόγιόν μου, ποτὲ δὲν μοῦ ἦλθεν ἡ σκέψις πῶς θὰ μποροῦσα νὰ εὕρω ἕνα μέρος αὐτοῦ, ἐπιτυχὸν ἤθελον νὰ ρίψω βλέμμα εἰς τοῦτο.

Εἰς τοῦτο τὸ ἀναμεταξύ, ἡ ἰδέα ἐκόλλησεν εἰς τὸ πνεῦμά μου, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον ἑνὸς ἰατροῦ, ὅστις ἐπιμελεῖτο τὴν Λουκίαν, δυνατὸν νὰ ἔχῃ κάτι τὸ ὁποῖον δύναται ν' αὐξήσῃ τὸ σύνολον τῶν γνώσεών μας περὶ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ὄντος καὶ εἶπα τολμηρῶς:

— Τότε, δόκτορ Σουάρδ, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ τὸ ἀντιγράψω διὰ σᾶς εἰς τὸν πολυγράφον μου.

Θανάσιμος ὠχρότης περιεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του καθὼς εἶπεν:

— Ὄχι! ὄχι! ὄχι! Δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γνωρίσητε αὐτὴν τὴν τρομερὰν ἱστορίαν!

Λοιπὸν ἦτο τρομερὰ ἡ εἰκασία μου, ἦτο ὀρθή! Ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθην καὶ καθὼς οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπλανῶντο ἀνὰ τὸν θάλαμον ἀσυνειδήτως ζητοῦντες κάτι ἢ εὐκαιρίαν τινὰ ὅπως μὲ βοηθήσῃ, ἔπεσαν ἐπὶ μεγάλου φακέλλου τῶν πολυγραφημένων ἐγγράφων ἐπὶ τῆς τραπέζης. Οἱ ὀφθαλμοί του συνέλαβον τὸ βλέμμα τῶν ἰδικῶν μου καὶ ἀκουσίως ἠκολούθησαν τὴν διεύθυνσίν των. Καθὼς εἶδε τὸν φάκελλον ἀντελήφθη τὸ νόημά μου.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε, εἶπα. Ὅταν διαβάσετε ἐκεῖνα τὰ ἔγγραφα — τὸ ἡμερολόγιον τὸ ἰδικόν μου καὶ τοῦ συζύγου μου ἐπίσης, τὸ ὁποῖον ἔχω πολυγραφήσει—θὰ μὲ γνωρίσετε καλλίτερα. Δὲν ἐδίστασα νὰ δώσω κάθε στοχασμὸν τῆς καρδίας εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀλλὰ βέβαια δὲν μὲ γνωρίζετε ἀκόμη· καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένω, ὅτι θ' μ' ἐμπιστευθῆτε εἰς τοιοῦτον βαθμόν.

Εἶνε βεβαίως ἀνάμνησις εὐγενοῦς φύσεως· ἡ ἀκριβὴ εὐτυχὴς Λουκία ὀρθῶς τὸν ἔκρινε. Ἐσηκώθη καὶ ἤνοιξε μέγα συρτάριον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦσαν τεταγμένοι πολλοὶ κοῖλοι ἐκ μετάλλου κύλινδροι κεκαλυμμένοι δι' ἀμαυροῦ κηροῦ καὶ εἶπεν:

— Ἔχετε δίκαιον. Δὲν σᾶς ἐνεπιστευόμην ἐπειδὴ δὲν σᾶς ἐγνώριζα. Ἀλλὰ σᾶς γνωρίζω τώρα. Καὶ ὀφείλω νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἔπρεπε νὰ σᾶς γνωρίζω πρὸ πολλοῦ. Ἠξεύρω ὅ,τι ἡ Λουκία σᾶς εἶπε δι' ἐμέ· εἰς ἐμὲ ὡμίλησε διὰ σᾶς τοὺς δύο· Ἐπιτρέψατέ μοι τὴν μόνην δυνατὴν ἀπολογίαν εἰς τὴν θέσιν μου. Λάβετε τοὺς κυλίνδρους καὶ ἀκούσατέ τους· οἱ πρῶτοι πέντε ἓξ ἀπ' αὐτοὺς εἶνε προσωπικοὶ δι' ἐμὲ καὶ δὲν θὰ σᾶς προξενήσουν φρίκην· τότε θὰ μὲ γνωρίσετε καλλίτερα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ θὰ διεξέλθω μερικὰ ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων καὶ θὰ ἠμπορῶ καλλίτερα νὰ ἐννοήσω μερικὰ πράγματα.

Ἔφερε τὸν φωνογράφον μόνος του ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ τὸν προσήρμοσε δι' ἐμέ. Τώρα θὰ μάθω κάτι νόστιμον· εἶμαι βεβαία· διότι θὰ μοῦ διηγηθῇ τὸ ἄλλο μέρος ἑνὸς ἀληθινοῦ ἐπεισοδίου ἔρωτος τοῦ ὁποίου γνωρίζω ἓν μέρος ἤδη...

Ἡμερολόγιον ἰατροῦ Σοῦαρδ

29 Σεπτεμβρίου.—Ἤμην τόσον ἀπερροφημένος εἰς τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ὄρκερ, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο τῆς συζύγου του ὥστε ἄφηνα νὰ ῥέῃ ὁ χρόνος χωρὶς νὰ τὸ στοχάζωμαι. Ἡ κυρία Ὄρκερ δὲν εἶχε καταβῇ, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια ἦλθε ν' ἀναγγείλῃ τὸ δεῖπνον, ὅθεν εἶπα.

— Ἴσως εἶνε κουρασμένη ἂς ἀναβληθῇ διὰ μίαν ὥραν τὸ δεῖπνον. Κ' ἐξηκολούθησα τὴν ἀνάγνωσίν μου. Εἶχα τελειώσει ἀρτίως τὸ ἡμερολόγιον τῆς κυρίας Ὄρκερ, ὅταν αὕτη εἰσῆλθεν. Ἐφαίνετο ἀβρῶς ὑραία, ἀλλὰ λίαν τεθλιμμένη καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν ἐρυθροὶ ἀπὸ δάκρυα. Τοῦτο κάπως μὲ συνεκίνησε πολύ. Τελευταῖον εἶχα ἀφορμὰς δακρύων· ὁ Θεὸς γνωρίζει· ἀλλ' ἡ ἀνακούφισις αὕτη δὲν ἐδόθη εἰς ἐμέ. Καὶ τώρα ἡ θέα τῶν πραέων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, στιλβόντων ἀπὸ πρόσφατα δάκρυα, ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ὅθεν εἶπα μεθ' ὅσης ἠδυνάμην ἀβρότητος:

— Μεγάλως φοβοῦμαι ὅτι σᾶς ἔθλιψα.

— Ὤ ὄχι, δὲν μ' ἐθλίψατε, ἀπήντησεν, ἀλλὰ συνεκινήθην πολὺ ὅσον δὲν ἠμπορῶ νὰ εἴπω ἀπὸ τὴν λύπην σας. Αὐτὸ εἶνε θαυμασία μηχανή, ἀλλ' εἶνε σκληρῶς πιστή.

Μοῦ διηγήθη μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀληθεῖς τόνους της, τὴν ἀγωνίαν τῆς καρδίας της.

Ἦτο ὡς μία ψυχὴ κράζουσα πρὸς τὸν παντοδύναμον Θεόν. Ἰδέτε ἐπροσπάθησα νὰ φανῶ ὠφέλιμος. Ἀντέγραψα τὰς λέξεις εἰς τὸν πολυγράφον μου καὶ κανεὶς ἄλλος πλέον δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀκούσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σας, ὅπως τοὺς ἤκουσα ἐγώ.

— Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ, οὔτε θὰ μάθῃ, εἶπον ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐγώ.

— Ἐκείνη ἔβαλε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς χειρός μου καὶ εἶπε λίαν σοβαρῶς.

— Ἀ μὰ πρέπει!

— Πρέπει! Μὰ διατί! ἠρώτησα.

— Διότι εἶνε μέρος τῆς τρομερᾶς ἱστορίας, μέρος τῶν κατὰ τὸν θάνατον τῆς ἀκριβοῦς Λουκίας καὶ πάντων ὅσα συνετέλεσαν εἰς τοῦτο· διότι εἰς τὴν πάλην τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐνώπιόν μας ν' ἀπαλλάξωμεν τὴν γῆν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τρομερὸν τέρας, πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν γνῶσιν καὶ ὅλην τὴν συνδρομὴν τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν. Πιστεύω ὅτι οἱ κύλινδροι τοὺς ὁποίους μοῦ ἐδώκατε περιεῖχον παραπάνω ἀπὸ ὅσον θὰ ἠθέλατε νὰ μάθω· ἀλλὰ βλέπω ὅτι ὑπάρχουν εἰς τ' ἀπομνημονεύματά σας πολλὰ φῶτα εἰς τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ μυστήριον. Θὰ μ' ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνδράμω· ἢ ὄχι; Γνωρίζω τὰ πάντα μέχρι ἑνὸς σημείου· καὶ βλέπω ἤδη μολονότι τὸ ἡμερολόγιόν σας μ' ἔφερε μόνον μέχρι 7 Σεπτεμβρίου, πῶς ἡ πτωχὴ Λουκία εἶχεν ἀλλοιωθῇ καὶ πῶς ἡ τρομερὰ μοῖρά της ἐπεκλώθετο.

Ὁ Ἰωνάθαν κ' ἐγὼ ἐργαζόμεθα νυχθημερόν, ἀφότου ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἕλσιγγ μᾶς ἐπεσκέφθη. Ἐπῆγεν εἰς Οὐΐτμπυ διὰ νὰ νὰ λάβῃ περισσοτέρας πληροφορίας καὶ θὰ εἶν' ἐδῶ αὔριον πρωὶ διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν μυστικὰ μεταξύ μας. Ἐργαζόμενοι ὁμοῦ καὶ μετ' ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης, δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἐύμεθα ἰσχυρότεροι παρὰ ἐάν τινες ἐξ ἡμῶν εἶνε εἰς τὰ σκοτεινά.

Ἀνέβλεψε πρὸς ἐμὲ τόσον ἱκετικῶς καὶ συγχρόνως ἐδείκνυε τόσον θάρρος καὶ ἀπόφασιν εἰς τὴν στάσιν καὶ τὴν συμπεριφοράν της, ὥστε ἐνέδωκα ἀμέσως εἰς τὰς ἐπιθυμίας της.

— Θὰ κάμετε, εἶπα, ὅπως ἀγαπᾶτε εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἂν ἔχω λάθος! Ὑπάρχουν ἀκόμη τρομερὰ πράγματα νὰ μάθετε, πλὴν ἀφοῦ ἐπροχωρήσατε ἤδη τόσον εἰς τὰ κατὰ τὸν θάνατον τῆς ἀτυχοῦς Λουκίας, δὲν θὰ σᾶς ἀρέσῃ, τὸ ἠξεύρω, νὰ μείνετε εἰς τὰ σκοτεινά. Μάλιστα τὸ τέλος—τὸ ἀνέλπιστον τέλος—δύναται νὰ σᾶς δώσῃ αἴσθημα γαλήνης καὶ ἀναψυχῆς. Ἐλᾶτε ἰδοὺ τὸ δεῖπνον, πρέπει νὰ ἐύμεθα ἰσχυροὶ διὰ τὸ μέλλον. Ἔχομεν σκληρὸν καὶ φοβερὸν ἆθλον. Ὅταν φάγετε θὰ γνωρίσετε τὰ λοιπὰ καὶ θ' ἀπαντήσω εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ ὑποβάλλετε.—Ἐὰν ὑπάρχῃ κάτι τι τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοεῖτε, καίτοι ἦτο καταφανὲς εἰς ἡμᾶς τοὺς παραστάντας.

*

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Ὄρκερ.

29 Σεπτεμβρίου. — Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπῆγα μετὰ τοῦ δόκτορος Σοῦαρδ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Ἔφερεν ὀπίσω τὸν φωνογράφόν μου ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐγὼ ἔλαβα τὸν πολυγράφόν μου. Μ' ἔβαλε νὰ καθήσω εἰς ἀναπαυτικὴν πολυθρόναν καὶ διευθέτησε τὸν φωνογράφον οὕτως ὥστε ἠδυνάμην νὰ τὸν θίγω χωρὶς νὰ σηκωθῶ καὶ μοῦ ἔδειξε πῶς νὰ τὸν σταματῶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν θὰ ἤθελα νὰ τὸν διακόψω. Εἶτα λίαν πεφροντισμένως ἔλαβε μίαν ἕδραν μὲ τὰ νῶτα πρὸς ἐμέ, ὥστε νὰ εἶμ' ἐλευθέρα ὅσον τὸ δυνατὸν καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ. Ἔβαλα τὸ πτυκτὸν μέταλλον εἰς τὰ ὦτά μου καὶ ἠκροάσθην. Ὅταν ἡ τρομερὰ ἱστορία του θανάτου τῆς Λουκίας καὶ πάντων—καὶ πάντων ὅσα ἐπηκολούθησαν,— συνετελέσθη ἀνέπεσα ἐπὶ τῆς πολυθρόνας μου ἀνίσχυρος. Εὐτυχῶς δὲν εἶμαι ἐκ κράσεως εὔκολος εἰς λιποθυμίας. Ὅταν ὁ δόκτωρ μὲ εἶδε, ἀνεπήδησε μὲ κραυγὴν φρίκης καὶ ἐν σπουδῇ λαβὼν μίαν φιάλην ἀπὸ τὴν σκευοθήκην μου ἔδωκε ὀλίγας σταγόνας μπράντι, τὸ ὁποῖον εἰς ὀλίγα λεπτὰ μὲ ἔκαμε νὰ συνέλθω κατά τι. Ὁ ἐγκέφαλός μου ὅλος ἐστροβίλιζε καὶ μόνον ἂν δὲν ἤρχετο ἐν μέσῳ ὅλων αὐτῶν τῶν φρικαλεοτήτων ἡ ἱερὰ ἀκτὶς τοῦ φωτὸς ὅτι ἡ προσφιλής, ἡ προσφιλής μου Λουκία ἦτο τέλος ἐν εἰρήνῃ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἠδυνάμην νὰ τὸ ὑποφέρω χωρὶς νὰ κάμω σκηνήν. Εἶνε τόσον ἔξαλλον καὶ παράδοξον, ὥστε ἐὰν δὲν εἶχον γνωρίσῃ τὰ παθήματα τοῦ Ἰωνάθαν ἐν Τρανσυλβανίᾳ δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω.

Τώρα, ὅπως εἶχον τὰ πράγματα, δὲν ἤξευρα τί νὰ τὸ πιστεύσω κ' ἔτσι ἐξῆλθον τῆς δυσκολίας μου στρέψασα τὴν προσοχήν μου εἰς ἄλλο πρᾶγμα. Ἔλαβα τὸ κάλυμμα τοῦ πολυγράφου μου καὶ εἶπα εἰς τὸν ἰατρὸν Σοῦαρδ:

— Λοιπὸν νὰ τὸ γράψω ὅλον αὐτὸ τώρα. Πρέπει νὰ ἤμεθα ἕτοιμοι διὰ τὸν δόκτορα Βὰν Ἕλσιγγ ὅταν ἔλθῃ. Ἔστειλα τηλεγράφημα εἰς τὸν Ἰωνάθαν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὅταν φθάσῃ εἰς Λονδῖνον ἀπὸ τὸ Οὐΐτμπυ. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἡ ἐνημερότης εἶνε τὸ πᾶν, καὶ νομίζω ἐὰν ἔχωμεν ὅλον τὸ ὑλικὸν ἕτοιμον νὰ βάλωμεν ὅλα εἰς χρονολογικὴν τάξιν, πολὺ θὰ κερδήσωμεν. Μοῦ λέγετε ὅτι ὁ λόρδος Γόδαλμιγγ καὶ ὁ κ. Μόρρις ἔρχονται ἐπίσης. Ἂς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ τοὺς πληροφορήσωμεν ὅταν θὰ ἔλθουν.

Ἐκεῖνος τότε ἔβαλε τὸν φωνογράφον εἰς βῆμα βραδὺ κ' ἐγὼ ἤρχισα νὰ πολυγραφῶ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἑβδόμου κυλίνδρου. Ἔκαμνα πολλαπλῆν χρῆσιν κ' ἔτσι ἔλαβα τρία ἀντίγραφα τοῦ ἡμερολογίου, ὡς εἶχα κάμνει μὲ ὅλα τὰ λοιπά.

Ἦτο ἀργὰ ὅταν ἐτελείωσα, ἀλλ' ὁ δόκτωρ ἐξετέλεσε τὸ ἔργον του ἐπισκεπτόμενος ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς του.

***

Πρὶν τὸν ἀφήσω, ἐνεθυμήθην ὅ,τι ἀνέφερεν ὁ Ἰωνάθαν εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του, περὶ τῆς ταραχῆς τοῦ Καθηγητοῦ ἅμα ἀνέγνωσε κάτι εἰς μίαν ἑσπερινὴν ἐφημερίδα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἐξέτερ· ὅθεν, βλέπουσα ὅτι ὁ δόκτωρ Σοῦαρδ κρατεῖ τὰς ἐφημερίδας του, ἐδανείσθην τὰς σειρὰς τῆς «Οὐεστμίνστερ Γκαζὲτ» καὶ τῆς «Ἠέλλ Μέλλ», καὶ τὰς ἔλαβα εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐνθυμοῦμαι πόσον ὁ «Ἡμερογράφος» καὶ ἡ «Ἐφημερὶς τοῦ Οὐΐτμου», ἀπὸ τὰς ὁποίας εἶχα κόψει τεμάχια, μᾶς ἐβοήθησε νὰ ἐννοήσωμεν τὰ τρομερὰ συμβάντα εἰς Οὐΐτμπυ, ὅταν ἀπεβιβάσθη ὁ κόμης Δράκουλας· ὅθεν θὰ κυτάξω τὰς ἑσπερινὰς ἐφημερίδας ἀπὸ τότε, καὶ ἴσως ἐπιτύχω νέον τι φῶς.

*

Ἡμερολόγιον ἰατροῦ Σοῦαρδ.

30 Σεπτεμβρίου.— Ὁ κ. Ὄρκερ ἔφθασε τὴν ἐννάτην ὥραν, εἶχε λάβει τὸ τηλεγράφημα τῆς συζύγου του ἀκριβῶς πρὶν ἀναχωρήσῃ. Εἶνε ἐκτάκτου εὐφυΐας, ὡς δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἀπὸ τὴν ὄψιν του, καὶ πλήρης ἐνεργητικότητος. Ἐὰν τὸ ἡμερολόγιόν του εἶνε ἀληθὲς — καὶ ἐὰν κρίνω ἐξ ὅσων ἐγὼ αὐτὸς ἐδοκίμασα, πρέπει νὰ εἶνε—εἶνε ἐπίσης ἄνθρωπος μεγάλης ἀντοχῆς νεύρων.

Ἐκείνη ἡ ἐκ δευτέρου καθοδος εἰς τὸ ὑπόγειον, ἦτο ἀξιοσημείωτον δεῖγμα τόλμης. Ἀφοῦ ἀνέγνωσα τὴν ἀφήγησίν του περὶ τούτου ἐπερίμενα νὰ ἴδω ἀνδρώδη τινὰ καὶ ῥωμαλέον ἄνθρωπον, ἀλλ' ὄχι τὸν φιλήσυχον ἔμφρονα τζέντελμαν, ὅστις ἦλθεν ἐδῶ σήμερον.

Βραδύτερον.—Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Ὄρκερ καὶ ἡ σύζυγός του ἐπέστρεψαν εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ καθὼς διηρχόμην πρὸ μικροῦ ἤκουσα τὸν κρότον τοῦ πολυγράφου. Ἀσχολοῦνται συντόνως εἰς τοῦτο. Ἡ κυρία Ὄρκερ λέγει ὅτι συνάπτουν ὁμοῦ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν πᾶσαν μαρτυρίαν καὶ πᾶν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἔχουν. Ὁ Ὄρκερ ἐπέτυχε τὰς ἐπιστολὰς τὰς μεταξὺ τῆς ἀποστολῆς τῶν κιβωτίων εἰς Οὐΐτμπυ καὶ τῶν μεταφορέων εἰς τὸ Λονδῖνον, οἵτινες τ' ἀνέλαβον. Ἀναγινώσκει τώρα τὸ ἀντίγραφον τοῦ ἡμερολογίου μου, ὅπως τὸ ἐπολυγράφησεν ἡ σύζυγός του. Ἀγνοῶ τί συνάγουσιν ἐκ τούτου. Ἰδοὺ αὐτός...,

Περίεργον ὅτι ποτὲ δὲν μοῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν, ὅτι ἡ αὐτὴ ἀμέσως γειτονεύουσα οἰκία δυνατὸν νὰ εἶνε τὸ κρησφύγετον τοῦ κόμητος! Ὁ Θεὸς γνωρίζει, ὅτι εἴχομεν ἀρκετὰς νύξεις ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τοῦ φρενοβλαβοῦς Ρένφιλδ! Ἡ δεσμὶς τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς οἰκίας ἐπεσυνήφθη εἰς τὰ ἄλλα πολυγραφήματα. Ὁ Ὄρκερ ἐπανῆλθεν ὀπίσω καὶ πάλιν συσχετίζει τὸ ὑλικόν του. Λέγει ὅτι μέχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου, θὰ εἶνε ἱκανοὶ νὰ δείξωσιν ἐν ἀλληλουχίᾳ μίαν διήγησιν. Φρονεῖ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ πρέπει νὰ ἴδω τὸν Ρένφιλδ, ἐπειδὴ μέχρι τοῦδε οὗτος ὑπῆρξεν εἶδος βαρομέτρου δεικνύοντος τὴν ἔλευσιν καὶ ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος. Ἐγὼ δὲν τὸ βλέπω ἀκόμη, ἀλλ' ὅταν ἴδω τὰς χρονολογίας, ἴσως τὸ ἴδω. Τί καὶ ὀν πρᾶγμα, ὅταν ἡ κυρία Ὄρκερ ἔβαλε τοὺς κυλίνδρους μου εἰς τὸν πολυγράφον. Ἄλλως ποτὲ δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εὕρωμεν τὰς χρονολογίας....

Εὗρον τὸν Ρένφιλδ καθήμενον ἡσύχως εἰς τὸν θάλαμόν του, μὲ συμπεπλεγμένας τὰς χεῖρας μακαρίως μειδιῶντα. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐφαίνετο τόσον ἐχέφρων ὅσον καὶ πᾶς ἄλλος. Ἐκάθισα καὶ ὡμίλησα μαζῆ του περὶ πολλῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα ὅλα ἐπραγματεύετο μετὰ φυσικότητος. Εἶτα αὐτοβούλως ὡμίλησε περὶ ἐπιστροφῆς του οἴκαδε· ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἀναφέρει ἐφ' ὅσον γνωρίζω ἀφότου μένει ἐδῶ. Παρεκάλεσε δὲ μετὰ πολλῆς ἐμπιστοσύνης νὰ τοῦ δώσω ἀμέσως τὴν ἀπόλυσίν του.

Πιστεύω ὅτι ἐὰν εἶχα συνομιλήσει μὲ τὸν Ὄρκερ καὶ δὲν εἶχα ἀναγνώσει τὰς ἐπιστολὰς καὶ τὰς ἡμερομηνίας τῶν διαφόρων ἐκρήξεων τοῦ φρενοβλαβοῦς θὰ εὑρισκόμην προδιατεθειμένος νὰ ὑπογράψω δι' αὐτὸν μετὰ βραχὺν χρόνον παρατηρήσεις. Τώρα ὅμως εἶμαι πλήρης ὑποψίας. Ὅλαι αἱ ἐκρήξεις ἐκεῖναι ἦσαν κάπως συνδεδεμέναι μὲ τὴν προσέγγισιν τοῦ κόμητος. Τί ἄρα ἡ ἀπόλυτος αὕτη εὐχαρίστησις σημαίνει; Μήπως τυχὸν τὸ ἔνστικτόν του εἶν' εὐχαριστημένον διὰ τὸν τελείωτικὸν θρίαμβον τοῦ βρυκόλακος; Ἀληθῶς! εἶνε ὁ ἴδιος ζωοφάγος καὶ εἰς τοὺς λήρους του τοὺς ἐξάλλους ἔξω τῆς θύρας τοῦ παρεκκλησίου τῆς ἐρήμου οἰκίας πάντοτε ὡμίλει περὶ «Αὐθέντου».

Ταῦτα ὅλα φαίνονται ἐπιβεβαιώσεις τῆς ἰδέας μας. Ἐν τοσούτῳ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε· ὁ φίλος εἶνε ὀλίγον παρὰ πολὺ φρόνιμος πρὸς τὸ παρόν, ὥστε νὰ εἶνε ἀσφαλὲς νὰ τὸν ἐξετάσῃ τις βαθύτερον δι' ἐρωτήσεων. Δυνατὸν ν' ἀρχίσῃ νὰ σκέπτεται καὶ τότε!—Οὕτω πως ἐξῆλθα. Δυσπιστῶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἡσύχους τρόπους του· ὅθεν ἔδωκα εἰς τὸν φύλακα εἴδησιν νὰ τὸν ἐπιτηρῇ αὐστηρῶς καὶ νὰ ἔχῃ ἕνα ζουρλουμανδύα ἕτοιμον ἐν περιπτώσει ἀνάγκης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΑΥΡΙΟΝ

Ἡ παράδοξος δύναμις τοῦ φωτὸς ὅπως ἀναζωογονῇ ἀπεδείχθη ἅπαξ ἔτι τρανῶς πρὸ ὀλίγου εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Λαυρίου.

Ἐν μεταλλεῖον εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ ἐπὶ 2,000 ἐτῶν, ὁπόταν σπόροι τινὲς μηκώνων εὑρέθησαν ὑπὸ τὴν σκωρίαν. Τῆς σκωρίας ἀνασκαλευθείσης, ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος ἡ ὅλη ἔκτασις ἐκαλύφθη ἀπὸ λαμπροτάτους μήκωνας (παπαρούνας).

Μετὰ τὴν ἐπὶ 20 αἰῶνας ἀνάπαυσίν των ἤνθησαν τόσον λαμπρὰ ὡς ἐὰν παρήχθησαν ἀπὸ φυτὰ τῆς χθές.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πρόσφατοι ἔρευναι ἐν Αἰγύπτῳ ἔπεισαν τὸν καθηγητὴν Μπράστεδ τοῦ Σικάγου, ὅτι ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ὡρισμένων χρονολογιῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ εἶνε τὸ ἔτος 4241 π. Χ. Ὁ καθηγητὴς λέγει, ὅτι τὸ καλενδάριον ἀποκατέστη κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος καὶ ὅτι τὸ ἔτος ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἥτις εἶνε τώρα ἡ 19 Ἰουλίου.

*

Ἀπὸ τὸ 1841 ἡ καλλιεργημένη ἔκτασις τῆς Ἰρλανδίας περιωρίσθη ἀπὸ 4,000,000 στρέμματα εἰς 2,000,000.

*

Οἱ Κανίβαλοι λέγουν ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε πολὺ εὐπεπτωτέρα καὶ θρεπτικωτέρα ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

*

Διὰ νὰ ἀπολυμανθῇ ἓν δωμάτιον ἀρκεῖ νὰ βάλῃ τις εἰς αὐτὸ μίαν λεκάνην πλήρη παγωμένου ὕδατος. Ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν τὸ παγωμένον ὕδωρ θ' ἀπορροφήσῃ ὅλα τὰ ὀξέα καὶ τὰ μικρόβια. Τὸ ὕδωρ τότε ἀποβαίνει, ἐννοεῖται, παντελῶς ἄχρηστον πρὸς πόσιν.

*

Ἡ ἐσοδεία τῶν γεωμήλων ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀγγλίαν ἀξίζει ἐτησίως 2,000,000 λιρῶν.

*

Τὰ μεταλλεῖα ἀργύρου τοῦ Ποτόζι εἰς Βυλιβίαν τὰ ἐκμεταλλεύονται ἀπὸ τὸ 1545, καὶ ἔχουν παραγάγει ἄργυρον ἀξίας 600 ἑκατομ. λιρῶν.

*

Αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως Σελδῶνος ἐν Ἀμερικῇ ἔλυσαν τὸ πρόβλημα πῶς νομίμως νὰ διαθέσωσιν 24 λίρας εὑρεθείσας εἰς τὸ πτῶμα ἑνὸς φονευθέντος κλέπτου, ἐγείραντες μνημεῖον μὲ τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφήν: «Πρὸς τὸν ἄγνωστον, ὅστις ἐφονεύθη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Γκένισων καὶ Σίας, ἐνῷ ἐπειρᾶτο κλοπὴν μετὰ ῥήξεως τὴν νύκτα τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1905».

*

Νερὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβράσθη ῥίζι δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ κολλάρισμα παλαιῶν δαντελλῶν, ἐκλεκτῶν χειρομάκτρων κλπ. Προσδίδει λεπτήν τινα ἀλυγισίαν ἥτις προσθέτει θέλγητρον εἰς τὸ ἐξωτερικόν των.

*

Ὅλα τὰ μαγαζεῖα καὶ αἱ θέσεις ὑπηρεσιῶν εἰς Γκάρδεν Πλαὶν τοῦ Κανσὰς τῆς Ἀμερικῆς διέκοψαν ἐσχάτως τὰς ἐργασίας των ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἡ πόλις σύμπασα ἐξῆλθεν εἰς τοὺς ἀγροὺς νὰ βοηθήσῃ τοὺς καλλιεργητὰς εἰς τὸν θερισμὸν τοῦ σίτου.

*

Δύο ἀκριβῶς ἔτη ἔχουν παρέλθει ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Γερμανικὴν Νοτιοδυτικὴν Ἀφρικήν. Ἡ ἐκστρατεία ἐστοίχισεν εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπὲρ τοὺς 2,000 ἄνδρας καὶ περὶ τὰ 50,000,000 λιρῶν εἰς χρῆμα.

*

Εἷς ἄνθρωπος ὅστις ζῇ μέχρι τοῦ ἑβδομηκοστοῦ ἔχει φάγει κατὰ μέσον ὅρον ἐπὶ ζωῆς του 20 τόννους στερεᾶς τροφῆς.

*

Ἡ συγκομιδὴ τοῦ βάμβακος ὅλου τοῦ κόσμου ἀξίζει 200,000 λιρῶν κατ' ἔτος.

Ἓν περίπου ζεῦγος ἐγγάμων ἐπὶ τῶν χιλίων ἐπιζῇ ὅπως ἑορτάσῃ τοὺς χρυσοῦς γάμους του.

*

Τὰ φύλλα τῆς βαλανιδιᾶς ἐμετρήθησαν καὶ εὑρέθη ὅτι ὑπερβαίνουν τὰ ἑπτὰ ἑκατομμύρια κατ' ἀριθμόν.

*

Ἓν ραδιομικρότερον κατεσκευάσθη τὸ ὁποῖον θὰ μετρᾷ τὴν θερμότητα μιᾶς λυχνίας εἰς 1,530 πόδας.

*

Ἡ θερμότης τῆς παυσελήνου ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν θερμότητα ἑνὸς κηρίου εἰς ἀπόστασιν 250 ὑαρδῶν.

*

Περὶ τοὺς 126,000 ἄνθρωποι εἶνε μισθωμένοι ὅπως ἁλιεύουν ἰχθῦς εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας.

*

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἵππων ἀνὰ τὴν Εὐρώπην τῶν χρησιμοποιουμένων εἰς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ ὑπελογίσθη ὅτι ἀνέρχεται εἰς 39 ἑκατομμύρια.

*

Οἱ αὐτόχθονες τῶν Νήσων τοῦ Σολομῶντος εἶνε πεπροικισμένοι μὲ τὴν ὀξυτέραν ὄρασιν ἀπὸ πάντα ἄλλον λαόν. Μετ' αὐτοὺς ἔρχονται οἱ Ἄραβες.

*

Ἡ Νορβηγία καὶ ἡ Σουηδία ἀριθμοῦσι μεγαλείτερον ἀριθμὸν Διαμαρτυρομένων ἢ πᾶσα ἄλλη χώρα τοῦ κόσμου.

*

Ἡ μέση ὕψωσις τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶνε 966 πόδες. Ἐξ ὅλων τῶν ἠπείρων ἡ Ἀφρικὴ ἔχει τὴν μεγαλειτέραν ὕψωσιν ἐδάφους.

*

Ἑπτὰ μέρη ἀέρος μὲ ἓν ἀνθρακούχου ἀερίου εἶνε ἡ πλέον ἐπικίνδυνος ἕνωσις. 2,000 κυβικοὶ πόδες αὐτοῦ τοῦ μίγματος παράγουν ἔκρηξιν ἴσην πρὸς τὴν ἔκρηξιν 50 λιτρῶν πυρίτιδος.

*

Ὁ ρινόκερως εἶνε τὸ πλέον παχύδερμον ἐξ ὅλων τῶν τετραπόδων. Τὸ δέρμα του εἶνε τόσον πυκνὸν ὥστε ἀντέχει εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ λέοντος ἢ τῆς τίγρεως, εἰς τὰ κτυπήματα τοῦ ξίφους, ἢ εἰς τὰς σφαίρας ἑνὸς παλαιοῦ συστήματος τουφεκίου.

*

Ἰδοὺ καὶ ἕνας γάτος ἀφίνων κληρονομίαν 4,000 λίρας.

Ἐλέγετο Κοκκινομάτης, καὶ ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν εἰς Οὐΐλκεσβάρρην τῆς Πανσυλβανίας (εἰς Ἀμερικὴν πάντοτε, τὴν χώραν τῶν παραδόξων) ἀφίνων ὡς κληρονομίαν 4,000 λίρας εἰς μίαν γάταν ἀδελφήν του.

Ἕκαστος τῶν ἀδελφῶν γάτων εἶχε κληρονομήσει πέρισυ ἀνὰ 4,000 λίρας ἀπὸ τὸν κ. Λίλλεϋ, ἕνα ἐκκεντρικὸν ἑκατομμυριοῦχον.

*

Ὁ δήμιος τῆς Κίνας.—Εἰς τὴν Κίναν ἡ κεφαλικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται ἀκόμη κατὰ τὴν ἀρχέγονον μέθοδον τοῦ χωρισμοῦ τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τοῦ σώματος διὰ σπάθης.

Ἡ καρατόμησις ἐκτελεῖται ὑπὸ δημίου, ὅστις ἐκ τῆς μακρᾶς του πείρας ἐκτελεῖ τὸ ἔργον του μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα, ἀποκόπτων συνήθως τὴν κεφαλὴν μὲ ἓν μόνον κτύπημα.

Ἡ θέσις του δὲν εἶνε ἀργόμισθος, ἐπειδὴ ἡ κεφαλικὴ ποινὴ εἶνε συχνοτάτη, καὶ γίνεται γενικῶς δεκτὴ μετ' ἄκρας ἀπαθείας. Εἷς ἐκ τῶν συγχρόνων τῆς Κίνας δημίων ἔχει ἀποκόψει, αὐτὸς καὶ μόνος, πλειοτέρας τῶν 3,000 κεφαλῶν.

ΛΕΣΧΗ

ΔΙΑ ΜΠΕΜΠΕΔΕΣ

ἔχει ἱδρυθῇ εἰς τὸ Παρίσι ἀπὸ ἕνα Παρισινὸν δημοσιογράφον. Εἶνε αὕτη εὐρύχωρον καὶ ὡραῖον κτίριον, μὲ κῆπον καὶ λέσχην, ὅπου παρέχονται ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ παιγνίδια.

Ἡ λέσχη ἔχει καὶ καφενεῖον, ὅπου γλυκίσματα, κόκ, τσάϊ, γάλα καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη λεμονάδων καὶ ποτῶν πωλοῦνται εἰς τὰ μέλη καὶ εἰς τοὺς γονεῖς των, ἐνῷ ὑπάρχουν ἐπίσης ἀπειροπλήθη μαγαζεῖα παιγνιδίων καὶ ἓν θέατρον.

ΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῶν πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλομένων ὑπὸ ἐκτάκτων συνεργατῶν ὅλα τὰ πρωτότυπα δέον νὰ φέρουν ἐπισυνημμένον τὸ κάτωθι τετραγωνίδιον ὑπογεγραμμένον, ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ Α.Ο.Α.Ο.

Πιστοποιῶ ὅτι τὰ ἐσώκλειστα χειρόγραφα εἶνε πρωτότυπον ἔργον μου καὶ ὄχι μετάφρασις ἢ ἀντιγραφή.

Ὑπογραφὴ .....

Οἱ ζητοῦντες νὰ τοῖς ἐπιστραφῶσι χειρόγραφά των μὴ χρησιμοποιηθέντα δέον ν' ἀποστέλλουν φάκελλον ἐνεπίγραφον καὶ μὲ γραμματόσημον διὰ τὴν ἐπιστροφήν.

Ο ΛΑΤΟΜΟΣ

(Ἰαπωνικὸς μῦθος)

Ὑπῆρχέ ποτε εἰς τὴν Ἰαπωνίαν εἷς πτωχὸς λατόμος, ἁπλοῦς ἐργάτης εἰς τὰ λατομεῖα. Ἡ ἐργασία του ἦτο σκληρά· εἰργάζετο πολὺ καὶ ἐκέρδιζε ὀλίγα καὶ δὲν ἦτο εὐχαριστημένος ἐκ τῆς τύχης του.

«Ὦ! ἐὰν ἠδυνάμην, μόνον μίαν ἡμέραν νὰ εἶμαι πλούσιος διὰ νὰ ἀναπαύωμαι ἐξηπλωμένος ἐπὶ πυκνοῦ στρώματος ἐκ πτερῶν νήσσης, τυλιγμένος μὲ ἓν μαλακὸν μεταξίνον ἐπανωφόριον!»

Τοιοῦτο ἦτο τὸ παράπονον, τὸ ὁποῖον ἀπηύθυνε πρὸς τὸν οὐρανόν. Εἷς ἄγγελος τὸν ἤκουσε. «Ἂς γίνῃ κατὰ τὴν θέλησίν σου», τοῦ εἶπε. Καὶ ὁ λατόμος ἔγινε πλούσιος καὶ ἀνεπαύετο ἐξηπλωμένος ἐπὶ πυκνοῦ στρώματος ἐκ πτερῶν νήσσης τυλιγμένος ἐντὸς μαλακοῦ μεταξίνου ἐπανωφορίου.

Κάποτε ὁ αὐτοκράτωρ ἔτυχε νὰ διέρχεται. Προηγοῦντο αὐτοῦ ὑπηρέται πεζοὶ καὶ ἱππεῖς καὶ ἠκολουθεῖτο ὑπὸ λαμπρᾶς συνοδείας ἱππέων, περιεστοιχίζετο δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν, οἵτινες ἐκράτουν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του ἓν περιλαμπὲς ἐκ τῶν ἐπιχρυσωμάτων ἀλεξήλιον. «Τί μοῦ χρειάζεται τὸ νὰ εἶμαι πλούσιος, ἐψιθύρισεν ὁ πρώην λατόμος, ὅταν δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέρχωμαι μὲ συνοδείαν καὶ νὰ ἔχω τὴν κεφαλήν μου προφυλαγμένην ὑφ' ἑνὸς χρυσοῦ ἀλεξηλίου; Διατί νὰ μὴ εἶμαι αὐτοκράτωρ;»

«Θὰ γίνῃς», τοῦ λέγει ὁ ἄγγελος. Καὶ πράγματι ἔγινεν αὐτοκράτωρ, εἶχεν ἀκολουθίαν ἔμπροσθέν του καὶ ὄπισθέν του, καὶ ἄνδρας, οἵτινες ἐκράτουν ὑψωμένον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του μέγα περιλαμπὲς ἀλεξήλιον. Καὶ ὅμως ὁ ἥλιος μὲ τὰς ἰσχυρὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐξήρανε τὰς ἐξοχάς, ἡ σκονισμένη ὁδὸς ἀντενάκλα τὴν λάμψιν του καὶ ἐκούραζε τοὺς ὀφθαλμούς. «Τί μέγα κέρδος τὸ νὰ εἶνέ τις αὐτοκράτωρ, ἀνέκραζεν, ὅταν ὁ καύσων τῆς ἡμέρας σὲ κουράζῃ καὶ ὁ ἥλιος δὲν παύει τοῦ νὰ ἐξασκῇ τὴν δύναμίν του ἐπὶ σέ! Εἰπέ μου νὰ γίνω ἥλιος. «Πολὺ καλά! Ἰδού, εἶσαι εὐχαριστημένος;» τὸν ἠρώτησεν ὁ ἄγγελος. Διότι εἶχε γίνῃ ἥλιος καὶ ἀπέστελλε τὰς ἀκτῖνάς του ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, δεξιά, ἀριστερά, καὶ γύρωθεν αὐτοῦ. Καὶ κατέκαιε τὰ φυτὰ καὶ τὸ πρόσωπον τῶν πριγκήπων, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐπὶ τῆς γῆς. Παραχρῆμα ἐν νέφος ἐτέθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς γῆς. Αὐτὸ τὸ νέφος ἀπέκρυψε τὰς ἀκτῖνάς του καὶ τὰς ἠμπόδιζε νὰ κατέλθωσιν ἐπὶ τῆς γῆς! «Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορον!» ἀνέκραξεν ὁ ἥλιος, ἐν νέφος εἶνε λοιπὸν ἄξιον ν' ἀντιστῇ πρὸς τὴν δύναμίν μου! τότε θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ εἶνέ τις νέφος.

«Γένοιτο», ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος.

Ἀμέσως ἔγινε μεταβολὴ καὶ τὸ νέον νέφος τίθεται ὑπερηφάνως μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἡλίου καὶ προσεπάθει νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ εἰς βαθμὸν ὥστε εἶδε τὴν γῆν νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τὴν σκιάν του. Κατόπιν ρίπτει χονδρὰς σταγόνας βροχῆς ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτως ὥστε καὶ ὁ φωνες ἐσχηματίσθησαν καὶ οἱ χείμαρροι ἐπλημμύρισαν καὶ οἱ ποταμοὶ ἐξεχύθησαν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν καὶ τοὺς ἠρήμωσαν. Τίποτε πλέον δὲν ἀνθίστατο εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς πλημμύρας· μόνον εἷς βράχος προεῖχεν ἀκίνητος. Εἰς μάτην τὰ βρυχώμενα ὕδατα τὸν ἐκτύπων μετὰ θυμοῦ, ὁ βράχος ἦτο ἀτάραχος, τὰ ἀφρίζοντα κύματα κατεσυντρίβοντο εἰς τοὺς πόδας του. «Λοιπὸν εἷς βράχος δύναται νὰ μοῦ ἀντισταθῇ; λέγει τὸ νέφος· ἤθελον νὰ ἤμουν ὡς αὐτός». «Θὰ γίνῃς», λέγει ὁ ἄγγελος. Καὶ ἰδού τον ὅτι μετεβλήθη εἰς ἀπόκρημνον βράχον, ἀκλόνητον, ἀπαθέστατον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἀδιάφορον διὰ τοὺς χειμάρρους τῆς βροχῆς καὶ τὴν συνάντησιν τρομερῶν κυμάτων. Μετ' ὀλίγον ὅμως παρατηρεῖ εἰς τοὺς πρόποδάς του ἕνα ἄνθρωπον πτωχοῦ ἐξωτερικοῦ, μόλις ἐνδεδυμένον, ἀλλὰ ὡπλισμένον μὲ δίκελαν καὶ μὲ σφυρίον.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν ἐργαλείων του ἤρχισε νὰ κόπτῃ τετραγώνους λίθους, τοὺς ὁποίους κατεσκεύαζεν ἀκολούθως οἰκοδομικούς. «Τί! ἀνέκραξεν ὁ βράχος, εἷς ἄνθρωπος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀποκόπτῃ ἀπὸ τὸ στῆθός μου ὀγκολίθους; Εἶμαι λοιπὸν ἀδυνατώτερος αὐτοῦ; Τότε πρέπει νὰ γίνω ἄνθρωπος! «Ἂς γίνῃ ἡ θέλησίς σου», τοῦ λέγει ὁ ἄγγελος.

Καὶ ἔγινε πάλιν ὡς πρότερον ἁπλοῦς λατόμος.

Ἡ ἐργασία του ἦτο τραχεῖα, εἰργάζετο πολὺ καὶ ἐκέρδιζεν ὀλίγον... ἀλλὰ ἦτο εὐχαριστημένος ἐκ τῆς τύχης του.

(Μετάφρασις) **Μιχ. Χ. Αἰλιανός.**

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

Ὁ κὺρ Ἀνδρέας ἦτο εἷς ἀγαθὸς γέρων, τόσον γέρων, ὥστε δὲν ἐνεθυμεῖτο τὴν ἡλικίαν του. Ὅπως δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἀριθμήσῃ τὰ ἔτη του οὕτω καὶ τὰς πολλὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ πράξεις. Ὁ Ἀνδρέας ὅταν ἦτο νέος καὶ ἰσχυρός, ἠψήφει ἐντελῶς τὸν κόπον, ἐκέρδιζε τόσα, ὥστε νὰ τρέφεται καὶ νὰ βοηθῇ πολλοὺς ἐκ τῶν περὶ αὐτόν. Ἀλλὰ τώρα ὅτε ἐπῆλθε τὸ γῆρας, ἡ δύναμις ἐξηντλήθη ὑπὸ τῆς ἡλικίας, αἱ χεῖρές του, αἵτινες ἄλλοτε εἰργάζοντο διὰ τοὺς ἄλλους, τώρα οὔτε κἂν δι' ἑαυτὸν ἠδύναντο νὰ ἐργασθοῦν. Κατεῖχε μόνον ἕνα μικρὸν ἀγρὸν ἀπὸ τὸ προϊὸν τοῦ ὁποίου ἤλπιζε νὰ ζήσῃ· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο τόσον πενιχρόν!

Ἕκαστος εἰς τὸ χωρίον εἶχε λησμονήσει τὰς εὐεργεσίας τοῦ γέροντος, πλὴν ἑνὸς νέου, οὗτινος εἶχε βοηθήσει τὸν ἀσθενῆ πατέρα. Ὁ Γεώργιος, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ νέος, δὲν ἀνεχώρει πρὸ τοῦ πρωὶ διὰ τοὺς ἀγροὺς χωρὶς νὰ σφίγξῃ μὲ τὴν στιβαράν του χεῖρα τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος. Ὁ Γεώργιος ἐκ τῆς συχνῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος παρετήρησε τὴν μεγάλην ἀνέχειάν του. Ἐν τούτοις δὲν εἶπε τίποτε διότι ἤξευρεν, ὅτι ὁ γέρων φίλος, ἂν καὶ πτωχός, ἦτο ὑπερήφανος. Ἡμέραν τινὰ ἐξερχόμενος ὁ Γεώργιος, παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ γέροντος· τὴν στιγμὴν ταύτην ἐθεώρησε κατάλληλον πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς εὐεργεσίας. Καὶ πρῶτον ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἔφερε τὸ καινουργὲς στρῶμά του λαβὼν αὐτὸς τὸ παλαιὸν τοῦ γέροντος καὶ λέγων: «Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐγὼ θὰ κοιμῶμαι ἄσχημα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡλικίαν μου εἶνε πολὺ καλόν!» Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἦλθε νὰ καλημερίσῃ τὸν γέροντα· «Καλημέρα, τοῦ ἀπαντᾷ, τί ὡραῖα ὅπου ἐκοιμήθην ἀπόψε!» Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης αἱ ἀνακαινήσεις ἤρχοντο ἀλλεπάλληλοι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος κατὰ τὴν ἀπουσίαν του. Πότε εἰς τὴν σιταποθήκην ἦτο ἓν δέμα περισσότερον, πότε εἰς τὸ ὑπόγειον ἦτο μία φιάλη καλοῦ οἴνου, πότε εἰς τὸ ἁρμάριον εἷς ἄρτος ἐπὶ πλέον· ἄλλοτε, τέλος, ἐὰν ἀδιαθεσία τις ἠμπόδιζε τὸν γέροντα ἐπὶ ἡμέρας νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅταν ἐπήγαινε τοὺς εὕρισκε καλλιεργημένους. Ἀφ' ὅτου ὁ γέρων περιεβάλλετο ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀοράτου χειρός, ἀνέπτυσσε δυνάμεις.

Ἐν τούτοις, ἡμέραν τινὰ ἡ θύρα του δὲν ἦτο ἀνοικτὴ ὅπως συνήθως, δὲν ἠδυνήθη νὰ σηκωθῇ, τὰ ἠλλοιωμένα χαρακτηριστικά του ἐξέφραζον τὸν πόνον καὶ τὴν ἀσθένειαν. Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδε πλησίον του μίαν φυσιογνωμίαν γνωστοτάτην, τὴν τοῦ νεαροῦ φίλου του, ὅστις τὸν ἐπηγρύπνει. Ὁ γέρων εἶχεν ἀρά γε ἐννοήσει τὰς βοηθείας, αἱ ὁποῖαι τόσον συχνὰ τοῦ προσεφέροντο; εἶχε μαντεύσει αὐτὰ τὰ μυστικὰ δῶρα; Ἄγνωστον αὐτό· ἀλλ' ὁ νέος εἶδε τὸν γέροντα νὰ τείνῃ πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρά του καὶ τοῦ ἔδοσε κι τὴν ἰδικήν του. Τότε ἀπὸ τοὺς ἤδη παγωμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ γέροντος ἐκυλίσθη ἐν δάκρυ, δάκρυ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης καὶ ἔβρεξε τοὺς δακτύλους τοῦ νέου· αὐτὸ τὸ ἄφωνον δάκρυ ἦτο ἡ ἀνταμοιβή του.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) **Τάκης Παπατσώνης**

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Ὅταν ὁ πατὴρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ μήτηρ τῶν ζώντων ἀπεδιώχθησαν τῆς Ἐδέμ, ἔκλαυσαν ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους:

— Πῶς θὰ ἐκπληρώσωμεν τώρα τὴν εἱμαρμένην ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς; Τίς θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ;

Προὐχώρησαν τότε πρὸς τὸ Χερουβεὶμ ὅπερ ἐφύλαττε τὴν εἴσοδον τοῦ Παραδείσου. Ἡ Εὔα ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ καὶ ἐκρύβη ὄπισθεν τῶν ὤμων του, ὅτε ἐνεφανίσθησαν πρὸ τοῦ οὐρανίου φύλακος.

Ὁ Ἀδὰμ λέγει τῷ Χερουβὶμ μὲ τόνον παρακλητικόν:

— Τώρα οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ βαδίζωσι πλέον πρὸ ἡμῶν ἐπειδὴ ἐγενόμεθα ἀκάθαρτοι. Παρακάλει λοιπὸν τὸν Πλάστην τοῦ κόσμου νὰ στείλῃ εἰς ἡμᾶς ἕνα τῶν ἀγγέλων του ἢ μόνον ἀστέρα δυνάμενον νὰ μᾶς ὁδηγῇ.

Τὸ Χερουβὶμ ἀπήντησεν:

— Ὁ ἀνὴρ ἔχει τὸν ἀστέρα αὐτοῦ ἐν ἑαυτῷ καὶ παρὰ τὴν ἁμαρτίαν, ὁ ἀστὴρ οὗτος θὰ λάμπῃ πάντοτε μεγαλήτερος καὶ καθαρώτερος τῶν πλανωμένων εἰς τοὺς οὐρανούς. Εἰς σὲ λοιπὸν ἀπόκειται νὰ ἀκολουθήσῃς αὐτόν.

Ἀλλ' ὁ Ἀδὰμ ἱκέτευσεν αὐτὸν ἐκ νέου καὶ εἶπεν:

— Ὦ δοῦλε τοῦ Ἰεχωβά! Δὸς ἡμῖν εἰκόνα ὁρατήν, τὴν ὁποίαν νὰ δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν, διότι, ὅστις ἅπαξ ἀπεμακρύνθη τῆς εὐθείας ὁδοῦ, εὑρίσκει τὴν καρδίαν του σκοτεινὴν καὶ ἄφωνον. Ἡ ἐσωτερικὴ φωνὴ δὲν ἀκούεται πλέον.

Τότε ὁ ἄγγελος σκεπτικός, εἶπε τῷ Ἀδάμ:

— Ὅταν ὁ Αἰώνιος σὲ ἔπλασε ἐκ τῆς σποδοῦ τῆς γῆς καὶ ἐφύσησεν ἐν σοὶ πνεῦμα ζωῆς, ὕψωσας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ πρῶτον βλέμμα σου διηυθύνθη πρὸς τὸν ἥλιον. Ὁ ἥλιος ἔστω λοιπὸν ὁ ὑπογραμμός σου. Ἀρχίζει τὸ ἔργον του μὲ ἀκτινοβόλον πρόσωπον. Δὲν κλίνει οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά. Φέρει τὴν εὐλογίαν παντοῦ ὁπόθεν διέρχεται. Γελᾷ διὰ τὴν θύελλαν ἥτις ἐκρήγνυται εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν πάλην διασκορπίζει πλείονα ἀγαθά. Ἄνθρωπε, ἔστω οὗτος ἡ εἰκὼν τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ταξειδίου σου.

Τότε ἡ χαρίεσσα μήτηρ τῶν ζώντων ἐπλησίασε τρέμουσα τὸν θεῖον ἄγγελον.

— Δός μοι ἐπίσης, εἶπε, λόγον διδασκαλίας καὶ παρηγορίας.

— Πῶς ἡ ἀσθενὴς γυνὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ὑψώνῃ τὸ βλέμμα της μέχρι τοῦ ἡλίου καὶ ν' ἀκολουθῇ τὴν πορείαν αὐτοῦ;

Οὕτως ὡμίλησεν ἡ Εὔα, τὸ δὲ Χερουβὶμ ηὐσπλαγχνίσθη τὴν γυναῖκα· ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν πρόσωπον μειδιῶν καὶ τῇ εἶπε:

— Ὅταν ὁ Αἰώνιος σὲ ἔπλασεν εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύοντος ἡλίου, οἱ ὀφθαλμοί σου δὲν ὑψώθησαν μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ἐταπεινώθησαν ἐπὶ τῶν ἀνθέων τῆς Ἐδὲμ καὶ ὁ πρῶτος ἦχος τὸν ὁποῖον τὸ οὖς σου ἤκουσεν, ὑπῆρξεν ὁ ψίθυρος τῆς πηγῆς. Τὸ ἔργον σου ἔστω ὅμοιον πρὸς τὸ ἔργον τῆς φύσεως! Σιωπηλῶς παράγει πᾶν ὅ,τι εἶναι μέγα καὶ ὡραῖον. Τὸ πᾶν καρποφορεῖ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς. Γεννᾷ τὸ ἄνθος καὶ τὸν καρπὸν καὶ καλλύνει πᾶν ὅ,τι παράγει. Ἀσθενὴς γυνή, ἰδοὺ τὸ πρότυπόν σου.

Εἶτα ὁ Ἄγγελος προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα:

— Ἡ ἕνωσίς σας ἔστω τόσῳ εἰλικρινὴς καὶ τελεία, ὅσῳ ἡ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Θ. Α. Τ.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Α.Ο.

Α') **Ἐρώτησις.**—Ποία Ἑλληνικὴ πόλις εἶναι συνάμα καὶ Ἀφρικανική;

***

Β') **Ἐρώτησις.**—Ποῖον ἄνθος εἶναι ὁμώνυμον ἀρχαίου Θεοῦ;

***

Γ' **Ἐρώτησις.**—Ποία νῆσος εἶναι πόλις ἑνὸς Θεοῦ;

(Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξ. Λόντου)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΑ

Διατί ἡ ὀκνηρία εἶνε ἐπιβλαβής.

Ἀκούομεν πολλὰ διὰ τοὺς κινδύνους τῆς ὑπερκοπώσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνεπαρκὴς ἐργασία καὶ ἡ ὀκνηρία εἶνε ἐπίσης ἐπιβλαβῆ.

Διὰ νὰ προκαλέσωμεν ἐνέργειαν, εἶνε ἐπάναγκες νὰ κατακοπιάσωμεν τὰς δυνάμεις μας εἴτε διὰ φυσικῆς εἴτε διὰ πνευματικῆς ἐργασίας. Ἡ ἐργασία ἐνισχύει τὰ σωματικὰ ὄργανα, οὕτως ὥστε ἑλκύουν ὀξυγόνον, καὶ τὴν τροφὴν τὴν ἀπαιτουμένην ὅπως ἀναπληρώσῃ, καὶ πλέον ἔτι, τὰς ἀναλωθείσας δυνάμεις.

Δι' αὐτὸ ὁπόταν ἔχομεν ἐργασθῇ καὶ κατόπιν ἐλάβομεν τὸν ἁρμόδιον βαθμὸν ἀναπαύσεως, αἰσθανόμεθα εὐεξίαν καὶ ρώμην. Τὸ σῶμα ἐνισχύθη ἑλκύσαν εἰς ἑαυτὸ δαψιλὲς ἐφόδιον νωπῆς ἐνεργείας.

Ἡ ὀκνηρία, ἢ ἡ ἀνεπαρκὴς ἐργασία, προξενοῦν ἀπώλειαν ἐνεργείας, ἥτις δὲν ἐπανορθώθη ἐξ ὁλοκλήρου δι' ἔλλειψιν τῆς ἐνισχύσεως ταύτης.

✻

Τὰ χρωματιστὰ ὀμματοϋάλια ὡς θεραπευτικόν.

Εἷς Γάλλος ὀφθαλμολόγος, λέγεται, ὅτι ἰατρεύει τὰς ὀφθαλμικὰς παθήσεις διὰ τῆς χρήσεως ὀμματοϋαλίων διαφόρων χρωμάτων.

Τὴν ἀνακάλυψίν του ὀφείλει εἰς ἕνα πάσχοντα ὅστις τῷ εἶπεν ὅτι ἡ χρῆσις κιτρίνων ὀμματοϋαλίων (τὰ ὁποῖα μετεχειρίζετο ὅλως ἐκ τύχης) τὸν ἐθεράπευσεν ἀπὸ τὰς ἡμικρανίας.

Ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ ἔπαθον ἀπὸ ὑπερκόπωσιν ὁ ὀφθαλμολόγος συνιστᾷ νὰ φορῆτε κίτρινα ὀμματοϋάλια. Τὰ ροδόχροα ὀμματαϋάλια συνιστῶνται ἐπίσης καὶ αὐτά, ἀλλὰ πλέον γενικῶς εἰς περιπτώσεις νευρασθενειῶν προκαλουμένων ἀπὸ ἀσθενῆ ὅρασιν.

Ὅπου αἱ ὀπτικαὶ διαταράξεις δὲν ἀνταποκρίνονται ἀμέσως εἰς αὐτὰ τὰ χρώματα, συνιστῶνται ὀμματοϋάλια χρώματος πρασίνου ἢ μώβ. Εὑρέθη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ μὲ τὴν μέθοδον αὐτὴν τῶν ὀμματοϋαλίων, ἀντλοῦν ἀνάπαυσιν ἐκ τῆς ἐπιροῆς τοῦ χρώματος.

✻

Καλλιεργεῖτε τὴν εὐθυμέαν

(Συμβουλὴ διὰ τὰς κυρίας)

Τίποτε δὲν συντελεῖ εἰς τὸ νὰ λαμπρύνῃ τόσον τὸν οἰκογενειακὸν κύκλον καὶ νὰ τὸν καθιστᾷ ἑλκυστικὸν ὅσον ἐν εὔθυμον μέλος τῆς οἰκογενείας, τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ ποτὲ νὰ κακοκαρδίζῃ ὅταν τὰ πράγματα πηγαίνουν στραβὰ καὶ εἶνε πάντοτε ἕτοιμον δι' εὐθυμίαν καὶ ἀστειολογίας.

Καλλιεργεῖτε τὴν εὐθυμίαν· θὰ εὕρητε ὅτι αὕτη καθιστᾷ τινα ἀξιαγάπητον, καὶ ὅτι ἐλαφρύνει τὸ φορτίον τοῦ χρόνου. Ἐπὶ τέλους εἶνε καὶ αὐτὴ μία ἕξις, ὅπως ἡ στρυφνότης καὶ ἡ ἀπαισιόδοξος δυσαρέσκεια.

✻

Ἱπποτισμὸς εἰς τὸν χορὸν

Μία κυρία Ἀγγλὶς διακηρύττει ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην της, ὁ πλέον εὐπρόσδεκτος κεκλημένος εἰς μίαν χορεσπερίδα εἶνε ἐκεῖνος ὅστις ὄχι μόνον ζητεῖ εἰς τοὺς χοροὺς τὰς κυρίας αἱ ὁποῖαι παρημελήθησαν ἀπὸ ἄλλους χορευτάς, ἀλλὰ καὶ «ἔχει τὴν λεπτότητα νὰ τὸ κάμῃ μὲ τρόπον, ὅστις νὰ μὴ δίδῃ εἰς αὐτὰς οὔτε ἴχνος ὑπονοίας ὅτι τὸ κάμνει ἀπὸ συγκαταβατικότητα.

✻

Συμβουλὴ εἰς τὰς κυρίας διὰ τὰ χρώματα

Ἀποφεύγετε ὅλα τὰ λεπτὰ χρώματα,

ὁποῖα τὸ μώβ, τὸ θαλασσί, τὸ ἀνοικτὸ σταχτί, ἢ τὸ ἀνοικτὸ γαλάζιον, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦν τὴν πλέον λεπτὴν ἐπιδερμίδα διὰ νὰ φορῶνται καὶ νὰ παράγουν καλὴν ἐντύπωσιν.

*

Πῶς νὰ ἐκλέγετε τὸ κρέας

Ὅταν ἀγοράζετε βωδινόν, πιέζετέ το μὲ τὸν ἀντίχειρα. Ἐὰν ξανασηκώνεται ταχέως τὸ κρέας εἶνε καλόν. Τὸ κρέας πρέπει νὰ εἶνε πυκνόν, ἐκτὸς ὅταν εἶνε πολὺ παχύ. Τὸ καλὸν πρόβειον πρέπει πάντοτε νὰ ἔχῃ βαθὺ χρῶμα, ἐκτὸς ὅταν εἶνε πολὺ νωπόν.

Ὅταν ἀγοράζετε ἰχθῦς προσέχετε τὸ κρέας των νὰ εἶνε στερεὸν εἰς τὴν ἀφήν· ὅταν τὸ πιέζετε μὲ τὸ δάκτυλόν νὰ ἀνασηκώνεται πάλιν ἀκαριαίως. Τοῦ νωποῦ ἰχθύος, οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε λαμπεροί, οἱ πνεύμονες κόκκινοι, καὶ τὰ λέπια δὲν τρίβονται εὐκόλως. Τὸν ἀστακὸν τὸν δοκιμάζετε τραβῶντες τὴν οὐράν του πέραν τοῦ σώματος. Ἂν εἶνε ἐλαστικὴ καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν της διὰ μιᾶς, ὁ ἀστακὸς εἶνε νωπός.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Ὁ Σουλτάνος τῆς Τουρκίας ἔχει μίαν νέαν μέθοδον ὅπως ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν του ἐπισκέπτας οἱ ὁποῖοι δὲν τοῦ ἀρέσουν. Ὅταν μανθάνει ὅτι εὑρίσκεται κανεὶς τοιοῦτος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅστις ἐναντιοῦται σφοδρῶς εἰς τὴν πολιτικήν του, καὶ ἀδυνατεῖ νὰ τὸν θέσῃ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν καὶ ὑπὸ περιορισμὸν χωρὶς νὰ προκαλέσῃ γενικὴν ἀγανάκτησιν, εἰς ἀξιωματικὸς διατάττεται νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν ξένον καὶ νὰ τὸν πληροφορήσῃ ὅτι ὁ Σουλτὰν Χαμὶτ εἶνε τόσον φιλύποπτος ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀτομικήν του ἀσφάλειαν, ὥστε τὸ καλλίτερον δι' αὐτὸν εἶνε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Τουρκίαν ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας.

Ὁ ξένος δύναται νὰ διαμαρτυρηθῇ, πλὴν εἰς μάτην.

Κατὰ τὴν ταχθεῖσαν διὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡμέραν τὰ μέλη τῆς ἀκολουθίας τοῦ Σουλτάνου ἐμφανίζονται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του καὶ, ἀφοῦ τοῦ προσφέρουν μίαν παμμεγέθη ἀνθοδέσμην, τὸν παραλαμβάνουν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, καὶ τὸν συνοδεύουν μὲ τὸ τραῖνο μέχρι τῶν συνόρων.

*

Ὁ Κάϊζερ, ἔχει δύο γραμματεῖς ἀποκλειστικὸν ἔργον ἔχοντας νὰ ἐφοδιάζουν τὸ Βασιλικόν του γραφεῖον μὲ περιοδικά, φύλλα καθημερινὰ καὶ βιβλία.

Τὰ ἐνδιαφέροντα χωρία τὰ ὁποῖα ἀξίζουν νὰ ἐπιστήσῃ ἡ Α. Μεγαλειότης ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν του εἰς αὐτά, σημειοῦνται μὲ πρασίνην μολυβδίδα. Εἶνε δεινὸς φιλαναγνώστης, καὶ ἰδιαζόντως προσέχει εἰς τὰ ἄρθρα τοῦ ξένου τύπου ἐπὶ τῆς ξένης πολιτικῆς. Λέγεται ὅτι ἀναγινώσκει τὰ ξένα πολιτικὰ ἄρθρα εἰς Ἀγγλικὰς ἐφημερίδας πολὺ περισσότερον ἢ τὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἄρθρα εἰς τὸν Γερμανικὸν τύπον.

*

Ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας—ἀκούσατέ το καὶ ἀπορήσατε — εἶνε φίλαθλος. Δεικνύει κάποιαν ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ τοξεύῃ καὶ λέγεται ἀκόμη ὅτι ἐπιδίδεται καὶ εἰς τὴν πυγμαχίαν, ἔχουσα ὡς διδάσκαλον ἕνα γηραιὸν εὐνοῦχον. Μὲ ὅλα της τὰ ἐπὶ θύραις 70 ἔτη, ἔχει ἐξωτερικὸν νεανικώτατον, καὶ μόλις ἠμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τις κάμμίαν ψαρὰν τρίχα εἰς τὴν κόμην της. Αὐτὴ εἶνε ἡ τρυφερὰ ὄψις τῆς διαθέσεως τῆς τραχείας καὶ σκληρᾶς αὐτῆς βασιλίσσης, καὶ εἶνε ὄντως φιλάνθρωπος εἰς ὅσους περιβάλλει διὰ τῆς εὐνοίας της.

*

Ὁ Μενελὶκ τῆς Ἀβυσσινίας ἔχει πολὺ ἀξιοπερίεργον ἐξωτερικόν. Ὁ Ἄγγλος πλοίαρχος Πάουελ Κόττον τὸν εὗρε καθήμενον ἐπὶ προσκεφαλαίων ὑποκάτω σκιάδος, καὶ ἰδοὺ πῶς τὸν περιγράφει.

«Τὸ πρόσωπόν του εἶνε πολὺ μελαγχροινόν, ἀλλ' ὄχι μέλαν, ἐστιγμένον μὲ στίγματα εὐλογίας, μὲ ὀδόντας μᾶλλον λευκούς, μὲ βραχὺ ψαρὸν γένειον, πρόσωπον πλῆρες σθένους καὶ νοημοσύνης, γοργῶς ἐναλλάσσουν ἔκφρασιν, καὶ μὲ εὐάρεστον μειδίαμα καὶ ἐγκάρδιον γέλωτα.

»Ἡ κεφαλή του ἦτο κεκαλυμμένη μὲ κεφαλόδεσμον ἐκ λευκῆς μουσσελίνης. Ἐφόρει λεπτὸν ἀδάμαντα εἰς τὸ ἀριστερὸν ὠτίον, ἁπλοῦν ἀθιγγανικὸν δακτυλίδι εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, λευκὰ παντελόνια, ἱμάτιον ἀπὸ πράσινον καὶ κίτρινον ριγωτὸν μεταξωτόν, καὶ μανδύαν ἀπὸ μαῦρο σατὲν μὲ χρυσᾶ πλέγματα καὶ μὲ κοκκίνην παρυφήν.»

*

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας εἶνε κάτοχος τῆς πλέον βαρυτίμου πίπας τοῦ κόσμου, καὶ καπνίζει μὲ αὐτὴν εἰς ἐπισήμους περιστάσεις. Εἶνε δεμένη ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τὴν ἐξ ἀμβάρεως βάσιν της μὲ ἀδάμαντας, ρουβίνια καὶ μαργαρίτας, καὶ στοιχίζει 60,000 λίρας.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία παράδοξος κλίνη.—Μία πολυτελὴς κλίνη δι' ἕνα Ραζὶὰν τῆς Ἰνδίας κατεσκευάσθη τελευταῖον εἰς Βιρμιγχάμην. Εἶνε ἡ πολυτελεστέρα κλίνη, ἡ ὁποία ἔχει ποτὲ φιλοτεχνηθῇ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν. Ἔχει 15 ποδῶν ὕψος, καὶ τέσσαρας ὀρειχαλκίνους παραστάσεις, συμβολιζούσας τὰς τέσσαρας ἐποχὰς εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας. Εἰς τὴν κεφαλὴν εἶνε ἐν περιτέχνως ἐξειργασμένον ὀρειχάλκινον σύμπλεγμα, μὲ εἰκόνας τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκηπίσσης τῆς Οὐαλλίας καὶ τοῦ μικροῦ πρίγκηπος Ἐδουάρδου, ἐνῷ ἡ βάσις της κοσμεῖται μὲ ζωγραφίας τοῦ Λόρδου Βηνκονσφήλδ, τοῦ Γλάδστωνος, τοῦ Λόρδου Σώλσβαρυ, τοῦ Λόρδου Ρόσβερυ, τοῦ Βάλφουρ καὶ τοῦ Τσάμπερλαιν. Ὑποκάτω τούτων ὑπάρχει εἷς χονδρὸς καθρέπτης καὶ ἐν εὔμορφον ὡρολόγιον καὶ βαρόμετρον, μὲ ἐπιγραφὰς ἀναγραφούσας λεπτομερῶς τοὺς τίτλους τοῦ μεγάλου κατόχου τῆς κλίνης.

*

Αὐτοκίνητα καὶ κεφαλαλγία.—Νοσήματα εἰς τοὺς παῖδας—κυρίως κεφαλόπονος καὶ ὀφθαλμία—προκαλούμενα ἀπὸ τὸν κονιορτὸν τὸν ὁποῖον ἐγείρουν τὰ αὐτοκίνητα, εἶνε ἐπικρατέστερα ὅπου τὰ σχολεῖα κεῖνται εἰς δρόμους συχναζομένους ἀπὸ αὐτοκίνητα, ἢ ὅπου τὰ παιδία διαβαίνουν αὐτοὺς τοὺς δρόμους. Ὁ διδάσκαλος ἑνὸς σχολείου ἀναφέρει ὅτι ἔχουν δέκα κρούσματα κεφαλαλγίας ὅπου πρὸ πεντακετίας εἶχον μόνον ἕν.

*

Εἰς τὰ Παρθεναγωγεῖα τῆς Βουλγαρίας. Ἀπηγορεύθη νὰ φοροῦν τὰ κοράσια κορσέν. Ἡ ποινὴ εἰς ἐκείνην ἥτις θὰ παραβῇ τὴν διάταξιν εἶνε ἀποβολὴ ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

*

Ὁ Σαρδοὺ λέγεται, ὅτι ὤφειλε τὴν πρώτην του ἐπιτυχίαν εἰς τὸ θέατρον εἰς τὴν ἐξαίρετόν του καλλιγραφίαν. Εἶχε στείλει μίαν κατ' ἐπανάληψιν ἀπορριφθεῖσαν κωμῳδίαν εἰς τὸ Ὠδεῖον πρὸς ἐξέτασιν, καὶ τὸ χειρόγραφον εἶχε ριφθῆ, μεταξὺ πεντηκοντάδος ἄλλων, ἐπὶ τῆς τραπέζης. Μίαν ἡμέραν κατὰ τὰς δοκιμάς, ἡ θελκτικὴ ἀοιδὸς δὶς Βερενζέρ, εἱλκύσθη ἀπὸ τὴν καλλιγραφίαν καὶ ἐπῆρε τὸ χειρόγραφον κράζουσα «τί ὡραῖο γράψιμο»! Τοῦτο τὴν παρεκίνησε ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἔργον, καὶ ἡ θερμὴ σύστασίς της πρὸς τοὺς διευθυντὰς τοὺς ἔκαμε νὰ τὸ ἀναγνώσουν καὶ νὰ τὸ δεχθοῦν. Ὁ Σαρδοὺ εἶνε τώρα πλουσιώτατος.

*

Ὁ Γερμανὸς στρατιώτης, ἐν πλήρει πανοπλίᾳ, ἔφερε μέχρις ἐσχάτων ἐπὶ τῶν νώτων του βαρύτατον φορτίον, τὸ ὁποῖον ἠλάττωσε τελευταῖον. Ὁ βαρὺς δερμάτινος σάκκος του ἀντικατεστάθη ὑπὸ ἄλλου ἐξ ἐλαφροτέρου ἀδιαβρόχου ὑλικοῦ, καὶ ἄλλαι τροποποιήσεις σχετικῶς πρὸς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ βάρους συνετελέσθησαν.

Ὁ Γερμανὸς στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι κουβαλεῖ τὴν οἰκίαν του ἐπ' ὤμου. Μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν ἀποσκευῶν τὰς ὁποίας φέρει ἐπάνω του, ἂς περιορισθῶμεν νὰ μνημονεύσωμεν τὰ ἑξῆς· σκεύη μαγειρικά· διάφορα μέρη μιᾶς σκηνῆς· μίαν στολήν· μίαν λινὴν ἐνδυμασίαν· δύο ζεύγη ὑποδημάτων· βούρτσας ὑποδημάτων· πολυάριθμα μετάλλινα ἐργαλεῖα καὶ λοιπά.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Ὁ νεαρὸς Κόμης Ζαβίσκη, ἀπόγονος παλαιᾶς Πολωνικῆς οἰκογενείας, λαβὼν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς πατρίδος του, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ μετὰ τὴν ἧττα τῶν Πολωνῶν ὑπὸ τῶν Ρώσσων. Ἡ μήτηρ του λίαν ἡλικιωμένη ἤδη διὰ νὰ δύναται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἐξορίαν, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὴν Πολωνίαν. Ἡ λύπη ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπε πλέον τὸν υἱόν της τὴν ἔτηκεν. Ὁ νεαρὸς κόμης ἐξ ἄλλου, δὲν ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὸν χωρισμὸν αὐτόν.

Τῆς μητρός του πεσούσης βαρέως ἀσθενοῦς, οὗτος διέπραξε τὴν ἀπεριοσκεψίαν νὰ εἰσέλθῃ κρυφίως εἰς Πολωνίαν κατὰ τὸ 1883 διὰ νὰ τῆς ἐπιδαψιλεύσῃ τὰς περιποιήσεις του. Μίαν ἡμέραν ἀνεγνώρισαν τὸν νεαρὸν πρίγκηπα. Συνελήφθη, κατηγορηθεὶς διὰ νέαν συνωμοσίαν, ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἡ μήτηρ του μετεφέρθη εἰς τὸν στρατηγὸν Πασκιέβιτς, εἰς ὃν ὁ Τσάρος εἶχε δώσῃ πᾶσαν ἐξουσίαν. Παρέσχεν εἰς αὐτὸν ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ υἱοῦ της.

— Μὴ σὲ ἐνδιαφέρει! ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος οὗτος· ὁ θάνατός του θὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἡ μήτηρ ρίπτεται εἰς τὰ γόνατα τοῦ στρατηγοῦ, τῷ ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν υἱόν της, καὶ περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ υἱοῦ της πρὸς αὐτήν.

— Ἐὰν ἦλθεν ἐδῶ, λέγει αὕτη, μὲ τὸν κίνδυνον τῆς ἐλευθερίας του καὶ τῆς ζωῆς του, ἦλθε διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν του. Ὑπῆρξεν ἔνοχος; Ἔχετε τὴν δύναμιν νὰ κάμετε χάριν. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρός σας, μὴ παραβλέπετε τὰ δάκρυα μιᾶς μητρός . . .

Ὁ στρατηγὸς ἔμεινεν ἄκαμπτος.

Ἡ κόμησσα ἐγείρεται ἀπηλπισμένη καὶ φωνάζει: «Εἴσθε ἄνευ οἴκτου πρὸς ἐμέ· ἔ, καλῶς! καὶ ἐγὼ ὡσαύτως θὰ εἶμαι ἀνοικτίρμων διὰ σᾶς . . . Εἴθε ἡ ἀνάμνησίς μου νὰ σᾶς συνοδεύῃ ἀδιακόπως ὡς ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεώς σας . . . εἴθε ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς ὥρας νὰ παρίσταται ἐνώπιόν σας εἰς τὴν ὑστάτην σας στιγμήν! Ὅταν θὰ ἔλθῃ διὰ σᾶς ἡ στιγμὴ τῆς ἀγωνίας, ἐνθυμηθῆτε τὴν κόμησσαν Ζαβίσκη. Ζῶσα, ἢ νεκρὰ θὰ εἶναι ἐκεῖ. Αὕτη ἀναχωρεῖ. Ὁ Ζαβίσκη ἔχει φονευθῆ πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν.

Ὁ στρατηγὸς πίπτει ἀσθενής, οἱ ἰατροὶ ἀπηλπίσθησαν νὰ τὸν σώσωσι. Ἑκάστην πρωΐαν ὁ ψυχορραγῶν ἐβασανίζετο, μὲ ἀγωνίαν, καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Μία γυνή, ἡ γηραιὰ κόμησσα Ζαβίσκη, ἐφαίνετο εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ τοῦ ἐζήτει τὸν υἱόν της. Ἀμετακίνητος, ἀνηλεής, ἐκράτει ἀδιακόπως τοὺς ὀφθαλμούς της προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ. Παρηκολούθει τὰς ἐλαχίστας κινήσεις του· ἐξηφανίζετο μόλις μὲ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τῆς ἠοῦς.

— Τὴν βλέπετε; ἔλεγεν ὁ στρατηγὸς εἰς τοὺς ἐπαγρυπνοῦντας αὐτόν, πλησιάζει, μὲ παρατηρεῖ. μοὶ ὁμιλεῖ, ἔρχεται νὰ μὲ πιάσῃ . . .

Καὶ ὁ στρατηγὸς ἔπιπτε λιπόθυμος . . .

Ἡ ἀγωνία αὕτη διήρκεσε πολύ. Μίαν νύκτα, ὁ στρατηγὸς ἐπίστευσεν ὅτι εἶδεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κομήσσης ὀλιγωτέραν αὐστηρότητα.—Ἀφοῦ ἀποθνήσκεις, τῷ λέγει, σὲ συγχωρῶ. Ἀπόθανε ἐν εἰρήνῃ.

Ὁ στρατηγὸς ἐξέπνευσε τὴν πρωΐαν. Ἐξήτασαν περὶ τῆς κομήσσης Ζαβίσκη. Εἶχε ἀποθάνῃ πρὸ δωδεκαετίας.

Ἡ πένθιμος ὀπτασία ἦτο ὅλη εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀσθενοῦς. Αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος αὐτοῦ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀγωνίας ἔλαβον μορφὴν καὶ ἐπαρουσιάσθησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ἀθ. Σ. Ζερβ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

"ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ,,—Ὑπὸ τοῦ κ. *Νο Γ. Βλάχου* ἀγγέλλεται ἡ ἀπὸ Ἰανουαρίου 1907 ἔναρξις τῆς ἐκδόσεως τοῦ μουσικοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος ***«Ἐθνικῆς Μούσης»***, φύλλου προωρισμένου νὰ παράσχῃ ἀνεκτίμητον ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν ὅσον ἀφορᾷ τὰ δημοτικά μας ἄσματα καὶ συγκειμένου ἀπὸ *«Μουσικὴν Ἐφημερίδα»*, *«Μουσικὸν Περιοδικόν»*, *«Μουσικὸν Τεῦχος»* μὲ βυζαντινὴν παρασημαντικὴν καὶ ἕτερον μὲ εὐρωπαϊκὴν παρασημαντικήν.

Σκοπὸς τῆς ***«Ἐθνικῆς Μούσης»*** θὰ εἶνε: 1) Διὰ μὲν τῆς *«Μουσικῆς Ἐφημερίδος»* ἡ ἀναγραφὴ παντοίων εἰδήσεων ἀφορωσῶν τὴν ἐν γένει μουσικήν, ἐκκλησιαστικήν τε καὶ ἐξωτερικήν. 2) Διὰ δὲ τοῦ *«Μουσικοῦ Περιοδικοῦ»*, ἡ δημοσίευσις ἐπιστημονικῶν θεμάτων ἐπὶ τῆς ἐν γένει ἑλληνικῆς μουσικῆς καὶ μουσικῆς φιλολογίας καὶ τέλος 3) Διὰ τῶν δύο *Μουσικῶν Τευχῶν* ἡ συλλογὴ καὶ δημοσίευσις τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς δημοτικῶν ἑλληνικῶν καὶ ἀνατολικῶν ἀσμάτων καθὼς καὶ τῶν καλλιτέρων ἀσμάτων καὶ μουσικῶν συνθέσεων ἐκ τῆς συγχρόνου μουσικῆς παραγωγῆς.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑ ΙΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Κάσ. Ἀλεξανδρειαν. Εὐχαριστοῦμεν, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἀδυνατοῦμεν νὰ δημοσιεύωμεν εἰς τὸ φύλλον δραματικὰ ἔργα καὶ μεταφράσεις ἀρχαίων τοιούτων, διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τοῦ χώρου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ 3|16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΥΣ 1906

Ἕκαστον γραμμάτιον παρέχει συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος ἑκάστης κληρώσεως.

ΚΕΡΔΗ Δ' ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
Δραχ. 225,000 Δραχ.

Ἕκαστον γραμμάτιον ἰσχῦον διὰ μίαν ἐκ τῶν κληρώσεων τιμᾶται ΔΡΑΧΜΗΣ.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Ἓν Μέγα κέρδος	ἐξ	100,000	Δραχμῶν
Ἓν Κέρδος	ἐξ	25,000	»
Ἓν Κέρδος	ἐκ	10,000	»
Τρία Κέρδη ἐκ 5,000...	ἐκ	15,000	»
Πέντε Κέρδη ἐξ 1,000...	ἐκ	5,000	»
411 Κέρδη ἐξ 100...	ἐκ	41,100	»
578 Κέρδη ἐκ 50...	ἐξ	28,900	»
Ἐν ὅλῳ Κέρδη		225,000	Δραχμῶν

Ἀπευθυντέον: εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἰς τὰς ἑλληνικὰς προξενικὰς ἀρχὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν (Γραφεῖον Λαχείου) εἰς Ἀθήνας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓ. Δ. ΦΕΞΗ
ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ
ΕΝ
ΤΗι ΟΔΩι
ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Ἑκατὸν δραχμῶν βιβλία καὶ μουσικὰ τεμάχια δύνασθε νὰ ἐκλέξητε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 δραχ. κατὰ μῆνα. Ζητήσατε τιμολόγιον.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ